

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

Isus Hristos – Centrul
vieții noastre și al
denumirii Bisericii

Noua programă de
învățământ și noul
program al adunărilor
de duminică creează
echilibru între studiul
Evangheliei acasă și la
biserica

Au fost anunțate 12
temple noi

„În această seară, vă îndemn, cu toată speranța inimii mele, să vă rugați pentru a vă înțelege darurile spirituale – pentru a le cultiva, folosi și dezvolta mai mult decât ați făcut-o vreodată. Veți schimba lumea când veți face astfel...”

Dragile mele surori, avem nevoie de dumneavoastră! Avem «nevoie de puterea dumneavoastră, de convertirea dumneavoastră, de convingerea dumneavoastră, de abilitatea dumneavoastră de a conduce, de înțelepciunea dumneavoastră și de glasurile dumneavoastră». Pur și simplu, nu-l putem aduna pe Israel fără dumneavoastră.

Vă iubesc și vă mulțumesc și, acum, vă binecuvântează cu capacitatea de a lăsa lumea în urmă în timp ce ajutați în această lucrare crucială și urgentă. Împreună, putem face tot ce Tatăl nostru Cereșc are nevoie să facem pentru a pregăti lumea pentru a Doua Venire a Fiului Său.”

Președintele Russell M. Nelson, „Participarea surorilor la adunarea lui Israel”, p. 69, 70.

Cerc complet,
de Jenedy Paige

Sesiunea de sâmbătă dimineață

- 6 Cuvânt de deschidere
Președintele Russell M. Nelson
- 8 Convertirea puternică și trainică
la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus
Hristos
Vârstnicul Quentin L. Cook
- 12 Ridicați-vă capul și bucurați-vă
M. Joseph Brough
- 15 Să punem temelia unei lucrări
mărețe
Vârstnicul Steven R. Bangerter
- 18 Nu fiți tulburați
Vârstnicul Ronald A. Rasband
- 21 Să unim într-unul în Hristos toate
lucrurile
Vârstnicul David A. Bednar
- 25 Adevărul și planul
Președintele Dallin H. Oaks

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

- 28 Susținerea oficialților Bisericii
Președintele Henry B. Eyring
- 30 Fermi și statornici în credința în
Hristos
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 34 Veniți, profetul s-ascultați
Episcopul Dean M. Davies
- 37 Una în Hristos
Vârstnicul Ulisses Soares
- 40 Flacăra credinței noastre
Vârstnicul Gerrit W. Gong
- 43 Toți trebuie să luăm asupra noastră
numele dat de Tatăl
Vârstnicul Paul B. Pieper
- 46 Credeți, iubiți, acționați
Vârstnicul Dieter F. Uchtdorf

Sesiunea Generală a Femeilor

- 50 Pentru El
Joy D. Jones
- 52 Nemulțumirea de nivelul
spiritualității noastre
Michelle D. Craig
- 55 Bucuria slujirii altruiste
Cristina B. Franco
- 58 Femeile și învățarea
Evangheliei în cadrul
căminului
*Președintele Henry B.
Eyring*
- 61 Părinți și copii
Președintele Dallin H. Oaks
- 68 Participarea soroților la
adunarea lui Israel
*Președintele Russell M.
Nelson*

Sesiunea de duminică dimineață

- 71 Viziunea mântuirii celor morți
Președintele M. Russell Ballard
- 74 Să devenim păstori
Bonnie H. Cordon
- 77 Slujba împăcării
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 80 Rolul Cărții lui Mormon în procesul
de convertire
Vârstnicul Shayne M. Bowen
- 83 Răniți
Vârstnicul Neil L. Andersen
- 87 Denumirea corectă a Bisericii
Președintele Russell M. Nelson

Sesiunea de duminică după-amiază

- 90 Încercați, încercați, încercați
Președintele Henry B. Eyring
- 93 Tatăl
Brian K. Ashton
- 97 Să luăm numele lui Isus Hristos
asupra noastră
Vârstnicul Robert C. Gay
- 101 Vreți să vă faceți sănătoși?
Vârstnicul Matthew L. Carpenter
- 104 Alegeți astăzi
Vârstnicul Dale G. Renlund
- 107 Acum este momentul
Vârstnicul Jack N. Gerard
- 110 Suflete care păstoresc
Vârstnicul Gary E. Stevenson
- 113 Să devenim sfinți din zilele din
urmă exemplari
Președintele Russell M. Nelson
- 64 Autoritățile generale și oficialții
generali ai Bisericii lui Isus Hristos
a Sfinților din Zilele din Urmă
- 115 Indexul relatărilor din timpul
conferinței
- 116 Știrile Bisericii
- 121 Vino și urmează-Mă - pentru
cvorumul vârstnicilor și Societatea
de Alinare

A 188-a Conferință Generală Bianuală

Sesiunea generală de sâmbătă dimineață, 6 octombrie 2018

Conduce: președintele Henry B. Eyring.

Rugăciunea de deschidere:

vârstnicul Craig A. Cardon.

Rugăciune de încheiere:

vârstnicul Adilson de Paula Parrella.

Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului din Piața Templului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiști Brian Mathias și Richard Elliott. S-a interpretat: „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46; „Zorii apar”, *Imnuri*, nr. 1, aranjament Wilberg; „If I Listen with My Heart”, DeFord, aranjament Murphy; „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4; „Voi urma planul lui Dumnezeu”, *Cântece pentru copii*, p. 86-87, aranjament Hofheins; „Veniți voi sfinți”, *Imnuri*, nr. 23, aranjament Wilberg.

Sesiunea generală de sâmbătă după-amiază, 6 octombrie 2018

Conduce: președintele Dallin H. Oaks.

Rugăciunea de deschidere: Sharon Eubank.

Rugăciune de încheiere: vârstnicul Joni L. Koch.

Muzica a fost interpretată de un cor mixt de misionari de la Centrul de pregătire a misionarilor din Provo; dirijori Ryan Eggett și Elmo Keck; organiste Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168, aranjament Schank; potpuriu: „Voi fi curajoși”, *Cântece pentru copii*, p. 85 și „Biserica lui Isus Hristos”, *Cântece pentru copii*, p. 48, aranjament Warby; „Chemați să slujim”, *Imnuri*, nr. 159; „Speranța lui Israel”, *Imnuri*, nr. 166, aranjament Schank.

Sesiunea Generală a Femeilor de sâmbătă seară, 6 octombrie 2018

Conduce: Jean B. Bingham.

Rugăciunea de deschidere: Memnet Lopez.

Rugăciunea de încheiere: Jennefer Free.

Muzica a fost interpretată de un cor format din tinere fete din țărâși din zona Pleasant Grove, Utah, dirijat de Tracy Warby; organistă Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Veniți, voi copii ai Domnului”, *Imnuri*, nr. 24, aranjament Warby; „This Is the Christ”, Faust, Pinborough și Moody; „Să ne bucurăm”, *Imnuri*, nr. 3; Adevăru-I în lume vestim”, *Cântece pentru copii*, p. 92-93, aranjament Warby.

Sesiunea generală de duminică dimineață, 7 octombrie 2018

Conduce: președintele Henry B. Eyring.

Rugăciunea de deschidere:

vârstnicul Allan F. Packer.

Rugăciune de încheiere:

vârstnicul Donald L. Hallstrom.

Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organiști Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Măntuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5, aranjament Wilberg; „Alege ce e drept”, *Imnuri*, nr. 153, aranjament Wilberg; „Mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru”, *Imnuri*, nr. 13; „His Voice as the Sound”, imn popular american, Walker, aranjament Wilberg; „It Is Well with My Soul”, Spafford și Bliss, aranjament Wilberg.

Sesiunea generală de duminică după-amiază, 7 octombrie 2018

Conduce: președintele Dallin H. Oaks.

Rugăciune de deschidere:

vârstnicul Gary B. Sabin.

Rugăciune de încheiere:

vârstnicul Michael John U. Teh.

Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiști Andrew Unsworth și Brian

Mathias. S-a interpretat: „Înălțați glasul în slavă”, *Imnuri*, nr. 43, aranjament Murphy; „Eu cred în Hristos”, *Imnuri*, nr. 84, aranjament Wilberg; „Slavă lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 38; „Our Prayer to Thee”, Nelson și Parry, aranjament Wilberg.

Cuvântările din cadrul conferinței sunt disponibile pe Internet

Pentru a asculta sau viziona, pe Internet, cuvântările de la conferința generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org și selectați o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. Informații despre conferința generală în formate accesibile pentru membri cu dizabilități sunt disponibile pe disability.lds.org.

Pe copertă

Față: *Lumina lumii* (2015), de Walter Rane, copierea interzisă.

Spate: fotografie a lui Cody Bell.

Fotografii din timpul conferinței

Fotografiile din orașul Salt Lake au fost făcute de Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Weston Colton, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier și Christina Smith.

Prima Președinție: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Corumul celor Doisprezece Apostoli: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redactor: Randy D. Funk

Redactori asistenți:

Consultanți: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Christina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erich W. Kopischke, Lynn G. Robbins

Director general: Richard I. Heaton

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: Adam C. Olson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Asistent de producție: Francisca Olson

Colectiv de redactare și editare: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hincley, Susan Lofgren, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrison M. Smith

Responsabil tipărire preliminară: Joshua Dennis, Ammon Harris

Director tipar: Steven T. Lewis

Director difuzare: Troy R. Barker

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 6,52 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poștă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fiijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate.

Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Informații privind drepturile de autor: Dacă nu se indică

nimic altceva, persoanele interesate pot copia materiale din revista *Liahona* pentru a le folosi în scopuri personale, necomerciale (inclusiv în chemări). Acest drept poate fi revocat în orice moment. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă există restricții în legenda lor. Întrebările legate de drepturile de autor trebuie adresate la Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2018 Vol. 21 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Andersen, Neil L., p. 83
Ashton, Brian K., p. 93
Ballard, M. Russell, p. 71
Bangerter, Steven R., p. 15
Bednar, David A., p. 21
Bowen Shayne M., p. 80
Brough, M. Joseph, p. 12
Carpenter, Matthew L., p. 101
Christofferson, D. Todd, p. 30
Cook, Quentin L., p. 8
Cordon, Bonnie H., p. 74
Craig, Michelle D., p. 52
Davies, Dean M., p. 34
Eyring, Henry B., p. 28, 58, 90
Franco, Cristina B., p. 55
Gay, Robert C., p. 97
Gerard, Jack N., p. 107
Gong, Gerrit W., p. 40
Holland, Jeffrey R., p. 77
Jones, Joy D., p. 50
Nelson, Russell M., p. 6, 68, 87, 113
Oaks, Dallin H., p. 25, 61
Pieper, Paul B., p. 43
Rasband, Ronald A., p. 18
Renlund, Dale G., p. 104
Soares, Ulisses, p. 37
Stevenson, Gary E., p. 110
Uchtdorf, Dieter F., p. 46

Index tematic

Activare, p. 110
Adevăr, p. 25, 107
Adunarea lui Israel, p. 21, 68, 74, 80
Adversitate, p. 12, 18, 30, 46, 55, 71, 83, 101
Botez, p. 43
Bucurie, p. 12, 40, 46
Bunătațe, p. 61
Calitatea de mamă, p. 58, 61, 68
Calitate de părinte, p. 15, 61
Caritate, p. 55, 58, 90
Cartea lui Mormon, p. 34, 68, 80
Casa lui Israel, p. 68
Cămin, p. 6, 8, 15, 18, 21, 58, 113
Convertire, p. 8, 21, 30, 37, 80
Copii, p. 15, 25, 61
Creativitate, p. 40
Credință, p. 6, 15, 18, 21, 25, 30, 40, 52, 83, 90, 104, 113
Deces, p. 71
Denumirea Bisericii, p. 87, 113
Dragoste, p. 18, 37, 40, 46, 50, 55, 58, 61, 74, 77, 90, 93, 97, 110
Duhul Sfânt, p. 18, 43, 80, 93
Exemplu, p. 113
Existența premuritoare, p. 93
Familie, p. 6, 8, 15, 25, 58, 61, 113
Har, p. 40, 52, 97
Iertare, p. 12, 77
Isus Hristos, p. 6, 8, 12, 15, 18, 21, 25, 30, 34, 37, 40, 43, 46, 50, 52, 55, 58, 71, 74, 77, 80, 83, 87, 90, 93, 97, 101, 104, 107, 110, 113
Împăcare, p. 77
Împărtășanie, p. 8, 43, 90
Încercări, p. 83, 90
Îndemnuri, p. 52
Înfrățire, p. 37
Învățare, p. 58, 113
Înviere, p. 71, 93
Joseph Smith, p. 34, 52, 80, 107
Judecată, p. 97
Legăminte, p. 30, 43, 80, 107
Libertate de a alege, p. 25, 104
Lumea spiritelor, p. 71
Mass-media, p. 68
Mărturie, p. 80
Muncă în templu, p. 68, 113
Natură divină, p. 68
Pace, p. 18, 77, 83
Păstrarea convertiților, p. 37
Perfecțiune, p. 40
Persecuție, p. 83
Perseverență, p. 30, 83
Perspectivă, p. 68, 107
Planul salvării, p. 25, 61, 71, 93, 104
Pocăință, p. 25, 101, 104
Predare, p. 15, 58, 68
Prietenie, p. 37, 74
Priorități, p. 107
Profeți, p. 18, 34
Programă de învățământ, p. 6, 8, 113
Restaurare, p. 87
Revelație, p. 18, 34, 80
Rugăciune, p. 58
Sabat, p. 8
Sacrificiu, p. 55
Să-l urmărim pe profet, p. 34
Seară în familie, p. 8
Slujire, p. 37, 40, 46, 50, 68, 74, 77, 97, 110
Slujire, p. 37, 40, 50, 52, 55, 74, 97
Societatea de Alinare, p. 68
Speranță, p. 46, 90
Studiul scripturilor, p. 8, 37, 58
Tatăl Ceresc, p. 25, 40, 93, 104
Teamă, p. 18, 101
Tehnologie, p. 61
Temple, p. 18, 34, 113
Tineri, p. 74
Tradiții, p. 15
Ucenicie, p. 12, 43, 46, 52
Valoare individuală, p. 74, 97
Vindecare, p. 46, 83, 97, 101

Selecțiuni din cea de-a 188-a Conferință Generală BIANUALĂ

Din nou, au fost anunțate schimbări majore în cadrul conferinței generale. Deși anunțurile au fost diferite de data aceasta, scopul lor rămâne același: profetul lui Dumnezeu simte nevoia urgentă de a ne pregăti pentru a Doua Venire a Domnului și ne invită să ne întărim credința în Tatăl Ceresc și în Fiul Său, Isus Hristos.

Mai jos sunt doar câteva dintre invitațiile și promisiunile cheie subliniate de președintele Russell M. Nelson pe parcursul conferinței.

Faceți din cămin un loc mai sfânt

În cuvintele sale de deschidere, președintele Nelson a prezentat nevoia de a face schimbări în viața noastră care ne vor face căminul centrul învățării Evangheliei. „Este timpul pentru *o biserică concentrată asupra căminului*, susținută de ceea ce se întâmplă în clădirile ramurilor, episcopioilor și țărășilor noștri.”

- Citiți despre modificările sugerate în cadrul căminului și modificările

în cadrul Bisericii care vin în sprijinul acestora (vedeți pagina 8).

- Găsiți mai multe informații la „Modificările ajută la crearea unui echilibru între predarea Evangheliei acasă și la Biserică” (pagina 117).

Să lăsăm lumea în urmă

Președintele Nelson a invitat surorile, în cadrul Sesiunii Generale a Femeilor, să participe la „*cea mai mare cauză...* de pe pământ în zilele noastre”. Dânsul a promis: „Împreună, putem face tot ce Tatăl nostru Ceresc are nevoie să facem pentru a pregăti lumea pentru a Doua Venire a [lui Isus Hristos]”.

- Citiți cele patru invitații ale președintelui Nelson adresate surorilor (vedeți pagina 68).

„[Să restaurăm] denumirea corectă a Bisericii Domnului”

Președintele Nelson le-a cerut membrilor să cheme Biserica Domnului cu denumirea care a fost dată de

Salvator. „Vă promit că, dacă vom face tot ce putem pentru a restaura denumirea corectă a Bisericii Domnului, Cel a Cărui Biserică este aceasta va revărsa puterea și binecuvântările Sale asupra capetelor sfinților din zilele din urmă, în moduri pe care nu le-am văzut vreodată.”

- Citiți instrucțiunile președintelui Nelson privind denumirea Bisericii (vedeți pagina 87).

„Să fiți în casa Lui sfântă”

Președintele Nelson a încheiat conferința anunțând 12 temple noi și invitându-ne să [fim] în casa Lui sfântă [cu regularitate]. Dânsul a spus: „Vă promit că, dacă veți face sacrificii de a sluji și preaslăvi în templele Sale, Domnul va asigura miracolele de care știți că aveți nevoie”.

- Vedeți unde vor fi templele anunțate (vedeți paginile 113, 116).

Președintele Russell M. Nelson

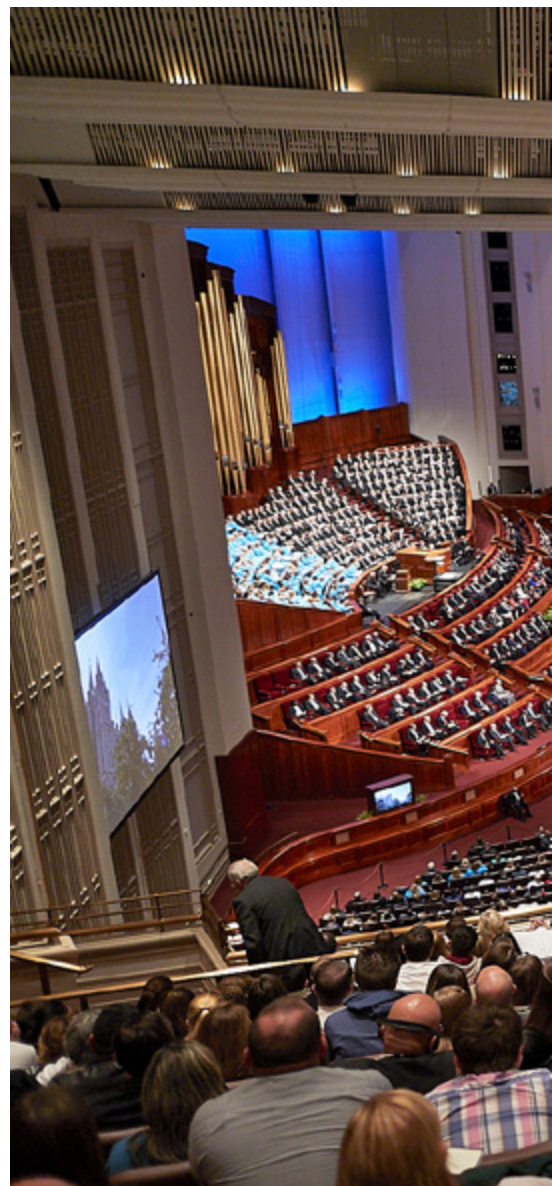
Cuvânt de deschidere

Este timpul pentru o biserică concentrată asupra căminului, susținută de ceea ce se întâmplă în clădirile ramurilor, episcopilor și țărurilor noastre.

Dragii mei frați și dragile mele surori, am așteptat cu nerăbdare să fim din nou cu dumneavoastră în cadrul acestei conferințe generale din luna octombrie a Bisericii. Adresăm un călduros bun venit fiecăruia dintre dumneavoastră. Suntem recunoscători pentru rugăciunile dumneavoastră de susținere. Noi putem să le simțim efectul. Vă mulțumesc!

Suntem recunoscători pentru eforturile dumneavoastră extraordinare de

a urma sfaturile oferite la conferința generală din urmă cu șase luni. Președințiile de țăruri din întreaga lume au căutat revelații necesare pentru reorganizarea cvorumurilor vârstnicilor. Bărbații din aceste cvorumuri, alături de surorile dedicate din cadrul Societății de Alinare, lucrează cu sârguință pentru a sluji surorilor și fraților noștri într-un mod mai bun și mai sfânt. Suntem inspirați de bunătatea dumneavoastră și de eforturile extraordinare

de a aduce dragostea Mântuitorului familiilor dumneavoastră, vecinilor și prietenilor și de a le sluji așa cum ar fi dorit El.

De la conferința din luna aprilie, sora Nelson și cu mine ne-am întâlnit cu membri de pe patru continente și de pe insule ale mării. De la Ierusalim până la Harare, de la Winnipeg până la Bangkok, am văzut marea dumneavoastră credință și puterea mărturiilor dumneavoastră.

Suntem încântați de numărul tinerilor care s-au alăturat batalionului tinerilor Domnului pentru a ajuta la adunarea lui Israel care a fost împrăștiat.¹ Vă mulțumim! Și pe măsură ce

continuați să urmați invitațiile mele oferite la adunarea de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, stabiliți standardul pe care ceilalți trebuie să îl urmeze. Și ce schimbare aduceți, dragi tineri!

În ultimii ani, noi, în consiliile care prezidează ale Bisericii, ne-am confruntat cu o întrebare fundamentală: cum putem duce Evanghelia, în puritatea ei simplă, și rânduielile, cu eficacitatea lor eternă, *tuturor* copiilor lui Dumnezeu?

Ca sfinți din zilele din urmă, ne-am obișnuit să ne gândim că „biserica” este ceva ce se întâmplă în casele de întruniri, susținut de ceea ce se întâmplă acasă. Avem nevoie de o ajustare

a acestui tipar. Este timpul pentru o *biserică concentrată asupra căminului*, susținută de ceea ce se întâmplă în clădirile ramurilor, episcopiilor și țărșurilor noastre.

Pe măsură ce Biserica este în continuă extindere în întreaga lume, mulți membri trăiesc în locuri în care nu avem capele – și poate nu vom avea nici în viitorul apropiat. Îmi amintesc de o familie care, din cauza acestor circumstanțe, trebuia să țină adunările Bisericii în casa ei. Am întrebat-o pe mamă dacă îi plăcea să meargă la biserică în casa ei. Ea mi-a răspuns: „Îmi place! Soțul meu folosește cuvintele mai frumoase în casă, știind că va

binecuvânta împărțășania aici în fiecare duminică”.

Obiectivul pe termen lung al Bisericii este de a-i ajuta pe toți membrii să-și sporească credința în Domnul nostru Isus Hristos și în ispășirea Sa, pentru a-i ajuta să facă legăminte cu Dumnezeu și să le țină și să-și întărească și să-și pecetluiască familiile. În această lume complexă de astăzi, acest lucru nu este ușor. Dușmanul își intensifică din ce în ce mai mult atacurile asupra credinței, asupra noastră și asupra familiilor. Pentru a supraviețui din punct de vedere spiritual, avem nevoie de strategii pentru a contracara atacurile dușmanului și de planuri care ne pot ajuta în viitor.

În consecință, acum vrem să punem în practică modificări de tip organizațional care vor întări în continuare membrii și familiile lor.

Timp de mai mulți ani, conducătorii Bisericii au lucrat la o programă de învățământ integrată pentru a întări familiile și persoanele cu ajutorul unui plan *concentrat asupra căminului și susținut de Biserică* pentru învățarea doctrinei, întărirea credinței și încurajarea unei preaslăviri personale mai puternice. Eforturile noastre din ultimii ani de a ține sfântă ziua de sabbat – de a face din aceasta o desfătare și un semn personal pentru Dumnezeu al dragostei noastre pentru El – vor fi amplificate de modificările pe care le vom prezenta acum.

În această dimineață, vom anunța un nou echilibru și o nouă conexiune între predarea Evangheliei acasă și la Biserică. Fiecare dintre noi suntem responsabili de creșterea noastră spirituală individuală. Și scripturile precizează clar că părinții au responsabilitatea primară de a preda doctrina copiilor lor.² Este responsabilitatea Bisericii să ajute fiecare membru în scopul desemnat de Divinitate de a-și spori cunoștințele despre Evanghelie.

Vârșnicul Quentin L. Cook, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne va explica acum aceste modificări importante. Toți membrii Consiliului Primei Președinții și Cvorumului celor Doisprezece Apostoli sunt uniți în susținerea acestui mesaj. Suntem recunoscători pentru inspirația primită de la Domnul, care a influențat dezvoltarea planurilor și procedurilor pe care le va prezenta vârșnicul Cook.

Dragii mei frați și dragile mele surori, știu că Dumnezeu trăiește! Isus este Hristosul! Aceasta este Biserica pe care El o conduce prin profeție și revelație oferite slujitorilor Săi umili. Depun mărturie despre aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Russell M. Nelson și Wendy W. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iunie 2018), [HopeofIsrael.Lds.org](https://www.hopeofisrael.lds.org).
2. Vedeți Doctrină și legăminte 93:40; Moise 6:58-62.

Vârșnicul Quentin L. Cook

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Convertirea puternică și trainică la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos

Scopul nostru este să punem în echilibru experiența trăită la Biserică și experiența trăită acasă într-un mod care va crește mult credința și spiritualitatea și va face convertirea mai puternică.

Așa cum președintele Russell M. Nelson tocmai a anunțat într-un mod atât de frumos și elocvent, conducătorii Bisericii lucrează de mult timp la „un plan, *concentrat asupra căminului și susținut de Biserică*, pentru învățarea doctrinei, întărirea credinței și încurajarea unei preaslăviri personale mai puternice”. Președintele Nelson a mai anunțat o modificare în vederea atingerii „unui nou echilibru și unei noi legături între predarea Evangheliei acasă și la Biserică”¹.

Pentru îndeplinirea acestor scopuri – descrise de și sub îndrumarea președintelui Russell M. Nelson și în conformitate cu hotărârea Consiliului Primei Președinții și Cvorumului celor Doisprezece Apostoli – programul adunărilor de duminică va fi modificat, începând cu luna ianuarie a anului 2019, după cum urmează.

Programul adunărilor de duminică

Adunările de duminică ale Bisericii vor consta în adunarea de

împărtășanie, care va dura 60 de minute, în fiecare duminică, concentrată asupra Salvatorului, rânduiei împărtășaniei și mesajelor spirituale. După o pauză în care vor avea timp să se ducă la clase, membrii Bisericii vor participa la o clasă cu durata de 50 de minute, care va alterna în fiecare duminică.

- Școala de duminică se va desfășura în prima și a treia duminică ale lunii.
- Adunările cvorumurilor preoției, Societății de Alinare și ale Tinerelor Fete se vor desfășura în a doua și a patra duminică ale lunii.
- Adunările din a cincea duminică se vor desfășura sub îndrumarea episcopului.

Societatea Primară se va desfășura în fiecare săptămână în timpul aceluiași 50 de minute și va consta din timp pentru cântat și clase.

În legătură cu programul adunărilor de duminică, conducătorii seniori ai Bisericii au constatat de mulți ani

că, pentru unii dintre membrii noștri prețioși, un program de trei ore, duminica, la Biserică poate fi greu. Acest lucru este valabil îndeosebi pentru părinții care au copii mici, copiii de la Societatea Primară, membrii în vârstă, nou convertiții și alții.²

Însă, această modificare înseamnă mult mai mult decât scurtarea programului de duminica a caselor de întruniri. Președintele Nelson a vorbit cu recunoștință despre cât de mult se realizează ca urmare a credincioșiei dumneavoastră față de invitațiile anterioare. Dânsul și întreaga conducere a Bisericii doresc să aducă o mai mare bucurie a Evangheliei – părinților, copiilor, tinerilor, celor necăsătoriți, celor în vârstă, nou convertiților și acelor persoane pe care misionarii le învață – printr-un efort echilibrat, susținut de Biserică, concentrat asupra căminului. Printre scopurile și binecuvântările asociate acestei modificări și altor schimbări recente se numără următoarele:

- convertirea din ce în ce mai puternică la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos și întărirea credinței în Ei;
- întărirea persoanelor și familiilor prin intermediul programei de învățământ, susținută de Biserică, concentrată asupra căminului, care încurajează viața trăită, cu bucurie, potrivit Evangheliei;

- cinstirea zilei de sabbat, concentrându-ne asupra rânduielii împărțășaniei;
- ajutorarea tuturor copiilor Tatălui Ceresc, de ambele părți ale vălului, prin munca misionară și primirea rânduielilor, legămintelor și binecuvântărilor din templu.

Învățarea Evangheliei concentrată asupra căminului și susținută de Biserică

Acest program de duminica oferă mai mult timp pentru o seară petrecută în cadrul căminului și pentru studiul Evangheliei acasă, duminica sau în alte momente alese de persoane și familii. Seara în familie poate fi desfășurată luna sau în alte momente. În acest scop, conducătorii trebuie să continue să nu programeze în serile de luni adunări sau activități ale Bisericii. Însă, timpul petrecut în cadrul căminului, pentru studiul Evangheliei și în activități pentru persoane și familii poate fi programat potrivit circumstanțelor personale.

Studiul Evangheliei ca familie și individual desfășurat acasă va fi îmbunătățit considerabil cu ajutorul unei programe de învățământ armonizate și a unei noi resurse, *Vino și urmează-Mă*, pentru persoane și familii corelată cu ceea ce se predă la Școala de duminica și la Societatea Primară.³ În luna ianuarie, în cadrul claselor Bisericii pentru Școala de duminica pentru

tineri și pentru adulți și ale Societății Primare se va studia Noul Testament. Noua resursă pentru studiul acasă *Vino și urmează-Mă* pentru persoane și familii – al cărei subiect este, de asemenea, Noul Testament – este menită să ajute membrii să învețe Evanghelia acasă. Ni se explică: „Această resursă este pentru fiecare persoană și familie din Biserică. Este concepută pentru a [ne] ajuta să învățăm [mai bine] Evanghelia – fie individual, fie împreună cu membrii familiei [noastre]... Rezumatetele din această [nouă] resursă sunt organizate în funcție de un program săptămânal”⁴.

Noile lecții din *Vino și urmează-Mă* pentru Societatea Primară predate la Biserică vor urma același program săptămânal. Clasele Școlii de duminica pentru adulți și pentru tineri din prima și a treia duminică ale lunii vor fi corelate, astfel încât ele vor veni în sprijinul noii resurse *Vino și urmează-Mă* pentru studiul acasă. În a doua și a patra duminică ale lunii, adulții din clasa preoției și adulele din clasa Societății de Alinare vor continua să studieze învățăturile conducătorilor Bisericii, punându-se accent pe mesajele actuale ale profeților din zilele noastre.⁵ Tinerele fete și tinerii băieți care dețin Preoția aaronică vor studia, în aceste duminici, subiecte din Evanghelie.

Noua resursă pentru studiul acasă pune la dispoziție o secțiune intitulată „Idei pentru studiul din scripturi ca familie și seara în familie”⁶. Rezumatele pentru fiecare săptămână cuprind idei utile pentru studiu și activități pentru persoane și familii. [Resursa] *Vino și urmează-Mă* pentru persoane și familii cuprinde, de asemenea, multe ilustrații care vor înlesni învățarea individuală și ca familie, mai ales pentru copii.⁷ Această nouă resursă va fi oferită fiecărei gospodării până în luna decembrie a acestui an.

Președintele Nelson, în primul său mesaj adresat membrilor Bisericii în luna ianuarie, ne-a îndemnat să ne pregătim pentru a Doua Venire a lui Isus Hristos pășind pe cărarea legămintelor.⁸

Circumstanțele din lume necesită, din ce în ce mai mult, o convertire personală din ce în ce mai puternică și o credință mai mare în Tatăl Ceresc, în Isus Hristos și în ispășirea Sa. Domnul ne-a pregătit, rând după rând, pentru vremurile grele de care avem parte acum. În anii recentți, Domnul ne-a îndrumat să acordăm atenție unor subiecte corelate importante, dintre care:

- cinstirea zilei de sabbat și a rânduielii sacre a împărtășaniei a fost din nou accentuată în ultimii trei ani;
- sub îndrumarea episcopului, cvorumurile vârstnicilor și structurile Societății de Alinare întărite se concentrează asupra scopului și responsabilităților desemnate de

Divinitate ale Bisericii⁹ și asupra faptului de a ajuta membrii să facă și să țină legămintele sacre;

- slujirea într-un mod mai bun și mai sfânt a fost adoptată cu bucurie;
- gândindu-ne la obiectivul final, legămintele din templu și munca de întocmire a istoriei familiei devin o componentă semnificativă a cărării legămintelor.

Modificarea anunțată în această dimineață este încă un exemplu de îndrumare care ne ajută în mijlocul încercărilor vremurilor noastre.

Programa de învățământ tradițională a Bisericii a pus accent pe experiența trăită duminica la Biserică. Știm că, atunci când avem un proces de predare mai bun și membri ai clasei mai pregătiți spiritual, trăim o experiență mai bună duminica la Biserică. Suntem binecuvântați că, adesea, Spiritul ne mărește și ne întărește convertirea în cadrul adunărilor Bisericii.

Noua programă de învățământ concentrată asupra căminului și susținută de Biserică trebuie să aibă o influență mai puternică asupra comportamentului și respectării crezurilor religioase ale familiei și personale. Cunoaștem impactul spiritual și convertirea puternică și trainică ce pot fi realizate în cadrul căminului. Cu ani în urmă, un studiu a arătat că, în cazul tinerilor băieți și tinerelor fete, influența Duhului Sfânt însoțește, de cele mai multe ori, studiul din scripturi personal și rugăciunea personală de acasă. Scopul nostru este să punem în echilibru experiența trăită la Biserică și experiența trăită acasă într-un mod care va crește mult credința și spiritualitatea și va face convertirea la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos mai puternică.

În ce privește partea referitoare la concentrarea asupra căminului, susținută de Biserică a acestei modificări, există flexibilitatea ca fiecare persoană și fiecare familie să decidă cum și când va fi implementată. De exemplu, în timp ce aceasta va binecuvânta foarte mult fiecare familie, în funcție de nevoile locale, va fi perfect potrivit ca tinerii necăsătoriți, tinerii adulți necăsătoriți,

părinții singuri, familiile în care nu toți sunt membri ai Bisericii, noii membri¹⁰ și alții să se adune în grupuri, în afara adunărilor de preaslăvire de duminica pentru a se bucura de socializare în spiritul Evangheliei și a fi întăriți studiind împreună resursa care se concentrează asupra căminului, susținută de Biserică. Acest lucru va fi făcut, într-un cadru neoficial, de cei care doresc.

În multe părți ale lumii, sunt oameni care aleg să rămână în casa de întruniri după programul obișnuit de duminică și să socializeze. Nimic din această modificare anunțată nu interferează în vreun fel cu acest obicei minunat, care aduce satisfacții.

Pentru a ajuta membrii să se pregătească pentru sabbat, unele episcopii trimit deja, la mijlocul săptămânii, un e-mail, un mesaj text sau un mesaj informativ pe o rețea de socializare. Prin prisma acestei modificări, recomandăm foarte puternic acest tip de comunicare. Aceste invitații vor aduce aminte membrilor de programul de duminică al adunărilor din acea săptămână, inclusiv despre următorul subiect al lecției de la clasă și vor sprijini conversația constantă despre Evanghelie în cadrul căminului. Mai mult, adunările adulților de duminică vor oferi, de asemenea, informații care să asigure, în fiecare săptămână, legătura dintre studiul de la Biserică și cel de acasă.

Timpul destinat adunării de împărtășanie și cel destinat claselor vor necesita o analiză atentă pentru a vă asigura că prioritățile spirituale sunt mai importante decât aspectele administrative. De exemplu, anunțurile pot fi făcute, în mare parte, prin intermediul invitației trimise la mijlocul săptămânii sau al unui program tipărit. În timp ce adunarea de împărtășanie trebuie să aibă o rugăciune de deschidere și una de încheiere, a doua adunare trebuie să aibă doar o rugăciune de încheiere.¹¹

Așa cum s-a menționat mai devreme, noul program de duminică nu va intra în vigoare până în luna ianuarie a anului 2019. Există mai multe motive pentru acest lucru. Cele mai importante sunt, primul, acela de a avea timp să distribuim resursa *Vino și urmează-Mă*

pentru persoane și familii și, al doilea, acela de a oferi președinților de țarăși și episcopilor timp pentru a organiza programele adunărilor ținând cont de obiectivul de a avea mai multe episcopii care să se adune mai devreme în acea zi.

Pe măsură ce conducătorii au căutat revelație, îndrumarea primită de-a lungul ultimilor câțiva ani are menirea de a întări adunarea de împărtășanie, de a cinsti ziua de sabbat și de a încuraja și ajuta părinții și persoanele să facă din căminele lor o sursă de tărie spirituală și de credință sporită – un loc al bucuriei și fericirii.

Binecuvântări extraordinare

Ce înseamnă aceste modificări pentru membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă? Noi avem încredere că membrii vor fi binecuvântați în moduri extraordinare. Duminica poate fi o zi de învățare și predare a Evangheliei, la Biserică și acasă. Pe măsură ce persoanele și familiile se implică în consilii de familie, în munca de realizare a istoriei familiei, în slujire, în ajutorare, în preaslăvire personală și în petrecerea unui timp fericit ca familie, ziua de sabbat va fi, într-adevăr, o desfătare.

O familie din Brazilia face parte dintr-un țarăș în care noua resursă pentru studiul acasă *Vino și urmează-Mă* a fost testată. Tatăl, Fernando, fost misionar, care, alături de soția sa, Nancy, sunt părinți a cinci copii mici, a spus: „Când programul *Vino și urmează-Mă* a fost prezentat în țarășul nostru, am fost atât de entuziasmat și mi-am spus: «Modul în care studiem scripturile acasă se va schimba». Chiar s-a întâmplat în căminul meu și, în calitate de conducător în cadrul Bisericii, am văzut că s-a întâmplat și în alte cămine... Ne-a ajutat să discutăm cu adevărat despre scripturi în căminul nostru. Soția mea și cu mine am ajuns să avem o înțelegere mai profundă despre subiectul discutat... Ne-a ajutat... să ne mărim înțelegerea despre Evanghelie și ne-a întărit credința și mărturia... Îmi depun mărturia... eu știu că a fost inspirat de Domnul, pentru ca studiul făcut în mod eficient și consecvent al principiilor și

doctrinei cuprinse în scripturi să aducă mai multă credință, mărturie și lumină familiilor... într-o lume din ce în ce mai decăzută”¹².

În țarășii pilot din întreaga lume, a existat o reacție foarte pozitivă față de noua resursă pentru studiul acasă *Vino și urmează-Mă*. Mulți au spus că au progresat de la faza de citit din scripturi la cea de studiu al scripturilor. Mulți au simțit, de asemenea, că a fost o experiență care a întărit credința și a avut o influență minunată asupra episcopiei.¹³

Convertirea puternică și trainică

Obiectivul acestor modificări este ca adulții și generația care se ridică să dobândească o convertire puternică și trainică. Pe prima pagină a acestei resurse pentru persoane și familii se afirmă: „Obiectivul a tot ce înseamnă învățarea și predarea Evangheliei este de a ne face convertirea mai puternică și de a ne ajuta să devenim mai asemănători lui Isus Hristos... Aceasta înseamnă să ne bazuim pe Hristos că ne va schimba inima”¹⁴. Pentru aceasta este nevoie să ajungem „dincolo de perimetrul clasei, la inima și căminul persoanei respective. Necesită eforturi zilnice consistente pentru a înțelege și a trăi conform Evangheliei. Adevărata convertire necesită influența Duhului Sfânt”¹⁵.

Cel mai important obiectiv și binecuvântarea supremă a convertirii

puternice și trainice este faptul de a primi, fiind demni, legămintele și rănduielile cărării legămintelor.¹⁶

Avem încredere că vă veți sfătui împreună și veți căuta revelație în vederea implementării acestor modificări – fără să vă uitați dincolo de limite sau să impuneți persoanelor sau familiilor ce să facă. Informații suplimentare vor fi transmise prin comunicate ulterioare, inclusiv o scrisoare cu anexă din partea Primei Președinții.

Vă depun mărturie că, în deliberrările Consiliului Primei Președinții și Cvorumului celor Doisprezece Apostoli din templu și după ce preaiubitul nostru profet S-a rugat Domnului pentru revelație pentru a merge înainte cu aceste modificări, o confirmare puternică a fost primită de toți. Russell M. Nelson este președintele și profetul nostru în viață. Anunțurile făcute astăzi vor duce la binecuvântări mărețe pentru cei care acceptă cu entuziasm modificările și caută îndrumarea Duhului Sfânt. Ne vom apropia mai mult de Tatăl nostru Cereșc și de Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, al Cărui martor sigur sunt. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Liahona*, nov. 2018, p. 8.
2. Știm, de asemenea, că, în societatea largă, cele mai multe dintre evenimentele privind informația, educația și chiar divertismentul

- au fost scurtate considerabil.
3. Această programă de învățământ va fi disponibilă atât online, cât și în format tipărit.
 4. *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii* (2019), p. vi.
 5. Vedeți „Vino și urmează-Mă – pentru cvorumul vârstnicilor și Societatea de Alinare”, *Liahona*, mai 2018, p. 140. În loc de a doua și a treia duminică ale lunii, mesajele din cadrul conferinței generale vor fi discutate în a doua și a patra duminică ale lunii.
 6. Vedeți *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*, p. 4. Persoanele și familiile stabilesc care parte din studiul Evangheliei acasă, seara petrecută în cadrul căminului și activitățile în familie vor fi parte a serii în familie (pe care mulți o numesc deja *seară petrecută în cadrul căminului*). Deoarece persoanele și familiile vor stabili acest lucru, *seara petrecută în cadrul căminului și seara în familie* au fost folosite cu același înțeles în modificările anunțate.
 7. Vedeți *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*, p. 29.
 8. Vedeți Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
 9. Vedeți *Manualul 2 – Administrarea Bisericii* (2010), 2.2. Responsabilitățile desemnate de Divinitate „inclusiv ajutarea membrilor să trăiască în acord cu Evanghelia lui Isus Hristos, adunarea lui Israel prin intermediul muncii misionare, îngrijirea celor săraci și nevoiași și posibilitatea salvării celor decedați prin construirea de temple și înfăptuirea rânduielilor pentru și în folosul lor”. Vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 110, care conține relatarea despre restaurarea cheilor esențiale.
 10. Acordați atenție, în mod deosebit, acelor copii ai căror părinți nu sunt membri ai Bisericii sau nu vin, cu regularitate, la Biserică. Cei necăsătoriți și alții se pot întâlni, de asemenea, cu o familie, dacă acest lucru este benefic pentru toți cei implicați.
 11. Exercițiile de deschidere nu vor fi, de regulă, parte a celei de-a doua adunări.
 12. Familia Fernando și Nancy de Carvalho, Brazilia.
 13. În medie, persoanele și familiile implicate în testul pilot au studiat Evanghelia mai des și au avut un studiu din scripturi și discuții despre Evanghelie mult mai pline de semnificație în cadrul căminului. Au spus că au avut mai multe discuții neoficiale despre Evanghelie cu membrii familiei și membrii episcopiei și au apreciat faptul că au studiat aceleași fragmente scripturale ca ceilalți membri ai familiei. Acest lucru a fost valabil în special în cazul tinerilor.
 14. *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*, p. v; vedeți, de asemenea, 2 Corinteni 5:17.
 15. *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*, p. v.
 16. Vedeți Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, p. 7.

M. Joseph Brough

al doilea consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Ridicați-vă capul și bucurați-vă

Pe măsură ce înfruntăm lucruri grele în felul Domnului, fie ca noi să ne ridicăm capul și să ne bucurăm!

În anul 1981, tatăl meu, doi prieteni apropiați și cu mine am plecat într-o călătorie în Alaska. Trebuia să aterizăm pe un lac îndepărtat și să urcăm o zonă înaltă frumoasă. Pentru a reduce greutatea încărcăturii pe care trebuia să o cărăm, ne-am împachetat proviziile în cutii, le-am acoperit cu spumă, le-am pus fâșii colorate lungi și le-am aruncat pe fereastra avionului nostru la destinația dorită.

După ce am ajuns, am tot căutat, dar, spre stupoarea noastră, nu am putut găsi niciuna dintre cutii. În cele din urmă, am găsit una. Conținea o

plită cu gaz, o prelată, câteva dulciuri și câteva pachete de Hamburger Helper – dar fără carne pentru hamburgeri. Nu puteam comunica cu nimeni care nu era cu noi și avionul era programat să ne ia săptămâna viitoare.

Am învățat două lecții valoroase din această experiență. Prima, nu îți arunca mâncarea pe fereastră. A doua, uneori trebuie să ne confruntăm cu lucruri grele.

În mod frecvent, prima noastră reacție față de lucrurile grele este: „De ce mie?”. Însă, faptul de a întreba „de ce” nu face niciodată să dispară lucrul

greu. Domnul ne cere să ne biruim încercările și a spus că „toate aceste lucruri [ne] vor da experiență și vor fi pentru binele [nostru]”¹.

Uneori, Domnul ne cere să facem un lucru greu și, uneori, încercările noastre sunt rezultatul libertății de a alege, a noastră sau a altora. Nefi a trecut prin ambele situații. Când Lehi și-a invitat fiii să se întoarcă și să ia plăcile de la Laban, a spus: „Iată că frații tăi cârtesc, spunând că ceea ce eu le-am cerut este un lucru greu; dar iată, aceasta nu le-am cerut-o eu, ci este o poruncă a Domnului”². Cu o altă ocazie, frații lui Nefi și-au folosit libertatea de a alege pentru a o limita pe a sa: „Ei au pus mâinile pe mine, căci, iată, ei erau foarte mânioși, și m-au legat cu frânghii, întrucât căutau să-mi ia viața”³.

Joseph Smith s-a confruntat cu un lucru greu în închisoarea Liberty. Negăsind alinare și simțind disperare, Joseph a spus: „O, Dumnezeuule, unde ești Tu?”⁴. Nu e nicio îndoială că unii dintre noi ne-am simțit precum Joseph.

Fiecare dintre noi ne confruntăm cu lucruri grele: moartea cuiva drag, divorț, un copil îndărătnic, boală, încercări ale credinței, un loc de muncă pierdut sau oricare altă dificultate.

M-am schimbat pentru totdeauna când am auzit cuvintele vârstnicului Neal A. Maxwell, din Cvorumul celor Doisprezece, spuse în mijlocul luptei sale cu leucemia. El a spus: „Meditam în mod profund și aceste 13 cuvinte instructive și liniștitoare mi-au venit în minte: «Am permis să ai leucemie pentru ca tu să-Mi poți învăța poporul cu naturalețe». Apoi, el a vorbit despre modul în care această experiență l-a binecuvântat cu „o perspectivă privind mărețele realități ale eternității... Astfel de scurte viziuni despre eternitate ne pot ajuta să parcurgem următorii 90 de metri, ceea ce poate fi foarte dificil”⁵.

Pentru a ne ajuta să progresăm și să triumfăm în vremurile noastre dificile având astfel de scurte viziuni despre eternitate, permiteți-mi să sugerez două lucruri. Trebuie să înfruntăm lucrurile grele, în primul rând iertându-i pe alții și, în al doilea rând, oferindu-ne Tatălui Ceresc.

Faptul de a-i ierta pe cei care este posibil să ne fi provocat lucrul greu și „[de a ne împăca] cu voința lui Dumnezeu”⁶ poate fi foarte dificil. Poate să doară cel mai mult când lucrul nostru greu este provocat de un membru al familiei, un prieten apropiat sau chiar de noi înșine.

Ca episcop nou chemat, am învățat despre iertare când președintele meu de țară, Bruce M. Cook, a împărtășit următoarea povestire. Dânsul a explicat:

„În a două jumătate a anilor 1970, eu și câțiva asociați am pornit o afacere. Deși nu am făcut nimic ilegal, câteva hotărâri neinspirate, combinate cu vremurile economice dificile, au dus la eșec.

Unii investitori ne-au dat în judecată pentru a-și recupera pierderile. S-a întâmplat ca avocatul lor să fie unul dintre consilierii din episcopatul familiei mele. A fost foarte dificil să îl susțin pe bărbatul care părea să încerce să mă distrugă. Am ajuns să am o animozitate reală față de el și l-am considerat dușmanul meu. După cinci ani de procese, am pierdut tot ce aveam, inclusiv casa noastră.

În anul 2002, soția mea și cu mine am aflat că președinția țării în care

slujeam în calitate de consilier urmă să fie reorganizată. În timp ce călătoream într-o mică vacanță înainte de a fi eliberat, ea m-a întrebat pe cine aş alege în calitate de consilieri dacă aş fi chemat să fiu noul președinte de țară. Nu am dorit să vorbesc despre aceasta, dar ea a insistat. În cele din urmă, un nume mi-a venit în minte. Apoi, ea a menționat numele avocatului pe care l-am considerat a fi motivul dificultăților noastre din urmă cu douăzeci de ani. Pe măsură ce vorbea, Spiritul a confirmat ca el trebuia să fie celălalt consilier. Puteam să îl iert pe acest bărbat?

Când vârstnicul David E. Sorensen mi-a oferit chemarea de a sluji ca președinte de țară, mi-a dat o oră pentru a alege consilierii. Printre lacrimi, am spus că Domnul mi-a oferit deja această revelație. Pe măsură ce rosteam numele bărbatului pe care îl consideram dușmanul meu, mânia, animozitatea și ura pe care le-am nutrit au dispărut. În acel moment, am învățat despre pacea care vine odată cu iertarea prin intermediul ispășirii lui Hristos”.

Cu alte cuvinte, președintele meu de țară „într-adevăr [l-a] iertat”, precum Nefi din vechime.⁷ Știam că președintele Cook și consilierul dânsului sunt doi deținători ai preoției neprihăniți, care

țineau unul la celălalt. M-am hotărât să fiu ca dâșii.

Cu ani înainte, în timpul călătoriei noastre ratate în Alaska, am învățat repede că a-i învinui pe alții pentru circumstanțele noastre – pilotul care arunca mâncarea în lumina care pălea – nu era o soluție. Însă, pe măsură ce am avut parte de epuizare fizică, de lipsa hranei, de boală și de dormit pe pământ în timpul unei furturi mari fiind acoperiți doar de o prelată, am învățat că, alături de „Dumnezeu [nimeni] nu este lipsit de putere”⁸.

Dragi tineri, Dumnezeu vă cere lucruri grele. O tânără fată de 14 ani juca baschet la nivel competitiv. Ea visa să joace baschet la liceu ca sora ei mai mare. Apoi, a aflat că părinții ei au fost chemați să prezideze o misiune în Guatemala.

Când au sosit, a văzut că o parte dintre cursurile ei erau în spaniolă, limbă pe care încă nu o vorbea. La școală, nu exista nicio echipă sportivă feminină. Locuia la etajul 14 într-o clădire care avea o pază foarte strictă. Și, pe deasupra, nu putea să meargă afară din motive de securitate.

Luni de zile, părinții ei au auzit-o cum, în fiecare noapte, plângea până adormea. Acest lucru le-a frânt inima! În cele din urmă, au hotărât să o trimită acasă la bunica ei pentru a merge la liceu acolo.

Când soția mea a intrat în camera fiicei noastre pentru a-i spune hotărârea noastră, ea a văzut-o pe fiica noastră îngenunchind în rugăciune, având Cartea lui Mormon deschisă pe pat. Spiritul i-a șoptit soției mele: „Ea va fi OK”, iar soția mea a ieșit în liniște din cameră.

Nu am mai auzit-o niciodată să plângă până adormea. Cu hotărâre și cu ajutorul Domnului, ea a înfruntat acei trei ani cu mult curaj.

La sfârșitul misiunii noastre, am întrebat-o pe fiica mea dacă avea să slujească într-o misiune cu timp deplin. Răspunsul ei a fost: „Nu, tată, am slujit deja”.

Eram în regulă cu acest lucru! Dar, după aproximativ șase luni, Spiritul m-a trezit noaptea cu acest gând: „Am

chemat-o pe fiica ta să slujească în misiune”.

Reacția mea a fost: „Tată Ceresc, ea a oferit atât de mult”. Am fost repede corectat de Spirit și am ajuns să înțeleg că slujirea ei misionară era cerută de Domnul.

La scurt timp, am scos-o pe fiica mea la prânz. Din partea cealaltă a mesei, am spus: „Ganzie, știi de ce suntem aici?”.

Ea a spus: „Da, tată. Știi că trebuie să slujesc în misiune. Nu vreau să mă duc, dar o voi face”.

Deoarece și-a supus voia Tatălui Ceresc, ea L-a slujit cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria. Ea și-a învățat tatăl cum să facă un lucru greu.

În cuvântarea din cadrul adunării de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume a președintelui Russell M. Nelson, dânsul le-a cerut tinerilor anumite lucruri grele. Președintele Nelson a spus: „Cea de-a cincea invitație este ca voi să ieșiți în evidență și să fiți diferiți de lume... Domnul are nevoie ca voi să arătați ca, să vorbiți ca, să acționați ca și să vă îmbrăcați ca un ucenic adevărat al lui Isus Hristos”⁹. Acesta poate fi un lucru greu, dar știu că-l puteți face – cu bucurie.

Aduceți-vă aminte că „oamenii sunt ca să poată avea bucurie”¹⁰. Deși Lehi

a îndurat atât de multe, el tot a găsit bucurie. Vă aduceți aminte când Alma a fost „copleșit de suferință”¹¹ din cauza poporului lui Amoniha? Îngerul i-a spus: „Binecuvântat ești tu, Alma; de aceea, ridică-ți capul și bucură-te... căci tu ai fost credincios în ținerea poruncilor lui Dumnezeu”¹². Alma a învățat un mare adevăr: putem întotdeauna să ne bucurăm când ținem poruncile. Aduceți-vă aminte că, în timpul războaielor și încercărilor din vremea căpitanului Moroni, „niciodată nu a fost un timp mai fericit pentru poporul lui Nefi”¹³. Putem găsi și trebuie să găsim bucurie când înfruntăm lucruri grele.

Salvatorul a înfruntat lucruri grele: „Lumea... Îl va judeca pe El ca pe un lucru de nimic; prin urmare, ei Îl biciuiesc, iar El rabdă; și Îl lovesc, iar El rabdă. Da, ei Îl scuipă, iar El rabdă, datorită bunătății Sale pline de iubire și a îndelungatei Sale suferințe pentru copiii oamenilor”¹⁴.

Datorită acelei bunătăți pline de iubire, Isus Hristos a îndurat ispășirea. Drept urmare, El ne spune fiecăruia dintre noi: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”¹⁵. Datorită lui Hristos, și noi putem birui lumea.

Pe măsură ce înfruntăm lucruri grele în felul Domnului, fie ca noi să ne ridicăm capul și să ne bucurăm! Cu această ocazie sacră în care pot depune mărturie lumii, eu proclam că Salvatorul nostru trăiește și îndrumă Biserica Sa. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 122:7.
2. 1 Nefi 3:5.
3. 1 Nefi 7:16.
4. Doctrină și legăminte 121:1.
5. Neal A. Maxwell, „Revelation”, *First Worldwide Leadership Training Meeting*, 11 ian. 2003, p. 6.
6. 2 Nefi 10:24.
7. 1 Nefi 7:21.
8. Luca 1:37.
9. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), HopeofIsrael.lds.org.
10. 2 Nefi 2:25.
11. Alma 8:14.
12. Alma 8:15.
13. Alma 50:23.
14. 1 Nefi 19:9.
15. Ioan 16:33.

Vârstnicul Steven R. Bangarter
din Cei Șaptezeci

Să punem temelia unei lucrări mărețe

Lecțiile predate prin tradițiile pe care le stabilim în căminele noastre, deși mici și simple, sunt din ce în ce mai importante în lumea zilelor noastre.

În calitate de părinți în Sion, avem datoria sacră de a deștepta în copiii noștri pasiunea și dedicarea față de bucuria, lumina și adevărurile Evangheliei lui Isus Hristos. În timp ce ne creștem copiii, stabilim tradiții în căminul nostru și ne formăm tipare de comunicare și de comportament în cadrul relațiilor noastre de familie. Astfel, tradițiile pe care le stabilim trebuie să înrădăcineze caracteristici puternice și de neclintit ale bunătății în copiii noștri, care le vor insufla tăria de a înfrunta provocările vieții.

De-a lungul multor ani, familia noastră s-a bucurat de tradiția anuală de a merge cu cortul sus, în Munții Uintah, în nord-estul statului Utah. Călătorim 32 de kilometri pe un drum forestier pentru a ajunge la o vale verde frumoasă, cu pereți înalți ai canionului și prin care curge un râu cu apă rece și curată. În fiecare an, sperând să consolidăm valoarea doctrinei Evangheliei și a practicilor în inima copiilor și nepoților noștri, Susan și cu mine le cerem fiecăruia dintre cei șase fii ai noștri și familiilor acestora să pregătească un mesaj scurt despre un subiect pe care îl consideră un element important al

temeliei unui cămin concentrat asupra lui Hristos. Apoi, ne adunăm pentru o adunare de devoțiune în cadrul familiei, într-un loc retras și fiecare își prezintă mesajul.

În acest an, nepoții noștri au scris subiectul mesajului lor pe pietre și, apoi, una câte una, le-au îngropat una lângă alta, reprezentând o temelie sigură pe care poate fi întemeiată o viață fericită. Întrețesut în toate cele șase

mesaje ale lor, a fost adevărul imuabil și etern că Isus Hristos este piatra din capul unghiului a acelei temelii.

Isaia a spus: „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică”¹. Isus Hristos este acea piatră de preț din capul unghiului din temelia Sionului. El este Cel care i-a revelat profetului Joseph Smith: „De aceea, nu obosești [în] a face bine, deoarece voi puneți temelia unei mari lucrări. Și din lucrurile mici iese ceea ce este mare”².

Lecțiile predate prin tradițiile pe care le stabilim în căminele noastre, deși mici și simple, sunt din ce în ce mai importante în lumea zilelor noastre. Care sunt lucrurile mici și simple care, odată stabilite, vor realiza o lucrare măreață în viața copiilor noștri?

Președintele Russell M. Nelson s-a adresat de curând unei mari congregații lângă Toronto, Canada, și le-a adus aminte părinților, într-un mod categoric, responsabilitatea sacră pe care o avem de a ne învăța copiii. Printre responsabilitățile esențiale identificate, președintele Nelson a subliniat îndatoririle pe care le avem ca părinți, acelea de a ne învăța copiii să înțeleagă de ce luăm din împărtășanie, să înțeleagă semnificația faptului de a fi născuți în legământ și importanța faptului de a fi pregătiți pentru binecuvântarea patriarhală și de

Mesaje reprezentând temelia unei vieți fericite, Isus Hristos fiind piatra din capul unghiului a acelei temelii.

a o primi și a încurajat părinții să preia inițiativa în ceea ce privește cititul din scripturi ca familie.³ Prin aceste acțiuni, preaiubitul nostru profet ne îndeamnă să facem din căminele noastre „sanctoare ale credinței”⁴.

În Cartea lui Mormon, Enos consemnează recunoștința profundă pe care el a simțit-o față de exemplul tatălui său, care „[l-a] învățat în limba lui, precum și în învățătura și în mustrea Domnului”. Plin de recunoștință, Enos a exclamat: „Și binecuvântat fie numele lui Dumnezeu pentru aceasta!”⁵.

Eu prețuiesc tradițiile mici și simple pe care am ajuns să le avem în căminul nostru de-a lungul celor 35 de ani ai noștri de căsnicie. Multe dintre tradițiile noastre sunt simple, dar pline de însemnătate. Vă dau câteva exemple.

- În timpul serilor în care nu eram acasă, știam mereu că, sub îndrumarea lui Susan, fiul nostru cel mai mare care era prezent prelua inițiativa și conducea familia în ceea ce privea studiul din scripturi și rugăciunea ca familie.⁶
- O altă tradiție – nu plecam niciodată de acasă și nu încheiam niciodată vreo conversație telefonică fără să spunem „Te iubesc sau vă iubesc”.

- Viața noastră a fost binecuvântată datorită faptului că ne-am rezervat timp pentru a ne bucura, cu regularitate, de discuții în particular cu fiecare dintre fiii noștri. În timpul unei astfel de discuții, l-am întrebat pe fiul nostru despre dorințele și pregătirea sa de a sluji în misiune. După ce am discutat, am avut un moment de liniște reflectivă; apoi, el s-a aplecat spre mine și, într-un mod foarte serios, mi-a spus: „Tată, îți aduci aminte când eram mic și când am început să avem aceste discuții tată-fiu?”. I-am răspuns: „Da”. „Ei bine”, a spus el, „ți-am promis atunci că voi sluji în misiune, iar tu și mama mi-ați promis că veți sluji în misiune când veți fi mai în vârstă”. Apoi, a urmat un alt moment de pauză. „Există vreo problemă care vă împiedică să slujiți – pentru că poate vă pot ajuta?”

Tradițiile de familie sănătoase și constante care includ rugăciunea, cititul din scripturi, seara în familie și prezența la adunările Bisericii, deși aparent mici și simple, creează o cultură a dragostei, respectului, unității și siguranței. În spiritul care însoțește aceste eforturi, copiii noștri ajung să fie protejați împotriva săgeților arzătoare ale dușmanului, care

sunt atât de prezente în cultura lumescă a zilelor noastre.

Ni se aduce aminte de sfatul înțelept al lui Helaman către fiii săi: „Aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit, datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă”⁷.

Cu ani în urmă, în timp ce eram un tânăr episcop, un domn în vârstă a cerut să vorbim. Mi-a descris plecarea sa din Biserică și tradițiile drepte ale părinților săi din tinerețea sa. A descris în detaliu durerea prin care a trecut de-a lungul vieții în timp ce a căutat, în zadar, bucuria trainică în fericirea temporară pe care lumea o are de oferit. Acum, în anii de sfârșit ai vieții sale, a avut parte de îndemnul șoptit, tandre, uneori stăruitoare ale Spiritului lui Dumnezeu care l-au îndrumat înapoi la lecțiile, practicile, sentimentele și

siguranța spirituală din tinerețea sa. Și-a exprimat recunoștința pentru tradițiile părinților săi și, folosind cuvinte din zilele noastre, el a spus ceea ce a spus Enos: „Bindecuvântat fie numele lui Dumnezeu pentru aceasta!”.

Din experiența mea, revenirea acestui bărbat drag la Evanghelie este caracteristică multora și se repetă adesea printre copiii lui Dumnezeu care pleacă pentru o vreme, doar pentru a se întoarce la învățăturile și practicile tinereții lor. În acele momente, suntem martori ai înțelepciunii autorului proverbelor, care-i îndeamnă pe părinți: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”⁸.

Fiecare părinte are parte de momente de frustrare și de diferite niveluri de hotărâre și tărie în timp ce-și crește copiii. Cu toate acestea, când părinții exercită credință învățându-și copiii în mod candid, cu dragoste și făcând tot ce pot pentru a-i ajuta de-a lungul căii, ei primesc o speranță mai mare că semințele sădite vor prinde rădăcini în inima și mintea copiilor lor.

Moise a înțeles bine nevoia fundamentală de predare constantă. El a sfătuit: „Să... întipărești [aceste cuvinte] în mintea copiilor tăi. Și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”⁹.

Îngenunchem lângă copiii noștri în timpul rugăciunii în familie, avem grijă de ei prin eforturile noastre de a citi, în mod corespunzător, din scripturi ca familie, ne îngrijim cu dragoste de ei când participăm împreună la seara în familie și suferim pentru ei, în genunchi, în rugăciunile noastre personale adresate cerului. O, cât de mult ne dorim ca semințele pe care le semănăm să prindă rădăcini în inima și mintea copiilor noștri!

Eu cred că este mai puțin important dacă ei, copiii noștri, „înțeleg totul” în timpul predării noastre, cum ar fi atunci când ne străduim să citim scripturile sau să desfășurăm seara în familie ori când participă la activitățile comune ale Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete și la alte adunări ale Bisericii. Este mai

puțin important dacă, în acele momente, ei înțeleg importanța acelor activități și este mai important dacă noi, în calitate de părinți, exercităm credință în suficientă măsură pentru a urma sfatul Domnului de a trăi, de a preda, de a îndemna și de a stabili, cu sânguință, așteptări inspirate de Evanghelia lui Isus Hristos. Este un efort motivat de credința noastră – credința noastră că, într-o zi, semințele sădite în tinerețea lor vor prinde rădăcini și vor începe să încolțească și să crească.

Lucrurile despre care vorbim, lucrurile pe care le predicăm și le predăm determină lucrurile care se vor întâmpla printre noi. Când stabilim tradiții sănătoase care predau doctrina lui Hristos, Spiritul Sfânt depune mărturie despre

veridicitatea mesajului nostru și hrănește semințele Evangheliei, care sunt plantate adânc în inima copiilor noștri de eforturile noastre de-a lungul întregii căi. Depun mărturie despre aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 28:16.
2. Doctrină și legăminte 64:33.
3. Vedeți pagina de Facebook a lui Neil L. Andersen, postare din 19 aug. 2018, facebook.com/lds.neil.l.andersen.
4. În Sarah Jane Weaver, „President Nelson Urges «Teach the Children»”, *Church News*, 23 sept. 2018, p. 11.
5. Enos 1:1.
6. Vedeți Dallin H. Oaks, „Autoritatea preoției în familie și în Biserică”, *Liahona*, nov. 2005, p. 24-27.
7. Helaman 5:12.
8. Proverbele 22:6.
9. Deuteronom 6:7.

Vârstnicul Ronald A. Rasband

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Nu fiți tulburați

Fiți optimiști, dragi frați și surori. Da, trăim în vremuri grele, dar, dacă stăm pe cărarea legămintelor, nu trebuie să ne temem.

Îmi adaug mărturia la mesajele transmise de președintele Russell M. Nelson și vârstnicul Quentin L. Cook acum câteva minute despre armonia și unanimitatea existente în cadrul Consiliului Primei Președinții și Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Știu că aceste anunțuri date prin revelație sunt gândul și voința Domnului și vor binecuvânta și întări persoane, familii și Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă de-a lungul generațiilor care vor urma.

Acum câțiva ani, una dintre fiicele noastre de curând căsătorită și soțul ei ne-au adresat, surorii Rasband și mie, o întrebare foarte importantă care influențează viața: „Mai este sigur și înțelept să aducem copii în această lume ticăloasă și înfricoșătoare în care trăim?”.

Era o întrebare importantă de analizat de către o mamă și un tată împreună cu iubiții lor copii căsătoriți. Puteam auzi teama în vocile lor și simți frica din inimile lor. Răspunsul nostru a fost hotărât: „Da, este mai mult decât OK”, în timp ce am împărtășit învățăturile fundamentale ale Evangheliei și impresiile și experiențele vieții noastre în mod sincer.

Teama nu este ceva nou. Ucenicilor lui Isus Hristos, pe Marea Galileei, le-a

fost teamă de „vânt, care arunca valurile în corabie” în întunericul nopții.¹ În calitate de ucenici ai Săi, astăzi, și noi avem temeri. Tinerii noștri adulți necăsătoriți se tem să facă angajamente, cum ar fi angajamentul de a se căsători. Cuplurile nou căsătorite, asemenea copiilor noștri, pot avea teamă de a aduce copii într-o lume în care răutatea este în continuă creștere. Misionarii se tem de multe lucruri, în mod deosebit de abordarea străinilor. Văduvele se tem să meargă înainte singure. Adolescenții se tem că nu vor fi acceptați de colegii lor; școlarii mici se tem de prima zi de școală; studenții la universitate se tem de primirea rezultatelor la examenele date. Ne este teamă de eșecuri, respingere, dezamăgire și de necunoscut. Ne este teamă de uragane, cutremure și incendii care devastează țara și viețile noastre. Ne este teamă că nu vom fi aleși și, pe de altă parte, ne este teamă de a fi aleși. Ne este teamă că nu suntem destul de buni; ne este teamă că nu primim binecuvântări de la Domnul. Ne este teamă de schimbări și temerile noastre se pot transforma în panică. Am inclus aproape toate lucrurile de care oamenii se tem?

Din timpurile străvechi, teama a limitat perspectiva copiilor lui Dumnezeu. Mi-a plăcut întotdeauna relatarea

despre Elisei din 2 Împărați. Împăratul Siriei a trimis o oaste care „[a] ajuns noaptea și [a] înconjurat cetatea”². Intenția lor era de a captura și omorî pe profetul Elisei. În scripturi, citim:

„Și când slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis de dimineață și a ieșit, iată că o oaste înconjură cetatea, cu cai și cară. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: «Ah! domnul meu, cum vom face?»”³

Întrebarea slujitorului arată că era speriat.

„[Elisei] a răspuns: «Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.»”⁴

Dar el nu s-a oprit aici.

„Elisei s-a rugat și a zis: «Doamne, deschide-i ochii să vadă». Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de cară de foc împrejurul lui Elisei.”⁵

Noi putem sau nu putem să avem care de foc trimise să ne ușureze temerile și să ne învingă demonii, dar lecția este clară. Domnul este cu noi, Își amintește de noi și ne binecuvântează în moduri în care doar El o poate face. Rugăciunea poate atrage puterea și revelația de care avem nevoie pentru a ne concentra gândurile asupra lui Isus Hristos și asupra sacrificiului Său ispășitor. Domnul știa că, uneori, vom simți teamă. Am avut teamă în unele situații și la fel ați avut și dumneavoastră și

acesta este motivul pentru care scripturile sunt pline de sfaturile Domnului.

„Îndrăzniți și nu vă temeți.”⁶

„Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme.”⁷

„Nu te teme turmă mică.”⁸ Îmi place tandrețea expresiei „turmă mică”. În această Biserică, s-ar putea să nu fim destui pentru a părea importanți în fața lumii, dar când ne deschidem ochii spirituali, „mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei”⁹. Iubitul nostru Păstor, Isus Hristos, continuă apoi: „Lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui”¹⁰.

Cum este risipită frica? Tânărului slujitor i-a fost risipită, stând chiar lângă Elisei, un profet al lui Dumnezeu. Noi avem aceeași promisiune. Când îl ascultăm pe președintele Russell M. Nelson, când dăm ascultare sfatului său, noi stăm lângă un profet al lui Dumnezeu. Amintiți-vă cuvintele lui Joseph Smith: „Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El trăiește!”¹¹. Isus Hristos trăiește. Dragostea noastră față de El și Evanghelia Sa îndepărtează teama.

Dorința noastră de a „avea totdeauna Spiritul Său”¹² cu noi ne va ajuta să oprim îngrijorarea și să putem avea mai multă perspectivă eternă asupra vieții noastre muritoare. Președintele Nelson ne-a avertizat: „În zilele care vor veni, nu va fi posibil să supraviețuim spiritual fără influența îndrumătoare, conducătoare, alinătoare și constantă a Duhului Sfânt”¹³.

Domnul a spus cu privire la urgia care va acoperi țara și va împietri inima multora: „Ucenicii Mei vor sta în locuri sfinte și nu vor fi mișcați”¹⁴.

Și apoi, sfatul divin: „Nu fiți tulburați, pentru că, atunci când toate aceste lucruri se vor întâmpla, veți ști că promisiunile pe care vi le-am făcut vor fi împlinite”¹⁵.

Stați în locuri sfinte – nu fiți tulburați – și promisiunile vor fi împlinite. Să examinăm fiecare dintre acestea și cum pot ele avea legătură cu temerile noastre.

În primul rând, stați în locuri sfinte. Când stăm în locuri sfinte – căminele noastre neprihănite, capelele noastre dedicate, templele consacrate – simțim că Spiritul Domnului este cu noi. Găsim răspunsuri la întrebări care ne tulbură sau pace pentru a înceta, simplu, să ne îngrijorăm. Acesta este modul în care acționează Spiritul. Aceste locuri sfinte în împărăția lui Dumnezeu pe pământ au nevoie de pioșenia noastră, de respectul nostru față de alții, de strădaniile noastre de a trăi cât putem mai bine potrivit Evangheliei, de speranțele noastre de alungare a temerilor și de căutare a puterii de tămăduire a lui Isus Hristos prin ispășirea Sa.

Nu este loc de teamă în aceste locuri sfinte ale lui Dumnezeu sau în inimile copiilor Săi. De ce? Datorită dragostei. Dumnezeu ne iubește – întotdeauna – și noi Îl iubim. Dragostea noastră pentru Dumnezeu contracarează toate temerile și dragostea Sa abundă în locurile sfinte. Gândiți-vă la aceasta. Când nu suntem siguri de angajamentele noastre față de Domnul, când ne îndepărtăm de calea

Sa care duce spre viața eternă, când ne punem întrebări sau avem îndoieli despre importanța noastră în planul Său divin, când permitem temerii să deschidă ușa tuturor sentimentelor care o însoțesc – descurajare, furie, frustrare, dezamăgire – Spiritul ne părăsește și suntem fără Domnul. Dacă dumnea-voastră cunoașteți cum sunt aceste sentimente, știți că ele nu sunt sentimente bune. În schimb, când stăm în locuri sfinte, putem simți dragostea lui Dumnezeu și „dragostea perfectă alungă orice teamă”¹⁶.

A doua promisiune este: „Nu fiți tulburați”¹⁷. Indiferent de câtă răutate și haos umple pământul, ni s-a promis prin credința noastră zilnică în Isus Hristos „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere”¹⁸. Și când Hristos va veni cu putere și cu slavă, răul, răzvrătirea și nedreptatea se vor sfârși.

Cu mult timp în urmă, apostolul Pavel a profetizat despre zilele în care trăim noi, spunând tânărului Timotei:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, huli-tori, neascultători de părinți, nemulțu-mitori, fără evlavie...

iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”¹⁹.

Amintiți-vă, „cei [ce sunt] cu noi” de ambele părți ale vălului, cei care-L iubesc pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria puterea, „[sunt] mai mulți... decât cei [care sunt] cu ei”²⁰. Dacă noi ne încredem permanent în Domnul și în căile Sale, dacă suntem implicați în lucrarea Sa, nu ne vom teme de ten-dințele negative ale lumii sau nu vom fi tulburați de ele. Vă rog să ignorați influențele și stresul lumii și să căutați lucrurile spirituale în viața dumneavoastră de zi cu zi. Iubiți ceea ce iubește Domnul – aici fiind incluse poruncile Sale, casele Sale sfinte, legămintele noastre sacre cu El, împărtășania în fie-care zi de sabbat, comunicarea noastră prin rugăciune – și nu veți fi tulburați.

Ultimul meu sfat: aveți încredere în Domnul și în promisiunile Sale. Știu că toate promisiunile Sale vor fi împlinite. Știu aceasta tot atât de sigur cum știu că sunt aici înaintea dumneavoastră la această adunare sacră.

Domnul a revelat: „Pentru că, acei care sunt înțelepți, și au primit adevă-rul, și au primit Spiritul Sfânt pentru îndrumarea lor, și nu au fost înșelați

– adevărat vă spun vouă, ei nu vor fi doborâți și aruncați în foc, ci vor supor-ta ziua”²¹.

De aceea nu trebuie să fim tulburați de tumultul din zilele noastre, de cei din clădirea mare și spațioasă, de cei care își bat joc de efortul cinstit și de devotamentul cu care slujim Domnu-lui Isus Hristos. Optimismul, curajul și, de asemenea, caritatea vin dintr-o inimă care nu e împovărată de tulbu-rări sau tumult. Președintele Nelson, care este „optimist cu privire la viitor”, ne-a amintit: „Dacă dorim să avem vreo speranță să discernem dintre nenumă-ratele glasuri și filosofii ale oamenilor

care atacă adevărul, trebuie să învățăm să primim revelație”²².

Pentru a primi revelație personală, trebuie să facem din faptul de a trăi conform Evangheliei o prioritate și să încurajăm credința și spiritualitatea celorlalți și, de asemenea, a noastră.

Spencer W. Kimball a fost unul dintre profeții din timpul tinereții mele. În ultimii câțiva ani, după ce am fost chemat în calitate de apostol, am găsit pace în primul său mesaj la Conferința Generală din luna octombrie a anului 1943. El era copleșit de chemarea sa de a fi apostol; cunosc acest sentiment. Vârstnicul Kimball a spus: „M-am gândit și m-am rugat mult și am postit și m-am rugat mult. Erau gânduri contradicto-rii care-mi veneau în minte – glasuri care păreau că îmi spun: «Nu poți face această muncă. Nu ești demn. Nu ai capacitatea» – și mereu, în cele din urmă, venea gândul triumfător: «Tre-buie să faci munca desemnată – singur trebuie să ajungi capabil, demn și cali-ficat». Și bătălia n-a fost ușoară, dar am perseverat și am continuat”²³.

Sunt încurajat de acea mărturie din inima pură a acestui apostol care avea să devină al 12-lea președinte al acestei Biserici puternice. El a recunoscut că a trebuit să ignore temerile sale pentru „[a face] munca desemnată” și că a trebuit să se bazeze pe Domnul pentru puterea de a ajunge singur „capabil, demn și calificat”. Și dumneavoastră

puteți. Bătălia continuă, dar noi îi vom face față cu Spiritul Domnului. Nu vom „[fi] tulburați” deoarece, atunci când stăm lângă Domnul și apărăm principiile Sale și planul Său etern, noi stăm pe pământ sfânt.

Și acum, ce s-a întâmplat cu acea fiică și ginere care au adresat întrebarea foarte sinceră și personală, bazată pe teamă, cu ani în urmă? Ei au analizat serios conversația noastră din acea seară; s-au rugat și au postit și au ajuns la propriile concluzii. Cu fericire și bucurie pentru ei și pentru noi, bunicii, ei sunt acum binecuvântați cu șapte copii frumoși în timp ce merg înaintea cu credință și dragoste.

Fiți optimiști, dragi frați și surori. Da, trăim în vremuri grele dar, dacă stăm pe cărarea legămintelor, nu trebuie să ne temem. Vă binecuvântează în timp ce veți sta pe această cărare, să nu fiți tulburați de vremurile în care trăim sau de problemele care vin în calea dumneavoastră. Vă binecuvântează să alegeți să stați în locuri sfinte și să nu vă mișcați. Vă binecuvântează să credeți în promisiunile lui Isus Hristos, că El trăiește și El veghează asupra noastră, are grijă de noi și stă lângă noi. În numele Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Marcu 4:37.
2. 2 Împărați 6:14.
3. 2 Împărați 6:15.
4. 2 Împărați 6:16.
5. 2 Împărați 6:17.
6. Doctrină și legăminte 68:6.
7. Doctrină și legăminte 6:36.
8. Doctrină și legăminte 6:34.
9. 2 Împărați 6:16.
10. Doctrină și legăminte 6:34.
11. Doctrină și legăminte 76:22.
12. Doctrină și legăminte 20:77.
13. Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 96.
14. Doctrină și legăminte 45:32.
15. Doctrină și legăminte 45:35.
16. Moroni 8:16.
17. Doctrină și legăminte 45:35.
18. Filipeni 4:7.
19. 2 Timotei 3:1-2, 4.
20. 2 Împărați 6:16.
21. Doctrină și legăminte 45:57.
22. Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, p. 96.
23. Spencer W. Kimball, în Conference Report, oct. 1943, p. 16-17.

Vârstnicul David A. Bednar

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să unim într-unul în Hristos toate lucrurile

Puterea Evangheliei Salvatorului de a ne transforma și binecuvânta vine din descoperirea și punerea în practică a legăturii dintre doctrină, principii și practică.

O sfoară este un instrument esențial cu care noi toți suntem obișnuiți. Sforile sunt alcătuite din bucăți de țesături, plante, fire sau alte materiale care sunt răsucite individual sau împletite împreună. Este interesant că unele substanțe obișnuite pot fi țesute împreună și pot deveni excepțional de puternice. Astfel, conectarea și legarea în mod eficient a unor materiale obișnuite poate produce un instrument extraordinar.

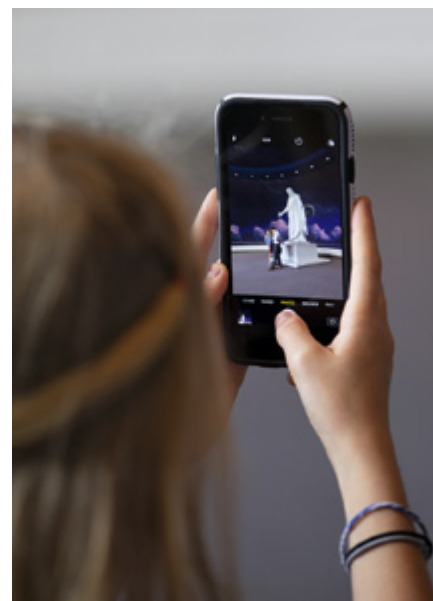
Tot așa cum tăria unei sfori provine din împletirea mai multor fire, Evanghelia lui Isus Hristos oferă cea mai largă perspectivă asupra adevărului și cele mai mari binecuvântări dacă ascultăm îndemnul lui Pavel de a „uni iarăși într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ”¹. Este important că această adunare esențială a adevărului Îl are în centru pe Domnul Isus Hristos și se concentrează asupra Sa, deoarece El este „Calea, Adevărul și Viața”².

Mă rog ca Duhul Sfânt să ne lumineze pe fiecare dintre noi pe măsură ce avem în vedere modul în care principiul *adunării într-unul în Hristos*

a tuturor lucrurilor poate fi pus în practică când învățăm Evanghelia Sa restaurată și trăim potrivit ei zi de zi.

O perioadă plină de revelație

Trăim într-o perioadă remarcabilă și plină de revelație a Bisericii restaurate a lui Isus Hristos. Schimbările istorice anunțate astăzi au un singur scop

global: de a întări credința în Tatăl Ceresc și planul Său și în Fiul Său, Isus Hristos, și ispășirea Sa. Programul adunărilor de duminică nu a fost pur și simplu scurtat. Ci, acum, avem mai multe ocazii și responsabilități ca persoane și ca familii să ne folosim timpul pentru a îmbunătăți ziua de sabbat, astfel încât aceasta să fie o desfătare acasă și la Biserică.

În luna aprilie a acestui an, structura organizațională a cvorumurilor preoției nu a fost pur și simplu schimbată. Mai degrabă, s-a pus accent și s-a întărit un mod mai bun și mai sfânt de a sluji fraților și surorilor noastre.

Asemănător firelor împletite ale unei sfori care produc un instrument puternic și de durată, toate aceste acțiuni interconectate sunt parte a unui efort unit de a corela mai bine concentrarea, resursele și munca din Biserica restaurată a Salvatorului cu misiunea Sa fundamentală: de a-L ajuta pe Dumnezeu în lucrarea Sa de a realiza salvarea și exaltarea copiilor Săi. Vă rog să nu vă concentrați doar asupra aspectelor

legate de logistică ale lucrurilor care au fost anunțate. Nu trebuie să permitem ca detaliile legate de proceduri să umbrească vastele motive spirituale pentru care se fac aceste schimbări acum.

Doriința noastră este să crească, pe pământ, credința în planul Tatălui și în misiunea mântuitoare a Salvatorului și ca legământul nepieritor al lui Dumnezeu să fie stabilit.³ Singurele noastre obiective sunt să ușurăm convertirea continuă la Domnul, să-i iubim într-un mod deplin pe frații și surorile noastre și să le slujim mai eficient.

Segmentarea și separarea

Uneori, în calitate de membri ai Bisericii, segmentăm, separăm și punem în practică Evanghelia în viața noastră creându-ne liste lungi cu lucruri individuale de studiat și sarcini de îndeplinit. Dar o asemenea abordare ne poate limita înțelegerea și viziunea. Trebuie să fim atenți pentru că, dacă ne concentrăm ca fariseii asupra listelor cu lucruri de făcut, ne putem

îndepărta de scopul de a ne apropia de Domnul.

Scopul și curățirea, fericirea și bucuria și convertirea continuă și protecția pe care le primim când „[ne supunem inimile] în Dumnezeu”⁴ și „[primim]... imaginea Lui în înfățișarea [noastră]”⁵ nu pot fi obținute prin simpla realizare și bifare a unor lucruri spirituale pe care trebuie să le facem. Mai degrabă, puterea Evangheliei Salvatorului de a ne transforma și binecuvânta vine din descoperirea și punerea în practică a legăturii dintre doctrină, principii și practică. Doar când *unim într-unul în Hristos toate lucrurile*, concentrându-ne ferm asupra Sa, adevărurile Evangheliei ne pot ajuta în mod sinergetic să devenim ce dorește Dumnezeu să devenim⁶ și să îndurăm cu mult curaj până la sfârșit.⁷

Învățarea și conectarea adevărilor Evangheliei

Evanghelia lui Isus Hristos este o tapiserie magnifică de adevăruri „bine încheată”⁸ și țesută. Pe măsură ce învățăm și facem legături între adevărurile revelate ale Evangheliei, suntem binecuvântați să primim o perspectivă prețioasă și o mai mare capacitate spirituală cu ajutorul cărora putem vedea influența Domnului în viața noastră și putem auzi glasul Său.⁹ Și principiul *unirii într-unul în Hristos a tuturor lucrurilor* ne poate ajuta să ne schimbăm lista tradițională cu lucruri de făcut într-un întreg unit, integrat și complet. Permiteți-mi să vă ofer un exemplu doctrinar și unul din Biserică referitoare la ce sugerez.

Exemplul 1. Cel de-al patrulea articol de credință este unul dintre cele mai bune ilustrații ale faptului de a uni într-unul în Hristos toate lucrurile: „Noi credem că primele principii și rânduiele ale Evangheliei sunt: primul, credința în Domnul Isus Hristos; al doilea, pocăința; al treilea, botezul prin scufundare pentru iertarea păcatelor; al patrulea, așezarea mâinilor pentru darul Duhului Sfânt”¹⁰.

Credința adevărată se concentrează în și asupra Domnului Isus Hristos – în El în calitate de Singurul Fiu Născut

al Tatălui și asupra Sa și a misiunii mântuitoare pe care a îndeplinit-o. „Căci El a răspuns cerințelor legii și îi revendică pe toți aceia care au credință în El; și cei care au credință în El se vor lipsi de orice lucru bun; prin urmare, El apără cauza copiilor oamenilor.”¹¹ Exercițarea credinței în Hristos înseamnă să ne *încredem* în El în calitate de Salvator al nostru, în numele Său și în promisiunile Sale.

Prima și cea mai firească consecință a faptului de a ne încrede în Salvator este pocăința și îndepărtarea de rău. Dacă ne exercităm credința în Domnul, ne îndreptăm, în mod firesc, spre El, venim la El și depindem de El. Astfel, pocăința este *încrederea* în Mântuitor și *bizuirea* pe El pentru ca El să facă pentru noi ce nu putem face noi înșine. Fiecare dintre noi trebuie să se „[bazeze] cu totul pe meritele Lui care are puterea de a salva”¹², deoarece doar

„prin meritele și mila și harul lui Mesia cel Sfânt”¹³ putem deveni făpturi noi în Hristos¹⁴ și, în final, să ne întoarcem și să trăim în prezența lui Dumnezeu.

Rânduiala botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor necesită ca noi să ne *încredem* în El, să ne *bizuim* pe El și să-L *urmăm*. Nefi a proclamat: „Eu știu că dacă-L veți *urma pe Fiul* cu toată inima, fără ipocrizie sau înșelăciune în fața lui Dumnezeu, ci cu intenții adevărate, pocăindu-vă de păcate, mărturisind Tatălui că vreți să luați asupra voastră numele lui Hristos prin botez – da, *urmându-L pe Domnul și Salvatorul vostru* în apă, după cuvântul Lui, iată, atunci veți primi voi Duhul Sfânt; da, apoi vine botezul focului și al Duhului Sfânt”¹⁵.

Rânduiala așezării mâinilor pentru conferirea darului Duhului Sfânt necesită ca noi să ne *încredem* în El, să ne *bizuim* pe El, să Îl *urmăm* și

să *înaintăm* în El având îndrumarea Spiritului Său Sfânt. Nefi a declarat: „Și acum... știu prin aceasta că, dacă omul nu va îndura până la sfârșit, urmând exemplul Fiului Dumnezeului celui Viu, el nu va putea fi salvat”¹⁶.

Cel de-al patrulea articol de credință nu identifică pur și simplu principiile și rânduilele fundamentale ale Evangheliei restaurate. Ci această declarație inspirată de crezuri unește într-unul în Hristos toate lucrurile: faptul de a ne *încrede* în El, a ne *bizui* pe El, a-L *urma* și a *înainta* cu El – chiar în El.

Exemplul 2. Acum doresc să vă explic cum sunt unite într-unul singur în Hristos toate programele și inițiativele Bisericii. Pot fi prezentate multe exemple. Eu voi folosi doar câteva.

În anul 1978, președintele Spencer W. Kimball i-a instruit pe membrii Bisericii să clădească țaria Sionului în întreaga lume. Dânsul i-a îndrumat pe sfinți să rămână în țările lor natale și să clădească țarași puternici prin adunarea membrilor familiei lui Dumnezeu și prin propovăduirea căilor Domnului către ei. A mai indicat că mai multe temple aveau să fie construite și a promis că sfinții vor primi binecuvântări oriunde ar locui.¹⁷

Pe măsură ce numărul de țarași a crescut, a devenit mai important ca locurile în care locuiesc membrii să „devină [locuri] în care membrilor familiei să le [placă] să fie, în care să-și [poată] îmbogăți viața și găsi dragoste, sprijin, apreciere și încurajare reciprocă”¹⁸. Prin urmare, în anul 1980, adunările de duminică au fost consolidate într-un program de trei ore pentru a „sublinia din nou responsabilitatea individuală și ca familie de a învăța Evanghelia, a trăi conform acesteia și a o propovădui”¹⁹. Accentul asupra familiei și a căminului a fost afirmat din nou în „Familia: o declarație oficială către lume”, prezentată inițial de președintele Gordon B. Hinckley în anul 1995.²⁰

În luna aprilie a anului 1998, președintele Hinckley a anunțat construirea mai multor temple mici, aducând astfel rânduilele sacre ale casei Domnului mai aproape de persoanele și familiile de sfinți din zilele din urmă din

întreaga lume.²¹ Aceste ocazii mai mari de creștere și progres spirituale au fost complementate de creșterea bizuirii pe forțele proprii temporală prin înființare Fondului Permanent pentru Educație în anul 2001.²²

Cât timp a fost la conducerea Bisericii, președintele Thomas S. Monson a îndemnat, în mod repetat, sfinții „să-i ajute pe alții să meargă pe calea salvării” și a subliniat grija față de săraci și nevoiași ca una dintre responsabilitățile Bisericii desemnate de Divinitate. Continuându-se sublinierea necesității pregătirii temporale, în anul 2012 a fost implementată inițiativa Servicii pentru sprijinirea bizuirii pe forțele proprii.

În ultimii ani, au fost subliniate și întărite principii esențiale referitoare la modul de a face din ziua de sabbat o desfătare acasă și la Biserică²³, pregătindu-ne astfel pentru schimbările din cadrul programului adunărilor de duminica anunțate la această sesiune a conferinței generale.

În urmă cu șase luni, cvorumurile Preoției lui Melhisedec au fost întărite și aliniate într-un mod mai eficient cu organizațiile auxiliare pentru a urma o abordare mai bună și mai sfântă a slujirii.

Cred că succesiunea și distribuirea acestor lucruri de-a lungul a mai multor decenii ne pot ajuta să vedem o muncă unită și vastă și nu doar o serie de inițiative independente și separate. „Dumnezeu a revelat un tipar de progres spiritual pentru persoane și familii prin intermediul rânduielilor, învățăturilor, programelor și activităților care se **concentrează asupra familiilor și sunt sprijinite de Biserică**. Organizațiile și programele Bisericii există pentru a binecuvânta persoane și familii și nu există doar pe hârtie.”²⁴

Mă rog să putem recunoaște lucrarea Domnului ca o singură și măreață lucrare globală care, din ce în ce mai mult, se concentrează asupra căminului și care este susținută de Biserică. Știu și depun mărturie că Domnul revelează și „va revela încă multe lucruri mărețe și importante referitoare la împărăția lui Dumnezeu”²⁵.

Promisiune și mărturie

Am început să vă transmit mesajul scoțând în evidență tăria creată de fire individuale de materiale care sunt răsucite sau împletite pentru a forma o sfoară. În mod similar, vă promit că o perspectivă mai largă, scopuri mai înalte și o putere mai mare vor fi evidente

în procesul nostru de învățare și trăire în acord cu Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos pe măsură ce ne străduim să unim într-unul în Hristos toate lucrurile – chiar în El.

Toate ocaziile și binecuvântările care au consecințe eterne provin de la Domnul Isus Hristos, sunt posibile prin El, au scop datorită Lui și sunt de durată prin El. Alma a depus mărturie: „Nu este nicio altă cale sau alte mijloace prin care omul poate fi salvat, ci numai în și prin Hristos. Iată, El este viața și lumina lumii”²⁶.

Declar cu bucurie mărturia mea despre divinitatea Tatălui Etern și a Fiului Său Preaiubit, Isus Hristos, și despre faptul că Ei trăiesc. Găsim bucurie în Salvatorul nostru. Și în El găsim asigurarea de a avea „pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni”²⁷. Eu mărturisesc astfel, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Efeseni 1:10.
2. Ioan 14:6.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 1:21-22.
4. Helaman 3:35.
5. Alma 5:14.
6. Vedeți Matei 5:48; 3 Nefi 12:48.
7. Vedeți Doctrină și legăminte 121:29.
8. Efeseni 2:21.
9. Vedeți Doctrină și legăminte 136:32.
10. Articolele de credință 1:4.
11. Moroni 7:28.
12. 2 Nefi 31:19.
13. 2 Nefi 2:8.
14. Vedeți 2 Corinteni 5:17.
15. 2 Nefi 31:13; subliniere adăugată.
16. 2 Nefi 31:16.
17. Vedeți Spencer W. Kimball, „The Fruit of Our Welfare Services Labors”, *Ensign*, nov. 1978, p. 76.
18. Instrucțiuni pentru președinții de țărâși și episcopate, în „Church Consolidates Meeting Schedules”, *Ensign*, mart. 1980, p. 73.
19. Instrucțiuni, în „Church Consolidates Meeting Schedules”, p. 73.
20. Vedeți „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
21. Vedeți Gordon B. Hinckley, „New Temples to Provide «Crowning Blessings» of the Gospel”, *Ensign*, mai 1998, p. 87-88.
22. Vedeți Gordon B. Hinckley, „Fondul Permanent pentru Educație”, *Liahona*, iul. 2001, p. 60-62, 67.
23. Vedeți Russell M. Nelson, „Ziua de sabbat este o desfătare”, *Liahona*, mai 2015, p. 129-132.
24. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 1.4.4; subliniere adăugată.
25. Articolele de credință 1:9.
26. Alma 38:9.
27. Doctrină și legăminte 59:23.

Președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Adevărul și planul

Când căutăm adevărul despre religie, trebuie să folosim metode spirituale corespunzătoare acelei căutări.

Revelația din zilele noastre definește adevărul ca fiind „cunoașterea lucrurilor așa cum sunt, și așa cum au fost, și așa cum o să fie” (Doctrină și legăminte 93:24). Aceasta este o definiție perfectă pentru planul salvării și „Familia: o declarație oficială către lume”.

Trăim într-o perioadă în care există foarte multe informații care sunt transmise la scară foarte largă. Însă nu toate aceste informații sunt adevărate. Trebuie să fim precauți când căutăm adevărul și alegem sursele pentru acea căutare. Nu trebuie să considerăm proeminența sau autoritatea laică ca fiind indicatori ai unor surse corecte ale adevărului. Trebuie să fim precauți în legătură cu bizuirea pe informațiile sau sfaturile oferite de vedete de divertisment, sportivi proeminenți sau de surse anonime de pe Internet. Competența într-un anumit domeniu nu trebuie considerată competență în adevărul din alte domenii.

Trebuie, de asemenea, să fim precauți în legătură cu motivația celui care oferă informațiile. Acesta este motivul pentru care scripturile ne avertizează în legătură cu vicleșugul preoțesc (vedeți 2 Nefi 26:29). Dacă sursa este anonimă sau necunoscută, informațiile pot fi, de asemenea, îndoielnice.

Hotărârile personale trebuie să se bazeze pe informații de la surse specializate pe acel subiect și neinfluențate de motivații egoiste.

I.

Când căutăm adevărul despre religie, trebuie să folosim metode spirituale corespunzătoare acelei căutări: rugăciunea, mărturia Duhului Sfânt, studiul scripturilor și cuvintele profeților din zilele noastre. Sunt întotdeauna trist

când aud despre cineva care spune că și-a pierdut credința religioasă din cauza învățăturilor laice. Cei care, odată, au avut viziune spirituală pot suferi din cauza orbirii spirituale autoprovocate. Președintele Henry B. Eyring a spus: „Problema lor nu ține de ceea ce ei cred că văd; ține de ceea ce ei încă nu văd”¹.

Metodele științei ne duc la ceea ce numim adevăr științific. Dar „adevărul științific” nu este întregul scop al vieții. Cei care nu învață „prin studiu și, de asemenea, prin credință” (Doctrină și legăminte 88:118) își limitează înțelegerea despre adevăr la ceea ce pot verifica prin mijloace științifice. Aceasta pune limite artificiale căutării lor a adevărului.

Președintele James E. Faust a spus: „Cei care au fost [botezați] își riscă sufletul etern atunci când cercetează cu neglijență doar sursele laice de învățare. Noi credem că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă are plenitudinea Evangheliei lui Hristos, Evanghelie care este esența adevărului și a cunoașterii eterne”².

Găsim adevărul și bucuria trainică ajungând să știm și să acționăm potrivit adevărului în legătură cu cine suntem, cu scopul vieții muritoare și cu locul în care mergem după ce murim. Aceste adevăruri nu pot fi învățate prin metode științifice sau laice.

II.

Voi vorbi în continuare despre adevăruri restaurate ale Evangheliei care sunt fundamentale pentru doctrina Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Vă rog să vă gândiți cu mare atenție la aceste adevăruri. Ele explică multe despre doctrina și practicile noastre, inclusiv, probabil, unele lucruri care nu sunt încă înțelese.

Există un Dumnezeu, care este Tatăl iubitor al spiritelor tuturor celor care au trăit sau vor trăi vreodată.

Sexul omului este etern. Înainte să ne fi născut pe acest pământ, toți am trăit ca spirite bărbați sau ca spirite femei în prezența lui Dumnezeu.

Tocmai am auzit Corul Tabernacului lui de la Piața Templului cântând „Voi urma planul lui Dumnezeu”³. Acela este planul pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru ca toți copiii Săi de spirit să poată progresa etern. Acel plan este vital pentru fiecare dintre noi.

Ca parte a acelui plan, Dumnezeu a creat acest pământ ca loc în care copiii Săi preaiubiți de spirit să se poată naște în viața muritoare pentru a primi un trup fizic și pentru a avea ocazia de a progresa etern făcând alegeri drepte.

Pentru a fi semnificative, alegerile din viața muritoare trebuiau să fie făcute între forțele binelui și răului care se luptă între ele. Trebuia să existe opoziție și, astfel, un dușman, care a fost alungat din cauza răzvrătirii și căruia

i s-a permis să-i ispitească pe copiii lui Dumnezeu să acționeze împotriva planului lui Dumnezeu.

Scopul planului lui Dumnezeu a fost de a oferi copiilor Săi ocazia de a alege viața eternă. Acest lucru putea fi realizat doar trăind experiența vieții muritoare și, după moarte, prin creșterea postmuitoare în lumea spiritelor.

De-a lungul vieții muritoare, toți aveam să fim înținați de păcat cedând ispitelor malefice ale dușmanului și, în cele din urmă, aveam să murim. Am acceptat acele provocări bizuind-ne pe asigurarea cuprinsă în plan că Dumnezeu, Tatăl nostru, avea să ofere un Salvator, pe Singurul Său Fiu Născut, care avea să ne salveze printr-o înviere universală la o viață după moarte, în care vom avea un trup. Salvatorul avea, de asemenea, să ofere o ispășire pentru a plăti prețul ca toți să fim curățați de păcate în condițiile stabilite de El. Acele condiții includeau credința în Hristos, pocăința, botezul, darul Duhului Sfânt și alte rânduieli înfăptuite prin autoritatea preoției.

Marele plan al fericirii întocmit de Dumnezeu asigură un echilibru perfect între dreptatea eternă și mila pe care o putem primi prin ispășirea lui Isus Hristos. Ne ajută, de asemenea, să ne transformăm în făpturi noi în Hristos.

Un Dumnezeu iubitor își întinde brațele către fiecare dintre noi. Noi știm că, prin dragostea Sa și datorită ispășirii

Singurului Său Fiu Născut, „*toată* omenirea poate fi salvată prin supunere față de legile și rânduielile Evangheliei [Sale]” (Articolele de credință 1:3; subliniere adăugată).

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este cunoscută, pe bună dreptate, ca fiind o biserică a cărei unitate centrală este familia. Însă, ce nu este bine înțeles este faptul că abordarea noastră a familiei ca unitate centrală se concentrează asupra mai multor lucruri, nu doar asupra relațiilor din viața muritoare. Relațiile eterne sunt, de asemenea, fundamentale pentru teologia noastră. „Familia este rânduită de Dumnezeu.”⁴ În cadrul marelui plan al Creatorului nostru iubitor, misiunea Bisericii Sale restaurate este de a ajuta copiii lui Dumnezeu să dobândească binecuvântarea de la Dumnezeu de a fi exaltați în împărăția celestială, care poate fi dobândită doar prin căsătoria eternă dintre un bărbat și o femeie (vedeți Doctrină și legăminte 131:1-3). Noi declarăm învățăturile Domnului, potrivit cărora „faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuitoare, muritoare și eternă” și „căsătoria dintre un bărbat și o femeie este esențială pentru planul Lui etern”⁵.

În cele din urmă, dragostea lui Dumnezeu este atât de mare, încât, cu excepția celor câțiva care devin fii ai pierzaniei, El a oferit un destin al gloriei tuturor copiilor Săi. „Toți copiii Săi” îi include și pe toți cei care sunt morți. Noi înfăptuim rânduieli pentru ei, pentru și în folosul lor în templele noastre. Scopul Bisericii lui Isus Hristos este de a-i ajuta pe copiii Săi să fie demni de cel mai înalt grad de glorie, care este exaltarea sau viața eternă. Celor care nu doresc acest lucru sau nu sunt demni de el, Dumnezeu le oferă alte împărății de glorie, dar cu mai puțină slavă.

Toți cei care înțeleg aceste adevăruri eterne pot înțelege de ce noi, membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, gândim așa cum o facem și facem ceea ce facem.

III.

În continuare, voi menționa unele moduri de punere în practică ale acestor adevăruri eterne care pot fi înțelese doar în lumina planului lui Dumnezeu.

Primul, cinstim libertatea de a alege a omului. Cei mai mulți dintre oameni sunt conștienți de acțiunile mărețe ale Bisericii restaurate de a promova libertatea religioasă în Statele Unite și în întreaga lume. Aceste acțiuni nu promovează doar interesele noastre, ci, potrivit planului Său, caută și să ajute toți copiii lui Dumnezeu să se bucure de libertatea de a alege.

Al doilea, suntem un popor misionar. Uneori, suntem întrebați de ce trimitem misionari în atât de multe națiuni, chiar și printre populațiile creștine. Suntem întrebați, de asemenea, de ce dăm atât de multe milioane de dolari, sub formă de ajutor umanitar, oamenilor care nu sunt membri ai Bisericii noastre și de ce nu legăm acest ajutor cu munca noastră misionară. Facem aceasta pentru că noi privim toți oamenii ca fiind copii ai lui Dumnezeu – frații și surorile noastre – și dorim să împărtășim tuturor belșugul nostru spiritual și temporal.

Al treilea, pentru noi, viața muritoare este sacră. Dedicarea noastră față de planul lui Dumnezeu implică faptul de a ne opune avortului și eutanasiei.

Al patrulea, unii sunt deranjați din cauza unora dintre pozițiile Bisericii noastre privind căsătoria și copiii. Cunoașterea noastră despre planul salvării întocmit de Dumnezeu care ne-a fost revelat ne cere să ne opunem presiunilor sociale și juridice actuale de a renunța la căsătoria tradițională și de a face schimbări care amestecă sau schimbă sexele ori omogenizează diferențele dintre bărbați și femei. Noi știm că relațiile, identitățile și funcțiile bărbaților și femeilor sunt esențiale în vederea îndeplinirii marelui plan al lui Dumnezeu.

Al cincilea, avem, de asemenea, o perspectivă aparte în ceea ce privește copiii. Considerăm nașterea și creșterea copiilor ca parte a planului lui Dumnezeu și ca o îndatorire fericită și sacră a celor cărora li s-a dat puterea de a lua parte la aceasta. În

perspectiva noastră, bogățiile supreme de pe pământ și din cer sunt copiii și urmașii noștri. Așadar, trebuie să predăm și să susținem principiile și practicile care asigură cele mai bune condiții pentru dezvoltarea și fericirea copiilor – tuturor copiilor.

În cele din urmă, suntem copii preaiubiți ai unui Tată Ceresc, care ne-a învățat că faptul de a fi bărbat și cel de a fi femeie, că respectiva căsătorie dintre un bărbat și o femeie și cel de a naște și de a crește copii sunt, toate, esențiale în marele Său plan al fericirii. Pozițiile noastre față de aceste elemente fundamentale provoacă frecvent opoziție față de Biserică. Considerăm acest lucru inevitabil. Opoziția face parte din plan, iar cea mai intensă opoziție a lui Satana este îndreptată împotriva a ceea ce este cel mai important în planul lui Dumnezeu. El caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu. Metodele sale principale sunt de a-L discredita pe Salvator și de a discredita autoritatea Sa divină, de a șterge efectele ispășirii lui Isus Hristos, de a descuraja pocăirea, de a falsifica revelația și de a nega

responsabilitatea individuală. El caută, de asemenea, să amestece sexele, să denatureze căsătoria și să descurajeze faptul de a naște copii – mai ales în ceea ce-i privește pe părinții care-și cresc copiii în adevăr.

IV.

Lucrarea Domnului merge mai departe în pofida opoziției organizate și constante de care avem parte pe măsură ce ne străduim să punem în practică învățăturile Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Celor care șovăie ca urmare a acestei opoziții, le ofer următoarele sugestii.

Aduceți-vă aminte de principiul pocăinței care a fost făcut posibil prin puterea ispășirii lui Isus Hristos. Așa cum ne-a îndemnat vârstnicul Neal A. Maxwell, să nu vă numărați printre cei „care mai degrabă încearcă să schimbe Biserica în loc să se schimbe pe ei”⁶.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland ne-a îndemnat:

„Țineți-vă bine de ceea ce știți deja și fiți puternici până când veți primi mai multă cunoaștere...”

În această Biserică, ceea ce știm va fi mereu mai important decât ceea ce nu știm”⁷.

Exerciția credință în Domnul Isus Hristos, ceea ce este primul principiu al Evangheliei.

Ultima, căutați ajutor. Conducătorii Bisericii noastre vă iubesc și caută îndrumare spirituală pentru a vă ajuta. Punem la dispoziție multe resurse pe care le găsiți prin LDS.org și alte mijloace pentru a studia Evanghelia acasă. Avem, de asemenea, frați și surori care slujesc chemați să ofere ajutor cu multă dragoste.

Tatăl nostru Ceresc iubitor dorește ca ai Săi copii să aibă bucuria care este scopul creării noastre. Acel destin fericit este viața eternă, pe care o putem dobândi înaintând de-a lungul a ceea ce profetul nostru, președintele Russell M. Nelson, numește adesea „cărarea legămintelor”. Iată ce a spus dânsul în primul său mesaj ca președinte al Bisericii: „[Rămâneți] pe cărarea legămintelor. Angajamentul dumneavoastră de a-L urma pe Salvator făcând legămintele cu El și, apoi, respectând acele legămintele, va deschide ușa pentru fiecare binecuvântare spirituală și privilegiu disponibile bărbaților, femeilor și copiilor de pretutindeni”⁸.

Depun mărturie, în mod solemn, că lucrurile pe care le-am spus sunt adevărate și sunt posibile prin învățăturile și ispășirea lui Isus Hristos, care face totul posibil în cadrul mărețului plan al lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God: A Collection of Discourses* (1997), p. 143.
2. James E. Faust, „The Abundant Life”, *Ensign*, nov. 1985, p. 9.
3. „Voi urma planul lui Dumnezeu”, *Cântece pentru copii*, p. 86-87.
4. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
5. „Familia: o declarație oficială către lume”, p. 145.
6. Neal A. Maxwell, *If Thou Endure It Well* (1996), p. 101.
7. Jeffrey R. Holland, „Cred, Doamne!”, *Liahona*, mai 2013, p. 94; sublinieri în original.
8. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.

Sesiunea de sâmbătă după-amiază | 6 octombrie 2018

Prezentată de președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Dragi frați și surori, vă prezint acum autoritățile generale, autoritățile zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare ale Bisericii pentru votul dumneavoastră de susținere.

Se propune ca noi să-l susținem pe Russell Marion Nelson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Dallin Harris Oaks ca primul consilier în Prima Președinție; și pe Henry Bennion Eyring ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe Dallin H. Oaks ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe M. Russell Ballard ca președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să îi susținem ca membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli pe următorii: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L.

Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong și Ulisses Soares.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Brook P. Hales, care a fost chemat să slujească în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să îi eliberăm, cu recunoștință pentru slujirea dâșilor plină de devotament, din chemările de autorități generale-Cei Șaptezeci, pe vârstnicii Mervyn B. Arnold, Craig A. Cardon, Larry J. Echo Hawk, C. Scott Grow, Allan F. Packer,

Gregory A. Schwitzer și Claudio D. Zivic și să le acordăm titlul de autorități emerite.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea remarcabilă a acestor frați, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să-i eliberăm din chemarea de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: B. Sergio Antunes, Alan C. Batt, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Fernando E. Calderón, H. Marcelo Cardus, Paul R. Coward, Marion B. De Antuñano, Robert A. Dryden, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erikson, Mervyn C. Giddey, João Roberto Grahl, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Michael R. Jensen, Daniel W. Jones, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Tasara Makasi, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Katsuyuki Otahara, Fred A. Parker, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman,

William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, David J. Thomson, George J. Tobias, Jacques A. Van Reenen, Raul Edgardo A. Vicencio, Keith P. Walker și Daniel Yirenya-Tawiah.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea excelentă a dâșilor, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Îi invităm pe cei care s-au opus vreuneia dintre propuneri să-și contacteze președintele de țarăș.

Dragi frați și surori, suntem recunoscători pentru credința și rugăciunile dumneavoastră continue pentru conducătorii Bisericii. ■

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Fermi și statornici în credința în Hristos

Pentru ca cineva să rămână ferm și statornic în credința în Hristos este nevoie ca Evanghelia lui Isus Hristos să-i pătrundă în inimă și suflet.

În istoria Vechiului Testament, citim despre perioade succesive în care copiii lui Israel și-au onorat legământul cu Iehova și L-au preaslăvit, precum și despre alte perioade în care ei au ignorat acel legământ și au preaslăvit idoli, cunoscuți și ca Baali.¹

Domnia lui Ahab a fost una dintre perioadele de apostazie din împărăția de nord a lui Israel. Profetul Ilie i-a spus la un moment dat împăratului Ahab să adune poporul lui Israel, precum și profeții sau preoții lui Baal la Muntele Carmel. Când oamenii s-au adunat laolaltă, Ilie le-a spus: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? [sau, cu alte cuvinte: «Când vă veți hotărî odată pentru totdeauna?】 Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal. Poporul nu i-a răspuns nimic”². Așadar, Ilie a cerut ca el și profeții lui Baal să taie fiecare câte un junc și să-l pună pe un pat de lemne, fiecare pe altarul lui, însă „fără să pună foc”³. Apoi, „să chemați voi numele dumnezeului vostru; și eu voi chema numele Domnului. Dumnezeuul care va răspunde prin foc, acela să fie adevăratul

Dumnezeu. Și tot poporul a răspuns, și a zis «Bine!»⁴.

Vă aduceți aminte că preoții lui Baal și-au chemat dumnezeul inexistent ore la rând pentru a trimite foc, însă „nu s-a auzit nici glas, nici răspuns, nici semn de luare aminte”⁵. Când a fost rândul lui Ilie, el a reparat altarul Domnului care fusese sfărâmat, a așezat lemnele și arderea de tot pe el și, apoi, a turnat apă peste toate acestea, nu o dată, ci de

trei ori. Nu există nicio îndoială că nici el sau nicio altă putere omenească nu ar fi putut aprinde focul.

„În clipa când se aducea jertfa de seară, prorocul Ilie s-a apropiat și a zis: «Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta»...

Atunci a căzut foc de la Domnul, și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul, și a supt și apa care era în șanț.

Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ, și au zis: «Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu»⁶.

Astăzi, Ilie ar putea spune:

- Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, fie există, fie nu, însă dacă El există, preaslăviți-L;
- Isus Hristos, fie este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul înviat al omenirii, fie nu este, însă dacă El este, urmați-L;
- Cartea lui Mormon, fie este cuvântul lui Dumnezeu, fie nu este, însă dacă este, atunci „[apropiați-vă] de Dumnezeu [studiind] și [supunându-vă] învățaturii ei”⁷;
- Joseph Smith, fie l-a văzut și a conversat cu Tatăl și cu Fiul în acea zi de primăvară a anului 1820, fie nu,

însă dacă el a făcut aceste lucruri, urmați mantaua profetică, inclusiv cheile pecetluirii pe care eu, Ilie, i le-am conferit.

În cadrul ultimei conferințe generale, președintele Russell M. Nelson a declarat: „Nu trebuie să vă întrebați ce este adevărat [vedeți Moroni 10:5]. Nu trebuie să vă întrebați în cine puteți să aveți încredere. Prin revelație personală, puteți primi propria mărturie că volumul Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu, că Joseph Smith este un profet și că aceasta este Biserica Domnului. Indiferent de ceea ce spun sau fac alții, nimeni nu poate să vă ia mărturia transmisă în inima și mintea dumneavoastră în legătură cu ce este adevărat”⁸.

Când Iacov a promis că Dumnezeu „dă tuturor cu mână largă”⁹ celor care caută înțelepciunea Sa, el, de asemenea, a avertizat:

„Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo.

Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul,

căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale”¹⁰.

De cealaltă parte, Salvatorul nostru a fost exemplul perfect de statornicie. El a spus: „Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că *totdeauna* fac ce-I este plăcut”¹¹. Gândiți-vă la următoarele descrieri, din scripturi, de bărbați și femei care, asemenea Salvatorului, au fost fermi și statornici.

Ei „au fost convertiți la credința cea dreaptă; și ei nu s-au îndepărtat de aceasta, căci erau fermi și neclintiți și nemișcați, dorind din tot sufletul să țină poruncile Domnului”¹².

„Mințile lor sunt curajoase; și ei și-au pus încrederea lor în Dumnezeu, întotdeauna.”¹³

„Și iată, știți voi singuri, căci ați fost martori la aceasta, că toți cei care sunt aduși la cunoașterea adevărului... sunt fermi și nestrămutați în credință și în lucrul prin care ei au fost făcuți liberi.”¹⁴

„Ei stăruiau în învățătura apostolicilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni.”¹⁵

Pentru ca cineva să rămână ferm și statornic în credința în Hristos este nevoie ca Evanghelia lui Isus Hristos să-i pătrundă în inimă și suflet, însemnând că Evanghelia devine nu una dintre numeroasele influențe din viața sa, ci prioritatea vieții și personalității sale. Domnul spune:

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne.

Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.

Voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru”¹⁶.

Acesta este legământul pe care-l facem prin botez și prin rânduielile din templu. Însă, unii nu au primit încă, pe deplin, Evanghelia lui Isus Hristos în viața lor. Deși, așa cum spune Pavel, „prin botezul în moartea Lui, [au] fost îngropați împreună cu [Hristos]”, încă le lipsește partea că „după cum Hristos a înviat din morți... tot așa și noi să trăim o viață nouă”¹⁷. Evanghelia încă nu-i definește. Hristos nu Se află încă

în centrul vieții lor. Ei aleg doctrina și poruncile pe care le urmează și unde și când vor sluji în Biserică. În antiteză, ținerea cu exactitate a legămintelor de către cei „care sunt cei aleși potrivit legământului”¹⁸ este cea datorită căreia aceștia pot evita înșelăciunea și rămâne fermi în credința în Hristos.

Cei mai mulți dintre noi ne aflăm întrucâtva, în acest moment, într-un continuum între participarea, motivată de considerente sociale, la ritualurile Evangheliei, pe de o parte, și dedicarea deplină, asemănătoare celei a lui Hristos, față de voia lui Dumnezeu, pe de altă parte. Undeva de-a lungul acestui continuum, vestea cea bună a Evangheliei lui Isus Hristos ne pătrunde în inimă și pune stăpânire pe sufletul nostru. Este posibil să nu se întâmple într-o clipă, însă toți trebuie să ne îndreptăm către acea stare binecuvântată.

Este greu, dar vital să rămânem fermi și statornici când suntem purificați „în vârtoarea de foc a suferinței”¹⁹, ceva de care fiecare dintre noi va avea parte, mai devreme sau mai târziu, în viața muritoare. Fără Dumnezeu, aceste

experiențe întunecate duc la descu-
rajare, disperare și chiar amărăciune.
Cu Dumnezeu, alinarea înlocuiește
durerea, pacea înlocuiește neliniștea și
speranța înlocuiește tristețea. Faptul de
a rămâne fermi în credința în Hristos ne
va aduce harul și sprijinul Său care ne
ajută.²⁰ El va transforma încercarea în
binecuvântare și, folosind cuvintele lui
Isaia, „[va da] o cunună împărătească în
loc de cenușă”²¹.

Permiteți-mi să menționez trei
exemple pe care le cunosc personal.

Știu despre o femeie care suferă
de o boală cronică debilitantă, care
persistă, în pofida îngrijirii medicale,
binecuvântărilor preoției, postului și
rugăciunilor. Cu toate acestea, credința
ei în puterea rugăciunii și realitatea
dragostei lui Dumnezeu față de ea nu
se micșorează. Ea merge mai depar-
te zi de zi (și, uneori, oră după oră)
slujind în chemarea ei din Biserică și,
împreună cu soțul ei, îngrijindu-se de
tânăra ei familie, zâmbind cât poate de
mult. Compasiunea ei față de alții este
profundă, întărită prin propria suferință

și uită adesea de ea slujind altora. Ea
merge mai departe statornică, iar oame-
nii sunt fericiți în preajma ei.

Un bărbat care a crescut în Biserică,
a slujit ca misionar cu timp deplin și s-a
căsătorit cu o femeie minunată a fost
surprins când unii dintre frații săi au
început să critice Biserica și pe profe-
tul Joseph Smith. După un timp, ei au
părăsit Biserica și au încercat să-l con-
vingă să-i urmeze. Așa cum se întâm-
plă, de obicei, în astfel de cazuri, l-au
bombardat cu articole, fișiere audio și
prezentări video scrise și produse de
critici, cei mai mulți dintre ei fiind foști
membri neloiali ai Bisericii. Frații săi
i-au batjocorit credința spunându-i că el
era naiv și indus în eroare. El nu avea
răspunsuri la toate spusele lor, iar cre-
dința sa a început să se clatine ca urma-
re a opoziției neîncetate. S-a întrebat
dacă ar trebui să înceteze să mai vină la
Biserică. A discutat cu soția lui. A dis-
cutat cu oameni în care avea încredere.
S-a rugat. În timp ce medita în această
stare agitată a minții, și-a adus aminte
de momente în care a simțit Spiritul

Sfânt și a primit o mărturie despre
adevăr de la Spirit. El a concluzionat:
„Dacă sunt sincer cu mine, trebuie să
admit că Spiritul m-a influențat pro-
fund mai mult decât o singură dată, iar
mărturia Spiritului este reală”. El are un
sentiment reîmprospătat de fericire și
pace care este împărtășit și de soția și
copiii săi.

Unui soț și unei soții, care, în viața
lor, au urmat fericiți și cu perseverență
sfaturile Primei Președinții și ale Cvoru-
mului celor Doisprezece Apostoli, le-a
provocat o mare durere faptul că nu
aveau copii. Ei au cheltuit mulți bani
ducându-se la medici de specialitate
competenți și, după un timp, au fost
binecuvântați cu un fiu. Însă, în mod
tragic, după numai aproximativ un an,
bebelușul a fost victima unui accident
care nu s-a produs din vina nimănui,
dar care l-a lăsat aproape în totalitate în
comă, cu leziuni grave ale creierului. A
primit cea mai bună îngrijire posibilă,
însă doctorii nu au putut spune cum
vor evolua lucrurile. Copilul pentru
care acest cuplu a depus eforturi mari

și s-a rugat atât de mult pentru a-l aduce pe lume a fost, într-o oarecare măsură, luat și ei nu știu dacă le va fi înapoiat. Acum, se confruntă cu greutate în a îndeplini nevoile critice ale bebelușului în timp ce-și îndeplinesc celelalte responsabilități. În acest moment extrem de greu, ei s-au îndreptat către Domnul. Ei se bazuie pe „pâinea... cea de toate zilele” pe care o primesc de la El. Sunt ajutați de prieteni și membri ai familiei plini de compasiune și întăriți de binecuvântări ale preoției. Au devenit mai apropiați, uniunea lor fiind acum mai profundă și mai completă decât ar fi fost altfel posibil.

În data de 23 iulie 1837, Domnul a dat o revelație pentru președintele de atunci al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, Thomas B. Marsh. Aceasta cuprinde următoarele:

„Și roagă-te pentru frații tăi din cadrul Celor Doisprezece. Dojenește-i sever pentru cauza Mea și să fie dojeniți pentru toate păcatele lor și fii credincios, înaintea Mea, numelui Meu.

Și după ce au fost ispitiți și au avut multe suferințe, iată, Eu, Domnul, îi voi ajuta și, dacă ei nu-și vor împietri inima și nu vor fi îndărătnici față de Mine, ei vor fi convertiți și Eu îi voi vindeca”²².

Eu cred că principiile exprimate în aceste versete sunt valabile pentru noi toți. Ispitele și suferințele de care avem parte, plus toate testele la care Domnul consideră că trebuie să ne supună, pot duce la convertirea și vindecarea noastră complete. Dar aceasta se întâmplă dacă, și numai dacă, nu ne împietrim inima și nu vom fi îndărătnici față de El. Dacă rămânem fermi și statornici, indiferent de ce se întâmplă, ajungem la convertirea dorită de Salvator când i-a spus lui Petru: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”²³, convertire atât de completă, încât nu poate fi distrusă. Vindecarea promisă este curățarea și sanctificarea sufletului nostru rănit de păcat, făcându-ne sfinți.

Îmi aduc aminte de sfatul mamei noastre: „Mănâncă-ți legumele; îți vor face bine”. Mamele noastre au dreptate și, în contextul statorniciei în credință, „mănâncă-ți legumele” înseamnă să ne

rugăm în mod constant, să ne ospătam zilnic din scripturi, să slujim și să preaslăvim în Biserică, să luăm în fiecare săptămână din împărtășanie fiind demni, să ne iubim aproapele și să ne luăm crucea în fiecare zi în supunere față de Dumnezeu.²⁴

Aduceți-vă mereu aminte de promisiunea privind bunurile viitoare de care urmează să aibă parte, atât acum, cât și în viitor, cei care sunt fermi și statornici în credința în Hristos. Aduceți-vă aminte de „viața veșnică și... bucuria sfinților”²⁵. „O, voi toți cei care sunteți cu inimile pure, ridicați-vă capul și primiți cuvântul plăcut al lui Dumnezeu și ospătați-vă din dragostea Lui; căci voi puteți să faceți aceasta, dacă mințile voastre sunt neclintite, în vecii vecilor.”²⁶ În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Ghid pentru scripturi, „Baal”.
2. 1 Împărați 18:21.
3. 1 Împărați 18:23.
4. 1 Împărați 18:24.
5. 1 Împărați 18:29.
6. 1 Împărați 18:36, 38-39.
7. Introducerea Cărții lui Mormon.
8. Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 95.
9. Vedeți Iacov 1:5.
10. Iacov 1:6-8.
11. Ioan 8:29; subliniere adăugată.
12. 3 Nefi 6:14; vedeți, de asemenea, Alma 27:27.

13. Alma 57:27.
14. Helaman 15:7-8.
15. Faptele apostolilor 2:42.
16. Ezechiel 36:26-28; vedeți, de asemenea, 2 Corinteni 3:3.
17. Romani 6:4.
18. Vedeți Joseph Smith-Matei 1:22-23; vedeți, de asemenea, Matei 24:24-25.
19. 1 Nefi 20:10; vedeți, de asemenea, Isaia 48:10.
20. După pierderea părții traduse a Cărții lui Mormon, Domnul i-a spus lui Joseph Smith, care atunci avea 22 de ani: „Ție nu trebuia să-ți fie frică mai mult de om, decât de Dumnezeu... El Și-ar fi întins brațul Său și te-ar fi susținut împotriva tuturor săgeților înflăcărare ale [dușmanului]; și El ar fi fost cu tine în fiecare moment de suferință” (Doctrină și legăminte 3:7-8). Alma a depus următoarea mărturie despre ce s-a întâmplat după convertirea sa: „Am fost sprijinit în încercări și necazuri de tot felul, da, și în tot felul de suferințe; da, Dumnezeu m-a eliberat din închisoare și din sclavie și din moarte; da, și eu mi-am pus încrederea în El și El iar mă va elibera. Și eu știu că El mă va înălța pe mine în ultima zi ca să locuiesc cu El în slavă” (Alma 36:27-28).
21. Isaia 61:3.
22. Doctrină și legăminte 112:12-13.
23. Luca 22:32.
24. Vedeți Luca 9:23. Președintele Russell M. Nelson ne aduce aminte: „Nimic nu deschide cerurile cum o face combinația de puritate sporită, supunere exactă, căutarea cu sinceritate, ospătarea zilnică din cuvintele lui Hristos din Cartea lui Mormon [vedeți 2 Nefi 32:3] și timpul alocat în mod constant templului și lucrării de întocmire a istoriei familiei” („Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, p. 95).
25. Enos 1:3.
26. Iacov 3:2.

Episcopul Dean M. Davies

primul consilier în Episcopatul care prezidează

Veniți, profetul s-ascultați

Pe măsură ce consolidăm în viața noastră practica de a asculta și a ține seama de glasul profeților în viață, vom culege binecuvântări eterne.

Vorbind despre președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, Domnul a declarat:

„Și din nou, îndatorirea președintelui oficiului Înaltei Preoții este de a prezida asupra întregii Biserici și de a fi la fel ca Moise...

da, de a fi văzător, revelator, traducător și profet, *având toate darurile lui Dumnezeu pe care El le acordă capului Bisericii*” (Doctrină și legăminte 107:91-92; subliniere adăugată).

Am fost binecuvântat să fiu martor al unora dintre darurile pe care Dumnezeu le acordă profeților Săi. Pot să vă împărtășesc o astfel de experiență sacră? Înainte de actuala mea chemare, am ajutat la identificarea și recomandarea viitoarelor locuri pentru construirea de temple. După 11 septembrie 2001, au apărut mai multe controale la trecerea granițelor Statelor Unite. Prin urmare, mulți membri ai Bisericii din Vancouver, Canada, trebuiau să petreacă două-trei ore la graniță pentru a merge la Templul Seattle Washington. Președintele Gordon B. Hinckley, președinte al Bisericii în perioada respectivă, a sugerat că un templu în

Vancouver avea să-i binecuvânteze pe membrii Bisericii. A fost autorizată căutarea unui loc și, după ce am examinat câteva proprietăți ale Bisericii, ne-am uitat și la alte locuri care nu aparțineau Bisericii.

Am găsit un loc frumos într-o zonă în care se autoriza construirea de clădiri cu scop religios, adiacentă autostrăzii Transcanadiene. Accesul la proprietate

era excelent, zona era presărată cu pini canadieni și era ușor de observat, făcând ca templul să fie vizibil miilor de oameni care treceau cu mașina.

Am adus fotografii și hărți ale locului la adunarea lunară a Comitetului de identificare a locurilor pentru construirea de temple. Președintele Hinckley a autorizat înaintarea unei oferte de achiziționare a terenului și realizarea studiilor necesare. În luna decembrie a celui an, am raportat comitetului că studiile fuseseră finalizate și am cerut aprobare pentru a încheia tranzacția. După ce a auzit raportul nostru, președintele Hinckley a spus: „Simt că trebuie să văd acest loc”.

Mai târziu în acea lună, la două zile după Crăciun, am plecat în Vancouver cu președintele Hinckley, președintele Thomas S. Monson și Bill Williams, arhitect specializat în temple. Acolo ne-am întâlnit cu Paul Christensen, președintele local de țară, care ne-a dus la terenul respectiv. În acea zi, era umezeală și ceață, însă președintele Hinckley a ieșit cu entuziasm din mașină și a început să studieze terenul.

După ce a petrecut mai mult timp în acel loc, l-am întrebat pe președintele Hinckley dacă ar vrea să vadă și celelalte locuri la care ne gândiserăm. A spus că da, i-ar plăcea să le vadă. Uitându-ne la alte locuri, am putut să le comparăm avantajele.

Am făcut un ocol mare în jurul orașului Vancouver și ne-am uitat la celelalte proprietăți, întorcându-ne, în final, la primul loc. Președintele Hinckley a spus: „Acesta este un loc frumos”. Apoi, a întrebat: „Putem să mergem la casa de întruniri a Bisericii la o jumătate de kilometru distanță?”

„Desigur, președinte”, i-am răspuns noi.

Ne-am întors în mașini și am condus până la casa de întruniri din apropiere. Când am ajuns la capelă, președintele Hinckley a spus: „Luați-o la stânga aici”. Am virat și am mers pe strada indicată. Strada a început să meargă ușor în sus.

Chiar când am ajuns în punctul cel mai înalt, președintele Hinckley a spus: „Oprește mașina! Oprește mașina!”.

Apoi, a arătat spre dreapta către o parcelă de pământ și a spus: „Dar proprietatea asta? Aici va fi templul. Aici vrea Domnul să construim templul. O puteți cumpăra? O puteți cumpăra?”.

Nu ne uitaserăm la această proprietate. Se afla mai în spate și mai departe de strada principală și nu era scoasă la vânzare. Când am răspuns că nu știam, președintele Hinckley a arătat spre proprietate și a spus din nou: „Aici va fi templul”. Am mai stat câteva minute și am plecat spre aeroport pentru a ne întoarce acasă.

În ziua următoare, fratele Williams și cu mine am fost chemați în biroul președintelui Hinckley. Dânsul desenează totul pe o foaie de hârtie: străzile, capela, aici virăm la stânga, un x în locul în care se va construi templul. Ne-a întrebat ce aflaserăm. I-am spus că nu putea să aleagă o proprietate mai dificil de dobândit. Era deținută de trei oameni: unul din Canada, unul din India și unul din China. Și nu era o zonă în care se autorizau construcțiile cu scop religios.

„Ei bine, faceți tot ce puteți!”, a spus el.

Apoi, au apărut miracolele. În câteva luni, am intrat în posesia proprietății și, mai târziu, orașul Langley din Columbia Britanică, ne-a dat autorizația să construim templul.

Reflectând la această experiență, mă simt umil când îmi dau seama că, deși fratele Williams și cu mine aveam pregătirea formală necesară în afaceri imobiliare și designul templelor și ani de experiență, președintele Hinckley nu avea această pregătire formală, dar avea ceva mai important – darul de văzător pe care îl au profeții. A putut să vadă unde avea să fie construit templul lui Dumnezeu.

Când Domnul le-a poruncit sfinților de la începuturile acestei dispensații să construiască un templu, El a declarat:

„Ci să fie construită o casă, în numele Meu, după modelul pe care îl voi arăta lor.

Și dacă poporul Meu nu o construiește după modelul pe care îl voi arăta... nu o voi accepta din mâinile lor” (Doctrină și legăminte 115:14-15).

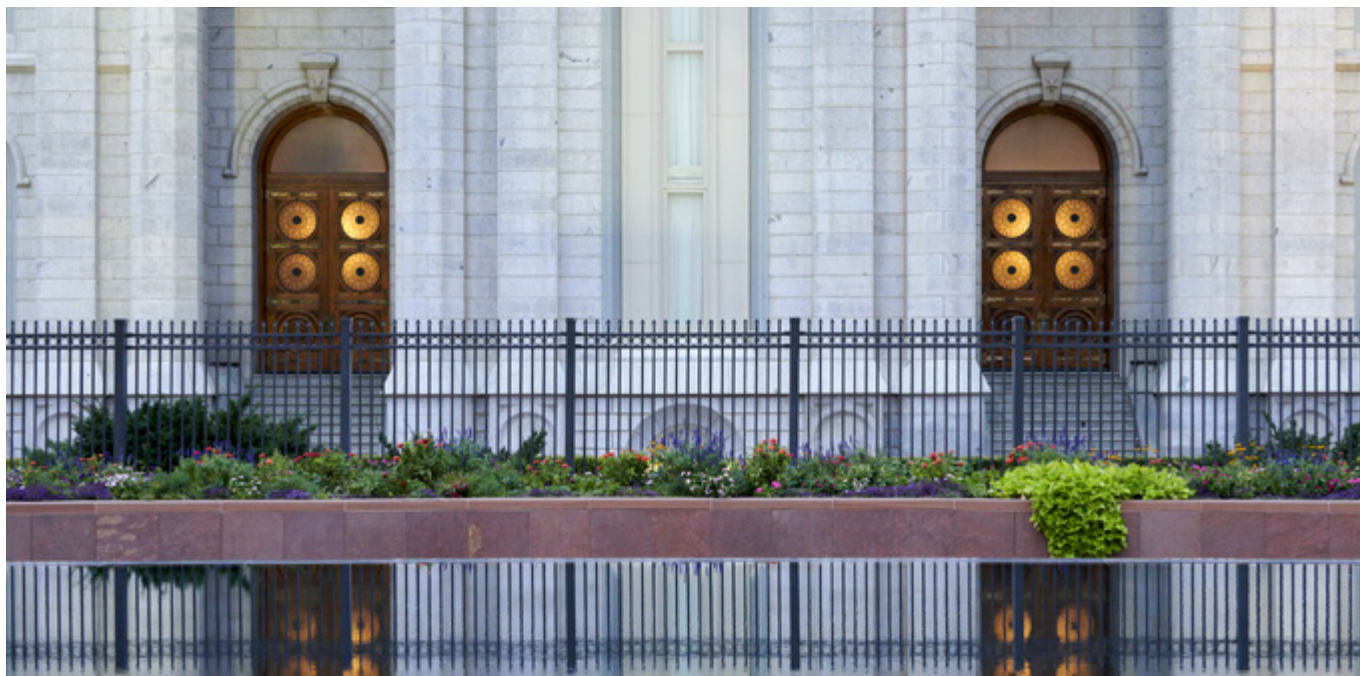

La fel cum a fost cu sfinții de la începuturile Bisericii, este astăzi cu noi: Domnul i-a revelat și continuă să îi reveleze președintelui Bisericii tiparele după care trebuie condusă împărăția lui Dumnezeu în zilele noastre. Și, la nivel personal, El oferă îndrumare despre cum trebuie să își conducă fiecare dintre noi viața, în așa fel încât și comportamentul nostru să fie acceptat de Domnul.

În luna aprilie a anului 2013, am vorbit despre eforturile pe care le implică pregătirea fundației fiecărui templu pentru a ne asigura că poate ține piept furtunilor și calamităților la care va fi supus. Însă fundația este doar începutul. Un templu este compus din multe elemente de construcție, puse laolaltă după un proiect prestabilit. Dacă vrem ca viețile noastre să devină templele pe care fiecare dintre noi se străduiește să le clădească după cum ne învață Domnul (vedeți 1 Corinteni 3:16-17), ne-am putea întreba în mod rezonabil: „Ce elemente de construcție trebuie să îmbinăm pentru a ne face viața frumoasă, maiestuoasă și rezistentă la furtunile lumii?”.

Putem găsi răspunsul la această întrebare în Cartea lui Mormon. Referitor la Cartea lui Mormon, profetul Joseph Smith a spus: „Le-am spus fraților despre Cartea lui Mormon că este cea mai corectă carte de pe Pământ și cheia de boltă a religiei noastre și că omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturii ei, decât a oricărei alte cărți” (introducere la Cartea lui Mormon). În introducerea la Cartea lui Mormon, suntem învățați că „aceia care vor obține o mărturie divină de la Spiritul Sfânt că scriptura Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu vor ajunge să cunoască, de asemenea, prin intermediul aceleiași puteri, că Isus Hristos este Salvatorul lumii, că Joseph Smith este revelatorul și profetul Său prin care a restaurat Evanghelia și că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este împărăția Domnului întemeiată din nou pe pământ”.

Următoarele sunt câteva dintre elementele de construcție esențiale ale credinței noastre și mărturiei noastre individuale.

1. Isus Hristos este Salvatorul lumii.
2. Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu.
3. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este împărăția lui Dumnezeu pe pământ.
4. Joseph Smith este un profet și, astăzi, noi avem profeți în viață pe pământ.

În lunile trecute, am ascultat fiecare cuvântare de la conferința generală pe care președintele Nelson a rostit-o de când a fost chemat în calitate de apostol. Acest exercițiu mi-a schimbat viața. În timp ce am studiat și meditat la cei 34 de ani de înțelepciune ai președintelui Nelson, am văzut mai multe teme clare și consecvente în învățăturile dânsului. Fiecare dintre aceste teme are legătură cu acele elemente de construcție pe care tocmai le-am menționat sau este alt element cheie al templului nostru personal. Ele includ credința în Domnul Isus Hristos, pocăința, botezul pentru iertarea păcatelor, darul Duhului Sfânt, mântuirea morților și munca înfăptuită în temple, ținerea sfântă a zilei de sabbat, fixarea de obiective, rămânerea pe cărarea legămintelor. Președintele Nelson a vorbit despre toate cu dragoste și devotament.

Piatra din capul unghiului și elementul de construcție principal al Bisericii

și al vieții noastre este Isus Hristos. Aceasta este Biserica Sa. Președintele Nelson este profetul Său. Învățăturile președintelui Nelson depun mărturie și revelează viața și caracterul lui Isus Hristos pentru beneficiul nostru. Dânsul vorbește cu dragoste și în cunoștință de cauză despre natura Salvatorului și misiunea Sa. De asemenea, dânsul a depus mărturie frecvent și cu ardoare despre chemarea divină a profetilor în viață – președinții Bisericii – alături de care a slujit.

Astăzi, este privilegiul nostru să îl susținem *pe dânsul* în calitate de profet în viață al Domnului pe pământ. Noi suntem obișnuiți să susținem conducătorii Bisericii prin modelul divin de a ridica brațul în unghi drept pentru a ne manifesta acceptul și sprijinul. Am făcut acest lucru în urmă cu doar câteva minute. Însă, adevărata susținere înseamnă mai mult decât acest semn fizic. După cum este menționat în Doctrină și legăminte 107:22, Prima Președinție trebuie să fie susținută „prin încrederea, credința și rugăciunea Bisericii”. Îl susținem în totalitate și cu adevărat pe profetul în viață pe măsură ce ne facem un obicei din a avea încredere în cuvintele lui, avem credința de a le pune în practică și, apoi, ne rugăm ca Domnul să îl binecuvânteze mereu.

Când mă gândesc la președintele Russel M. Nelson, găsesc alinare în cuvintele Salvatorului, când a spus: „Dacă poporul Meu va asculta glasul Meu și glasul slujitorilor Mei pe care i-am numit să conducă poporul Meu, iată, adevărat vă spun vouă, ei nu vor fi mutați din locul lor” (Doctrină și legăminte 124:45).

Faptul de a asculta și a ține seama de cuvintele profetilor în viață va avea efecte profunde și ne va schimba viața. Suntem întăriți. Suntem mai siguri și avem mai multă încredere în Domnul. Auzim cuvântul Domnului. Simțim dragostea lui Dumnezeu. Vom ști cum să ne trăim viața având un scop.

Îl iubesc și susțin pe președintele Russell M. Nelson și pe ceilalți care au fost chemați în calitate de profeți, văzători și revelatori. Depun mărturie că darurile Domnului au fost conferite asupra capului dânsului și mărturisesc că, pe măsură ce consolidăm în viața noastră practica de a asculta și a ține seama de glasul profetilor în viață, viața noastră va fi întemeiată potrivit tiparului divin pe care l-a creat Domnul pentru noi și vom culege binecuvântările eterne promise. Invitația este făcută tuturor. Veniți, profetul s-ascultați; da, veniți la Hristos și trăiți! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Ulisses Soares

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

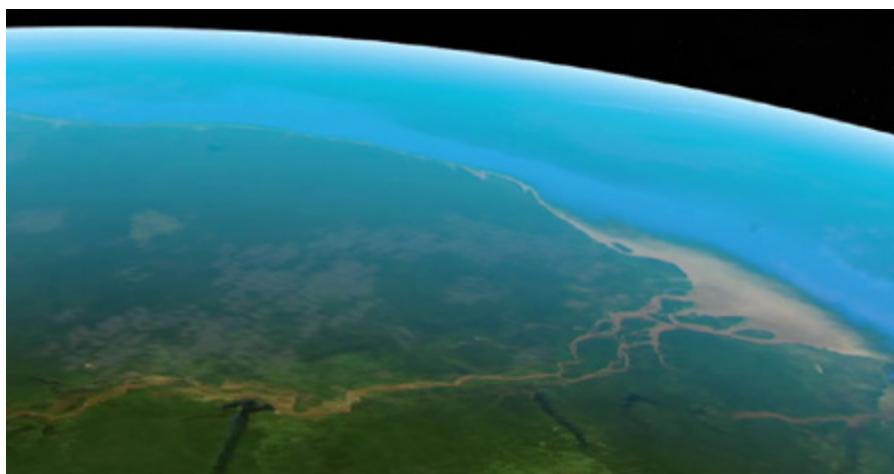
Una în Hristos

Dragi colegi în lucrarea Domnului, cred că putem fi mult mai buni și trebuie să fim mai buni când întâmpinăm prieteni noi în Biserică.

Bună ziua, dragi frați și surori! După cum spunem în limba mea maternă, portugheza, „Boa tarde!”. Mă simt binecuvântat că ne-am adunat la această minunată conferință generală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, sub îndrumarea preaiubitului nostru profet, președintele Russell M. Nelson. Mă minunez de minunata ocazie, pe care fiecare dintre noi o are, de a asculta glasul Domnului prin intermediul slujitorilor Săi pe pământ în aceste zile din urmă în care trăim.

Țara mea natală, Brazilia, este foarte bogată în resurse naturale. Una dintre ele este faimosul fluviu Amazon, unul dintre cele mai mari și mai lungi fluvii din lume. Acesta este format de doi afluenți diferiți, Solimões și Negro. Este interesant faptul că aceștia curg împreună câțiva kilometri înainte ca apele să se unească, deoarece afluenții au izvoare, viteze, temperaturi și compoziții chimice foarte diferite. După mai mulți kilometri, în cele din urmă apele se unesc, devenind un fluviu diferit de părțile care l-au format. Numai după ce aceste părți se unesc, fluviul Amazon devine atât de puternic încât, atunci când ajunge la Oceanul Atlantic, împinge apa mării înapoi, pentru ca apa proaspătă să poată fi găsită mulți kilometri în ocean.

În același mod în care afluenții Solimões și Negro curg împreună pentru a forma marele fluviu Amazon, copiii lui Dumnezeu se adună în Biserica restaurată a lui Isus Hristos din diferite medii sociale, tradiții și culturi, formând această comunitate minunată de sfinți în Hristos. În cele din urmă, pe măsură ce ne încurajăm, ne sprijinim și ne iubim unii pe alții, ne unim pentru a deveni o forță măreață a binelui în lume. În calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, înaintând ca una în acest râu al bunătății, vom putea să oferim „apa proaspătă” a Evangheliei unei lumi însetate.

Asemenea puternicului fluviu Amazon, care împinge înapoi apa oceanului când ajunge la Oceanul Atlantic, ucenicii lui Isus Hristos oferă „apa proaspătă” a Evangheliei unei lumi însetate.

Domnul i-a inspirat pe profeții Săi să ne învețe cum putem să ne sprijinim și să ne iubim unii pe alții, astfel încât să devenim uniți în credință și scopul de a-L urma pe Isus Hristos. Pavel, apostolul din Noul Testament, ne-a învățat că cei care „[au] fost botezați pentru Hristos, [s-au] îmbrăcat cu Hristos... fiindcă toți [sunt] *una în Hristos Isus*”¹.

Când promitem la botez să-L urmăm pe Salvator, noi depunem mărturie în fața Tatălui că suntem dispuși să luăm asupra noastră numele lui Hristos.² Pe măsură ce ne străduim să dobândim atributele Sale divine în viața noastră, devenim altfel decât am fost, prin ispășirea lui Hristos Domnul, iar iubirea noastră față de toți oamenii crește în mod firesc.³ Simțim o preocupare sinceră pentru bunăstarea și fericirea tuturor. Ne vedem unii pe alții ca frați și surori, copii ai lui Dumnezeu cu origine, atribute și potențial divine. Dorim să avem grijă unul de altul și să purtăm poverile unul altuia.⁴

Acest lucru a fost ceea ce Pavel a descris ca fiind caritate.⁵ Mormon, un profet din Cartea lui Mormon, a descris-o ca fiind „dragostea pură a lui Hristos”⁶, care este cea mai minunată, nobilă și puternică formă de iubire. Profetul nostru actual, președintele Russell M. Nelson, a spus recent că o manifestare a acestei dragoste pure a lui Hristos este slujirea, care este o abordare mai concentrată și mai sfântă a dragostei și a îngrijirii față

de alte persoane, la fel cum a făcut Salvatorul.⁷

Să ne gândim la acest principiu al dragostei și al grijii, la fel cum a făcut Salvatorul, în contextul încurajării, ajutorării și sprijinirii celor recent convertiți și a celor care încep să manifeste interesul de a participa la adunările Bisericii noastre.

Când acești noi prieteni nu mai urmează căile lumii și acceptă pe deplin Evanghelia lui Isus Hristos, alăturându-se Bisericii Sale, ei devin ucenicii Săi, fiind născuți din nou prin El.⁸ Ei lasă în urmă o lume pe care au cunoscut-o bine și aleg să-L urmeze pe Isus Hristos cu toată inima, alăturându-se unui „fluviu” nou, asemenea mărețului fluviu Amazon – un fluviu care este o forță cutezătoare de bunătate și neprihănire care curge spre prezența lui Dumnezeu. Apostolul Petru îi descrie ca fiind „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui”⁹. Pe măsură ce acești noi prieteni se unesc cu acest fluviu nou și necunoscut, s-ar putea simți puțin pierduți la început. Acești noi prieteni se regăsesc într-un fluviu care are propriile izvoare, temperaturi și compoziții chimice – un fluviu care are propriile tradiții, propria cultură și propriul vocabular. Această nouă viață în Hristos poate părea copleșitoare pentru ei. Gândiți-vă un moment la cum se pot simți când aud pentru prima dată expresii precum „seară în familie”, „Comitetul pentru tineri al episcopatului”, „duminică de post”, „botez pentru cei morți”, „triplă combinație”, și așa mai departe.

Este ușor de înțeles de ce ar putea simți că nu este locul lor. În astfel de situații, ei se pot întreba: „Este locul meu aici? Sunt potrivit pentru Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă? Are Biserica nevoie de mine? Voi găsi prieteni noi dispuși să mă ajute și să mă sprijine?”.

Dragi prieteni, în astfel de momente, aceia dintre noi care se află în diferite puncte ale călătoriei lungi pe calea uceniciei trebuie să ofere cu prietenie o mână caldă noilor noștri prieteni, să-i

accepte așa cum sunt și să-i ajute, să-i iubească și să-i includă în viața lor. Toți acești noi prieteni sunt fiice prețioase și fii prețioși ai lui Dumnezeu.¹⁰ Nu ne putem permite să pierdem nici măcar unul dintre ei, deoarece, la fel ca râul Amazon, care depinde de afluenții care îl hrănesc, avem nevoie de ei la fel de mult cum ei au nevoie de noi, pentru a deveni o forță măreață a binelui în lume.

Noii noștri prieteni aduc cu ei talentele, sentimentele și bunătatea pe care le-au primit de la Dumnezeu. Entuziasmul lor față de Evanghelie poate fi contagios, ajutându-ne astfel să ne reînnoim propriile mărturii. De asemenea, ei aduc perspective noi în ceea ce privește înțelegerea noastră despre viață și Evanghelie.

Am fost învățați cu mult timp în urmă cum îi putem ajuta pe noii noștri prieteni să se simtă bineveniți și iubiți în Biserica restaurată a lui Isus Hristos. Ei au nevoie de trei lucruri pentru a rămâne puternici și credincioși pe parcursul vieții lor.

În primul rând, au nevoie de frați și surori din cadrul Bisericii care se interesează cu sinceritate de ei, prieteni adevărați și devotați spre care se pot îndrepta în mod constant, care vor fi lângă ei și care le vor răspunde la întrebări. Ca membri, trebuie să fim mereu atenți și să căutăm chipuri noi

când participăm la activități și adunări ale Bisericii, indiferent de responsabilitățile, însărcinările sau preocupările pe care le-am putea avea. Putem face lucruri simple pentru a-i ajuta pe acești noi prieteni să se simtă acceptați și bineveniți în Biserică, cum ar fi să-i întâmpinăm cu căldură, să le zâmbim sincer, să stăm împreună când cântăm și preaslăvim, să-i prezentăm altor membri și așa mai departe. Pe măsură ce ne deschidem inimile noilor noștri prieteni în unele dintre aceste moduri, acționăm în spiritul slujirii. Când le slujim așa cum a făcut Salvatorul, nu se vor simți „străini în Biserica noastră”. Ei vor simți că se pot integra și își pot face noi prieteni, și, cel mai important, ei vor simți dragostea Salvatorului datorită grijii noastre sincere.

În al doilea rând, noii prieteni au nevoie de o însărcinare – o ocazie de a sluji altora. Slujirea este unul dintre marile particularități ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Este procesul prin care credința noastră poate deveni mai puternică. Fiecare prieten nou merită această ocazie. În timp ce episcopul și consiliul episcopiei au responsabilitatea directă de a le oferi chemări la scurt timp după botezul lor, nimic nu ne împiedică, în calitate de membri, să-i invităm pe noii noștri prieteni să ne ajute să slujim altora, în mod informal sau prin proiecte de slujire.

În al treilea rând, noii prieteni trebuie să fie „hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu”¹¹. Îi putem ajuta să le placă scripturile și să se familiarizeze cu ele pe măsură ce citim și discutăm cu ei despre învățături, oferind conținut povestirilor și explicând cuvinte dificile. De asemenea, îi putem învăța cum să primească îndrumări personale prin studiul cu regularitate al scripturilor. Pe lângă aceasta, îi putem ajuta pe noii noștri prieteni în căminele lor și îi putem invita, din când în când, în căminele noastre, în afara adunărilor și activităților Bisericii planificate cu regularitate, ajutându-i să intre în mărețul fluviu al comunității de sfinți.

Înțelegând schimbările și încercările prin care noii noștri prieteni trec în

procesul de a deveni membri ai familiei lui Dumnezeu și frați și surori cu noi, le putem împărtăși cum am depășit încercări asemănătoare din viața noastră. Acest lucru îi va ajuta să știe că nu sunt singuri și că Dumnezeu îi va binecuvânta pe măsură ce exercită credință în promisiunile Sale.¹²

Când afluenții Solimões și Negro se unesc, fluviul Amazon devine mareț și puternic. În mod asemănător, când noi și noii noștri prieteni ne unim cu adevărat, Biserica restaurată a lui Isus Hristos devine mai puternică și mai statornică. Draga mea, Rosana, și cu mine suntem atât de recunoscători tuturor celor care ne-au ajutat să intrăm în acest nou fluviu, cu mulți ani în urmă, când am îmbrățișat Evanghelia lui Isus Hristos în țara noastră natală, Brazilia. De-a lungul anilor, acești oameni minunați ne-au slujit cu adevărat și ne-au ajutat să continuăm să înaintăm în neprihănire. Le suntem profund recunoscători.

Profeții din emisfera vestică au știut bine cum să aibă grijă ca noii prieteni să înainteze împreună cu credință în acest nou fluviu al bunătății spre viața eternă. De exemplu, văzând zilele noastre și știind că ne vom confrunta cu încercări asemănătoare¹³, Moroni a inclus câțiva pași importanți în scrierile sale din Cartea lui Mormon:

„Și după ce ei au fost primiți pentru botez și au fost influențați și curățați prin puterea Duhului Sfânt, ei au fost numărați printre oamenii Bisericii lui Hristos; iar numele lor au fost luate pentru ca ei să poată fi ținuti minte și hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, pentru ca să-i păstreze pe ei pe calea cea bună, pentru ca să-i păstreze pe ei atenți tot timpul în rugăciune, sprijinindu-se numai pe meritele lui Hristos, care era Căpetenia și Desăvârșirea credinței lor.

Iar Biserica s-a adunat laolaltă deseori ca să postească și să se roage și să vorbească unul cu altul despre bunăstarea sufletelor lor”¹⁴.

Dragi colegi în lucrarea Domnului, cred că putem fi mult mai buni și trebuie să fim mai buni când întâmpinăm prieteni noi în Biserică. Vă invit să vă

gândiți la ce putem face pentru a fi mai calzi, mai deschiși și mai binevoitori cu ei, începând chiar de duminica următoare. Aveți grijă să nu permiteți ca însărcinările pe care le aveți în Biserică să vă împiedice să întâmpinați noii prieteni la adunările și activitățile Bisericii. La urma urmei, aceste suflete sunt prețioase în ochii lui Dumnezeu și sunt mult mai importante decât programele și activitățile. Dacă slujim noilor noștri prieteni cu inimile pline de dragoste pură, așa cum a făcut Salvatorul, vă promit, în numele Lui, că El ne va ajuta în eforturile noastre. Când acționăm ca slujitori credincioși, așa cum a făcut Salvatorul, noii noștri prieteni vor avea parte de ajutorul de care au nevoie pentru a rămâne puternici, devotați și credincioși până la sfârșit. Ei ni se vor alătura și vom deveni un popor mareț al lui Dumnezeu și ne vor ajuta să aducem apă proaspătă într-o lume care are nevoie cu disperare de binecuvântările Evangheliei lui Isus Hristos. Acești copii ai lui Dumnezeu vor simți că „nu mai [sunt] nici străini, nici oaspeți ai casei, ci [sunt] împreună cetățeni cu sfinții”¹⁵. Vă promit că vor simți prezența Salvatorului nostru, Isus Hristos, în Biserica Sa. Ei vor continua să înainteze alături de noi precum un fluviu spre izvorul tuturor lucrurilor bune până când vor fi primiți cu brațele deschise de către Domnul nostru, Isus

Hristos, și-L vor auzi pe Tatăl spunând: „Voi *veți* avea viață veșnică”¹⁶.

Vă invit să căutați ajutorul Domnului pentru a-i iubi pe alții așa cum v-a iubit El. Să urmărim sfatul pe care Mormon ni l-a dat: „De aceea, frații mei preaiubiți [și surorile mele preaiubite], rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelor care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos”¹⁷. Despre aceste adevăruri, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

- Galateni 3:27-28; subliniere adăugată.
- Vedeți Doctrină și legăminte 20:37.
- Vedeți Mosia 3:19.
- Vedeți Mosia 18:8.
- Vedeți 1 Corinteni 13.
- Moroni 7:47.
- Vedeți Russell M. Nelson, „Să slujim cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu”, *Liahona*, mai 2018, p. 68-75.
- Vedeți Mosia 27:25.
- 1 Petru 2:9.
- Vedeți Doctrină și legăminte 18:10.
- Moroni 6:4; vedeți, de asemenea, „Cum să lucrez împreună cu conducătorii de țarăș și de episcopie?”, *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*, ediție revăzută (2018), lds.org/manual/missionary.
- Vedeți 1 Nefi 7:12.
- Vedeți Mormon 8:35.
- Moroni 6:4-5.
- Efesenii 2:19.
- 2 Nefi 31:20; subliniere adăugată.
- Moroni 7:48.

Vârstnicul Gerrit W. Gong
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Flacăra credinței noastre

Zorii credinței se vor ivi sau vor apărea din nou, uneori treptat, pentru cei care o caută, îi fac loc și o așteaptă.

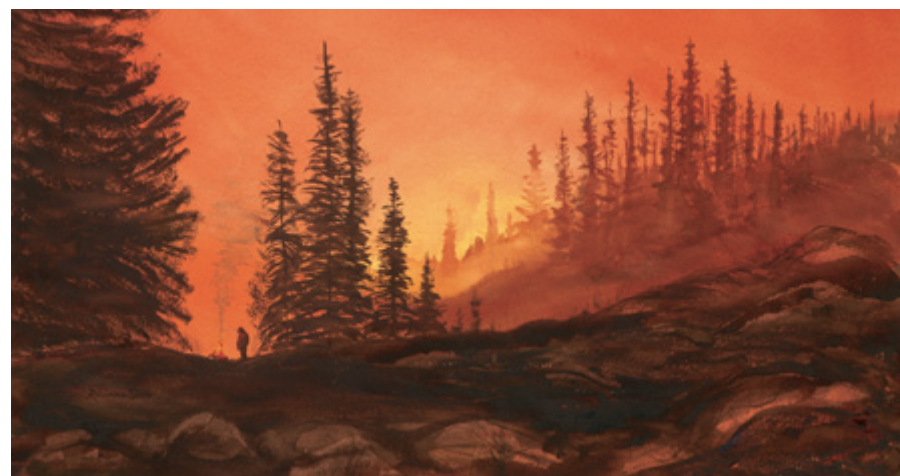
Dragi frați și surori, nu este minunat să primim revelație continuă din cer prin președintele Russell M. Nelson și conducătorii Bisericii noastre, care ne invită să trăim în moduri mai noi și mai sfinte¹ acasă și la biserică, cu toată inima, mintea și tăria noastră?

Ați avut vreodată prilejul de a face un lucru pentru care v-ați simțit nepregătiți sau nepotriviți, dar pentru care ați fost binecuvântați pentru că ați încercat?

Eu am avut. Iată un exemplu.

Acum câțiva ani, vârstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, m-a invitat cu căldură: „Gerrit, ai vrea să pictezi în acuarelă împreună cu mine?”.

Vârstnicul Scott a spus că pictatul îl ajuta să observe și să creeze. El a scris: „Încercați să fiți creativi, chiar dacă rezultatele sunt modeste... Creativitatea poate produce un sentiment de recunoștință pentru viață și pentru ceea ce Domnul a întreprins în ființa noastră...”

Foc de tabără la apus, de vârstnicul Richard G. Scott

Dacă alegi înțelept, aceasta nu trebuie să-ți consume mult timp”².

Președintele Henry B. Eyring spune că activitățile sale creative sunt motivate de „un sentiment de dragoste”, inclusiv „dragostea Creatorului, care Se așteaptă ca toți copiii Săi să devină asemenea Lui – să creeze și să clădească”³. Lucrările artistice ale președintelui Eyring oferă „o perspectivă unică, spirituală despre mărturie și credință”⁴.

Lucrările de artă ale președintelui Boyd K. Packer ilustrează mesajul fundamental al Evangheliei: „Dumnezeu este Creatorul cerurilor și al pământului și al tuturor lucrurilor care sunt în ele, întreaga natură depune mărturie despre acea creație de origine divină și că există o armonie perfectă între natură, știință și Evanghelia lui Isus Hristos”⁵.

Alma depune mărturie: „Toate lucrurile arată că este un Dumnezeu”⁶. Copiii noștri de la Societatea Primară cântă: „Oricând aud cum pasărea cântă sau privesc cerul albastru... Eu sunt fericit în această lume ce Domnul pentru mine a creat”⁷. Scriitorul Victor Hugo sărbătorește „miraculoasa relație dintre ființe și lucruri în acest univers, de la soare la afidă... Toate păsările care zboară poartă fibra eternității în ghearele lor... O nebuloasă este un mușuroi de stele”⁸.

Iar aceasta ne readuce la invitația vârstnicului Scott.

I-am răspuns: Stimate vârstnic Scott, aș vrea să îmi dezvolt mai mult spiritul de observație și creativitatea. Mă entuziasmez când mă gândesc la Tatăl Ceresc pictând norii pufoși și orice nuanță a cerului și apei. Dar” – și atunci a urmat o pauză lungă – am spus: Stimate vârstnic Scott nu știu să pictez în acuarelă. Mi-e teamă că o să vă pierdeți răbdarea încercând să mă învățați”.

Vârstnicul Scott a zâmbit și am stabilit când să ne întâlnim. În ziua stabilită, el a pregătit hârtia, culorile și pensulele. A schițat câteva desene și m-a ajutat să umezesc hârtia.

Am folosit ca model frumosul său tablou, intitulat „Foc de tabără la apus”. În timp ce pictam, am vorbit despre credință – despre cum, atunci când stăm cu fața la lumina focului de tabără

și simțim căldura acestuia, lăsăm întunericul și nesiguranța în urma noastră – despre cum în nopțile noastre, uneori lungi și în care ne simțim singuri, flacăra credinței noastre ne poate oferi speranță și încredințare. Iar zorii se ivesc mereu. Asemenea focului de tabără, flacăra credinței noastre – amintirile, experiențele și moștenirea de credință în bunătatea și îndurările blânde ale lui Dumnezeu din viața noastră – ne-a întărit de-a lungul nopții.

Mărturia mea este că zorii credinței se vor ivi sau vor apărea din nou, uneori treptat, pentru cei care o caută, îi fac loc și o așteaptă. Lumina va apărea când o dorim și o căutăm, când suntem răbdători și supuși poruncilor lui Dumnezeu, când suntem deschiși către mila, vindecarea și legămintele lui Dumnezeu.

Când am început să pictăm, vârstnicul Scott m-a încurajat: „Gerrit, chiar și după o lecție, vei picta ceva ce vei vrea să păstrezi și să-ți amintești”. Vârstnicul Scott a avut dreptate. Prețuiesc acel foc de tabără pe care l-am pictat în acuarelă cu ajutorul vârstnicului Scott. Abilitatea mea artistică a fost și rămâne limitată, dar faptul de a ne aminti de flacăra credinței noastre ne poate ajuta în cinci feluri.

În primul rând, flacăra credinței noastre ne poate îndemna să găsim bucurie în activități creative sănătoase.

Găsim bucurie în faptul de a ne imagina, a învăța și a face lucruri noi utile. Acest lucru este cu precădere adevărat pe măsură ce ne mărim credința și încrederea în Tatăl Ceresc și Fiul Său, Isus Hristos. Nu ne putem iubi pe noi înșine suficient de mult încât să ne putem salva. Dar Tatăl Ceresc ne iubește și ne cunoaște mai bine decât ne iubim și ne cunoaștem pe noi înșine. Putem avea încredere în Domnul în loc să ne biziim pe înțelegerea noastră.⁹

Vi s-a întâmplat vreodată să fiți singura persoană neinvitată la ziua de naștere a cuiva?

Ați fost vreodată ultima persoană aleasă sau nealeasă deloc atunci când se făceau echipe?

V-ați pregătit vreodată pentru un examen la școală, un interviu de

angajare, un lucru pe care vi l-ați dorit și ați simțit că ați eșuat?

V-ați rugat pentru o relație care, din varii motive, nu a funcționat?

V-ați confruntat cu vreo boală cronică, ați fost părăsită de soț, ați fost părăsită de soție, ați suferit pentru familie?

Salvatorul ne cunoaște situația. Când exercităm libertatea de a alege pe care ne-a dat-o Dumnezeu și ne folosim toate aptitudinile cu umilință și credință, Salvatorul nostru, Isus Hristos, ne poate ajuta să facem față încercărilor și bucuriilor vieții. Credința presupune dorința și alegerea de a crede. De asemenea, dobândim credință prin supunere față de poruncile lui Dumnezeu, oferite pentru a ne binecuvânta atunci când urmăm cărarea legămintelor Sale.

Când ne-am simțit sau ne simțim nesiguri, singuri, frustrați, supărați, trădați, dezamăgiți sau îndepărtați de Dumnezeu și Biserica Sa restaurată, este posibil să fie nevoie de mai mult efort și credință pentru a păși din nou pe cărarea legămintelor. Dar merită! Vă rugăm să veniți sau să reveniți la Domnul Isus Hristos! Dragostea lui Dumnezeu este mai puternică decât legăturile morții – temporale sau spirituale.¹⁰ Ispășirea Salvatorului nostru este infinită și eternă. Fiecare dintre noi se depărtează de cărare și face greșeli. Poate că, pentru o perioadă, ne depărtăm de cărare. Dumnezeu ne încredințează cu

dragoste că, indiferent unde ne aflăm sau ce am făcut, există întotdeauna o cale de întoarcere la El. El este pregătit să ne primească.¹¹

În al doilea rând, flacăra credinței noastre ne îndeamnă să slujim în moduri noi, mai bune și mai pline de Spirit.

Dacă slujim astfel, vom avea parte de miracolele și binecuvântările faptului că am făcut legămintele – cu ajutorul cărora simțim dragostea lui Dumnezeu și căutăm să le slujim altora în acel spirit.

Nu cu mult timp în urmă, sora Gong și cu mine am cunoscut un tată și pe familia acestuia, care au fost binecuvântați de un frate, deținător credincios al preoției, care s-a dus la episcopul lor și a întrebat dacă ar putea să fie coleg învățător de acasă cu tatăl familiei. Tatăl nu era activ și nu era interesat să facă vizite la casele membrilor. Dar, în timp ce inima tatălui s-a schimbat, el și acel deținător al preoției iubitor au început să-și viziteze familiile desemnate. După o astfel de vizită, soția sa – de asemenea, inactivă – și-a întrebat soțul cum a fost vizita. Tatăl a recunoscut: „Cred că am simțit ceva” – apoi s-a dus în bucătărie să ia o bere.¹²

Dar un lucru a dus la altul: experiențe speciale, proiecte de slujire, inimi schimbate, lecții de pregătire pentru templu, prezența la biserică, pecetluirea ca familie în templul sfânt. Imaginați-vă cât de recunoscători sunt copiii

și nepoții pentru tatăl și mama lor și pentru fratele care l-a însoțit pe tată ca prieten și coleg pentru a le sluji și a-i iubi pe alții.

O altă flacăra care promovează credința: bucuria și binecuvântările cele mai speciale vin atunci când căutăm să-L iubim pe Domnul și să-i iubim pe alții cu toată inima și cu tot sufletul.

Scripturile ne invită să punem tot ceea ce suntem și ceea ce devenim pe altarul dragostei și slujirii. În Vechiul Testament, Deuteronomul ne invită să „[iubim] pe Domnul, Dumnezeuul [nostru]” cu toată inima, sufletul și cugetul nostru.¹³ Iosua ne îndeamnă: „Iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru... umblați în toate căile Lui... țineți poruncile Lui... [alipiți-vă] de El... [slujiți-I] din toată inima voastră și din tot sufletul vostru”¹⁴.

În Noul Testament, Salvatorul nostru ne spune cele două mari porunci: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”¹⁵.

În Cartea lui Mormon – un alt testament al lui Isus Hristos, regele Beniamin a lucrat „cu toată puterea trupului său și cu darurile sufletului său” și a stabilit pace în țară.¹⁶ În Doctrină și legăminte, după cum știe fiecare misionar, Domnul ne cere să-L slujim

cu „toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria” noastră¹⁷. Când sfinții au intrat în ținutul Jackson, Domnul le-a poruncit să păstreze sacra ziua de sabbat, iubindu-L „pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată tăria ta; și Îl vei sluji în numele lui Isus Hristos”¹⁸.

Ne bucurăm de invitația de a ne dedica cu tot sufletul pentru a căuta moduri mai sfinte și mai bune de a iubi pe Dumnezeu și pe cei din jurul nostru și de a ne întări credința în Tatăl Ceresc și Isus Hristos în inima noastră, în căminele noastre și la biserică.

În al patrulea rând, flacăra credinței noastre ne îndeamnă să stabilim tipare trainice ale unui mod de viață neprihănit care ne întărește credința și spiritualitatea.

Aceste obiceiuri sfinte, rutine neprihănite sau tipare pline de pioșenie pot include rugăciunea, studiul scripturilor, postul, faptul de a ne aminti de Salvator și de legămintele noastre prin rânduiala împărtășaniei, împărtășirea binecuvântărilor Evangheliei prin slujirea misionară, cea din templu și de întocmire a istoriei familiei și alte modalități de slujire, ținerea unui jurnal personal și așa mai departe.

Când tiparele de neprihănire și dorințele spirituale se unesc, timpul

și eternitatea se unesc de asemenea. Lumina și viața spirituală capătă formă când preaslăvirea cu regularitate ne apropie mai mult de Tatăl nostru Ceresc și de Salvatorul nostru, Isus Hristos. Când iubim spiritul și litera legii, lucrurile eternității pot începe să cadă asupra sufletelor noastre ca roua din cer.¹⁹ Prin supunerea zilnică și apa vie reconfortantă, găsim răspunsuri, credință și tărie pentru a întâmpina încercările și ocaziile zilnice cu răbdare, perspectivă și bucurie în Evanghelie.

În al cincilea rând, în timp ce păstrăm cele mai bune tipare deja existente și căutăm moduri mai noi și mai sfinte de a-L iubi pe Dumnezeu și a ne pregăti pe noi și pe alții să-L întâlnim, flacăra credinței ne poate îndemna să ne amintim că perfecțiunea se găsește în Hristos, nu în noi înșine sau în perfecționismul lumii.

Invitațiile lui Dumnezeu sunt pline de dragoste și de posibilități nelimitate, deoarece Isus Hristos este „calea, adevărul și viața”²⁰. Pe toți cei care se simt copleșiți, El îi invită: „Veniți la Mine”. Iar celor care vin la El, le promite: „Eu vă voi da odihnă”²¹. „Veniți la Hristos și perfecționați-vă [întru] El... [iubiți-L] pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria voastră, [iar] atunci harul Lui este destul pentru voi pentru ca prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos.”²²

În această încredințare, „prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos”, găsim, de asemenea, alinare, pace și promisiunea că putem merge înainte cu credință și încrede în Domnul chiar și atunci când, fără nicio vină, lucrurile nu decurg așa cum sperăm, ne așteptăm sau, poate, merităm, deși am făcut tot ceea ce am putut.

În diferite momente și moduri, cu toții ne simțim nepotriviiți, nesiguri, poate nedemni. Dar, în eforturile noastre pline de credință de a-L iubi pe Dumnezeu și a-i sluji aproapelui nostru, putem simți dragostea lui Dumnezeu și inspirația de care avem nevoie pentru aproapele nostru și viețile noastre în moduri noi și mai sfinte.

Cu compasiune, Salvatorul ne îndemnă și ne promite că putem

„[înainta] cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii”²³. Doctrina lui Hristos, ispășirea Salvatorului nostru și efortul nostru de a rămâne cu tot sufletul pe cărarea legămintelor Sale ne pot ajuta să cunoaștem adevărurile Sale și să devenim liberi.²⁴

Depun mărturie că plenitudinea Evangheliei Sale și planul fericirii întocmit de El sunt restaurate și predate în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, în sfintele scripturi și de profeți, de la profetul Joseph Smith, până azi, la președintele Russell M. Nelson. Depun mărturie că această cărare a legămintelor Sale duce la cel mai mare dar promis de Tatăl nostru Ceresc: „Voi veți avea viață veșnică”²⁵.

Mă rog ca binecuvântările Sale și bucuria trairică să fie ale noastre în timp ce ne încălzim inimile, speranțele și angajamentul în jurul acestei flăcări a credinței, în numele sacru și sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Russell M. Nelson, „Slujire”, *Liahona*, mai 2018, p. 100.
2. Richard G. Scott, *Finding Peace, Happiness, and Joy* (2007), p. 162-163; citat în *Elder Richard G. Scott Art Exhibit: A Self-Guided Tour* (pliant, 2010).
3. *A Visual Journal: Artwork of Henry B. Eyring* (broșură, 2017), p. 2.
4. *A Visual Journal*, p. 28.
5. Boyd K. Packer, *The Earth Shall Teach Thee: The Lifework of an Amateur Artist* (2012), p. ix.
6. Alma 30:44.
7. „Tatăl Ceresc mă iubeste”, *Cântece pentru copii*, p. 16-17.
8. Victor Hugo, *Mizerabilii*, traducere în limba engleză de Julie Rose (New York: Random House, 2008), p. 728.
9. Vedeți Proverbele 3:5-6.
10. Vedeți Doctrină și legăminte 121:44.
11. Vedeți Luca 15:20.
12. Experiență utilizată cu permisiune.
13. Deuteronom 6:5.
14. Iosua 22:5.
15. Luca 10:27.
16. Cuvintele lui Mormon 1:18.
17. Doctrină și legăminte 4:2.
18. Doctrină și legăminte 59:5.
19. Vedeți Doctrină și legăminte 121:45-46.
20. Ioan 14:6.
21. Matei 11:28.
22. Moroni 10:32.
23. 2 Nefi 31:20.
24. Vedeți Ioan 8:32.
25. 2 Nefi 31:20.

Vârstnicul Paul B. Pieper
din Cei Șaptezeci

Toți trebuie să luăm asupra noastră numele dat de Tatăl

Numele Salvatorului are o putere unică și esențială. Este singurul nume prin care salvarea este posibilă.

Cu câteva săptămâni în urmă, am participat la botezul mai multor copii de opt ani. Ei au început să învețe Evanghelia lui Isus Hristos de la părinții și învățătorii lor. Sămânța credinței lor în El a început să crească. Și acum au vrut să-L urmeze în apele botezului pentru a deveni membri ai Bisericii Sale restaurate. În timp ce vedeam nerăbdarea, m-am întrebant cât de mult au înțeles despre unul dintre aspectele importante ale legământului pe care l-au făcut la botez:

angajamentul lor de a lua asupra lor numele lui Isus Hristos.

Încă de la început, Dumnezeu a declarat preeminența numelui lui Isus Hristos în planul Său pentru noi. Un înger l-a învățat pe primul nostru tată, Adam: „Tu vei face tot ceea ce vei face în numele Fiului și tu te vei pocăi și-L vei chema, întotdeauna, pe Dumnezeu în numele Fiului”¹.

Regele profet Beniamin, din Cartea lui Mormon, și-a învățat poporul: „Nu va exista niciun alt nume dat, precum

și niciun alt mijloc sau o altă cale prin care salvarea să poată veni”².

Domnul a reiterat acest adevărat profetului Joseph Smith: „Iată, Isus Hristos este numele dat de Tatăl și nu este niciun alt nume dat prin care omul poate fi salvat”³.

În zilele noastre, președintele Dallin H. Oaks ne-a învățat că „cei care exercită credință în numele sacru al lui Isus Hristos... și fac legământ cu El... pot să beneficieze de sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos”⁴.

Tatăl nostru Ceresc dorește să fie absolut clar că numele Fiului Său, Isus Hristos, nu este doar un nume printre altele. Numele Salvatorului are o putere unică și esențială. Este singurul nume prin care salvarea este posibilă. Dar subliniind acest adevăr în fiecare dispensație, Tatăl nostru iubitor îi asigură pe toți copiii Săi că există o cale înapoi la El. Dar a avea la dispoziție o cale sigură nu înseamnă că întoarcerea ne este asigurată. Dumnezeu ne spune că trebuie să acționăm: „De aceea, toți oamenii trebuie să *ia* asupra lor numele care este dat de Tatăl”⁵.

Pentru a accesa puterea salvatoare care vine doar prin numele lui Hristos, noi trebuie „[să ne umilim] înaintea lui Dumnezeu... și [să dorim] *să [luăm] asupra [noastră] numele lui Isus Hristos*” și, astfel, asemenea prietenilor mei de opt ani, vom fi demni pentru a fi primiți prin botez în Biserica Lui”⁶.

Toți cei care doresc cu sinceritate să ia asupra lor numele Salvatorului trebuie să fie demni pentru și să primească rânduiala botezului ca dovadă fizică pentru Dumnezeu privind hotărârea lor.⁷ Însă, botezul este doar începutul.

Expresia *a lua* nu este una pasivă. Este un verb cu mai multe definiții.⁸ În mod asemănător, angajamentul nostru de a lua asupra noastră numele lui Isus Hristos implică fapte și are mai multe elemente.

De exemplu, un înțeles al expresiei *a lua* este *de a lua din* sau a primi ceva în trup, ca atunci când *luăm* o băutură. Luând asupra noastră numele lui Hristos, ne luăm angajamentul de a *lua* învățăturile Sale, trăsăturile Sale și dragostea Sa supremă adânc în ființa

noastră, pentru a deveni parte din cine suntem. La fel este și cu importanța invitației președintelui Russell M. Nelson adresată tinerilor adulți de a „[se ruga] și [cugeta] în mod serios pentru a înțelege ce înseamnă fiecare dintre titlurile și numele [Salvatorului] pentru [ei], *în mod personal*”⁹ și de a se ospăta din cuvintele lui Hristos din scripturi, mai ales din Cartea lui Mormon.¹⁰

Un alt înțeles al expresiei *a lua* este de a accepta o persoană într-un anume rol sau de a accepta veridicitatea unei idei sau unui principiu. Când luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos, Îl acceptăm ca Salvator și acceptăm continuu învățăturile Sale ca îndrumar pentru viața noastră. În fiecare hotărâre importantă pe care o luăm, putem *lua* Evanghelia Sa ca fiind adevărată și, în mod supus, putem să trăim potrivit acesteia cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria.

Cuvântul *a lua* poate, de asemenea, însemna faptul de a sprijini un nume sau o cauză. Cei mai mulți dintre noi au avut experiența de a-și *lua* responsabilitatea la locul de muncă sau de a *lua* asupra-i lupta pentru o cauză sau o mișcare. Când luăm asupra noastră numele lui Hristos, luăm asupra noastră responsabilitățile ucenicului adevărat,

apărăm cauza Sa și „[suntem] martorii [Lui] în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să [ne aflăm]”¹¹. Președintele Nelson a chemat „*fiecare* tânără fată și *fiecare* tânăr băiat... să se înroleze în batalionul tinerilor Domnului pentru a ajuta la adunarea poporului lui Israel”¹². Și fiecare dintre noi este recunoscător să ia asupra sa chemarea profetică a faptului de a declara denumirea Bisericii Sale restaurate așa cum a fost revelată de Însuși Salvatorul: Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.¹³

În procesul de a lua asupra noastră numele Salvatorului, trebuie să înțelegem că a lui Hristos cauză și cea a Bisericii Sale sunt unul și același lucru. Acestea nu pot fi separate. În mod similar, calitatea personală de ucenic al Salvatorului și cea de membru activ în Biserica Sa sunt, de asemenea, inseparabile. Dacă vom șovăi în angajamentul nostru față de una dintre ele, angajamentul nostru față de cealaltă va scădea tot așa cum după zi vine noaptea.

Unii sunt reticenți să-și asume numele lui Isus Hristos și cauza Sa, deoarece consideră că este ceva inutil de restrictiv, care limitează și îngreșează. De fapt, a lua asupra noastră numele lui Hristos este un lucru care ne eliberează și ne

ajută să ne dezvoltăm. Ne deșteaptă dorința pe care am simțit-o când am acceptat planul lui Dumnezeu prin credința în Salvator. Având această dorință vie în inima noastră, putem descoperi adevăratul scop al darurilor și talentelor care ne-au fost date de Divinitate, putem simți dragostea Sa care ne împuternicește și grija noastră pentru bunăstarea altora va crește. Când luăm asupra noastră numele Salvatorului, punem într-adevăr mâna pe fiecare lucru bun și devenim ca El.¹⁴

Este important să ne aducem aminte că a lua asupra noastră numele Salvatorului este un legământ pe care ne angajăm să îl ținem – începând cu legământul pe care îl facem la botez. Președintele Nelson ne-a învățat: „Angajamentul [nostru] de a-L urma pe Salvator făcând legăminte cu El și, apoi, respectând acele legăminte, va deschide ușa pentru fiecare binecuvântare spirituală și privilegiu disponibile”¹⁵. Unul dintre privilegiile divine ale faptului de a lua asupra noastră numele Salvatorului prin botez este accesul pe care ni-l oferă la următoarea rânduială de pe calea legămintelor, și anume confirmarea noastră. Când am întrebat una dintre prietenele mele de opt ani ce înseamnă pentru ea faptul de a lua asupra ei numele lui Hristos, a răspuns simplu: „Înseamnă că-L pot avea pe Duhul Sfânt”. Avea dreptate!

Darul Duhului Sfânt este primit prin confirmare, după ce am primit rânduiala botezului. Acest dar este dreptul și ocazia de a-L avea pe Duhul Sfânt ca însoțitor constant. Dacă dăm ascultare și ne supunem glasului Său încet și liniștit, El ne va menține pe calea legămintelor pe care am pășit prin botez, ne va avertiza când suntem ispițiți să o părăsim și ne va încuraja să ne pocăim și să facem schimbări după cum este necesar. După botez, obiectivul nostru este să-L avem pe Duhul Sfânt mereu cu noi pentru a putea continua să progresăm pe calea legămintelor. Duhul Sfânt poate fi cu noi doar în măsura în care ne păstrăm viața curată și liberă de păcat.

Din acest motiv, Domnul ne-a oferit o cale de a reînnoi continuu efectul purificator al botezului nostru printr-o

altă rânduială – împărtașania. În fiecare săptămână, noi „[mărturisim] că [noi] *[dorim] cu adevărat să [luăm] asupra [noastră] numele Fiului Tău*”¹⁶ din nou, întinzând mâna și *luând* din simbolurile trupului și sângelui Domnului – pâinea și apa – și împărtașindu-ne din acestea chiar în sufletul nostru. În schimb, Salvatorul înfăptuiește miracolul Său de curățare și ne face astfel demni de a avea influența continuă a Duhului Sfânt. Nu este acest lucru o dovadă a milei infinite care se găsește doar în numele lui Isus Hristos? Așa cum noi luăm numele Lui asupra *noastră*, El ia păcatele și tristețile noastre asupra *Lui* și, totuși, „brațul Milei [Sale] este întins”¹⁷ pentru a ne cuprinde în brațele dragostei Sale¹⁸.

Împărtașania este un memento săptămânal al faptului că *a lua* asupra noastră numele lui Isus Hristos este un angajament viu și continuu, nu un eveniment unic care se întâmplă doar o dată în ziua botezului nostru.¹⁹ Noi putem să ne bucurăm în mod continuu și repetat că „acest sfânt sacrificiu, nepriceput de om, iertare ne aduce, [când] noi din trupu-I luăm”²⁰. Nu este de mirare că, atunci când copiii lui Dumnezeu înțeleg binecuvântările puternice și spirituale pe care le putem primi datorită faptului că luăm asupra noastră numele lui Hristos, ei se bucură și dorința lor este de a intra întotdeauna într-un legământ cu Dumnezeu lor.²¹

Pe măsură ce mergem pe această cale a legămintelor desemnată de

Divinitate, angajamentul și eforturile noastre de a lua asupra noastră numele lui Hristos ne vor oferi tăria „[de a păstra] numele [Său] scris pentru totdeauna în inimile [noastre]”²². Îi vom iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru și vom avea dorința de a le sluji. Vom ține poruncile Sale și vom tânji să ne apropiem mai mult de El făcând alte legăminte cu El. Și când vom simți că suntem slabi și incapabili să acționăm potrivit dorințelor noastre neprihănite, vom implora pentru tăria care vine doar prin numele Său și El ne va veni în ajutor. Pe măsură ce vom îndura cu credință, va veni ziua în care Îl vom vedea și vom fi alături de El și vom afla că am devenit ca El, devenind, astfel, demni să ne întoarcem în prezența Tatălui.

Căci promisiunea Salvatorului este sigură: cei care „[cred] în numele lui Isus Hristos [și-L] preaslăvesc pe Tatăl în numele Lui și [îndură] în credință, în numele Lui, până la sfârșit”²³, vor fi salvați în împărăția lui Dumnezeu. Alături de dumneavoastră, mă bucur că aceste binecuvântări incomparabile sunt posibile datorită faptului de a lua asupra noastră numele lui Isus Hristos, despre care și în numele Căruia eu îmi depun mărturia, amin. ■

NOTE

1. Moise 5:8.
2. Mosia 3:17.
3. Doctrină și legăminte 18:23.
4. Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ”, *Ensign*, mai 1985, p. 82.
5. Doctrină și legăminte 18:24; subliniere adăugată.

6. Doctrină și legăminte 20:37; subliniere adăugată.
7. Președintele Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Noi luăm asupra noastră numele Salvatorului nostru când devenim membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... În calitatea de persoane care cred cu adevărat în Hristos, în calitate de creștini, am luat cu bucurie numele său asupra noastră” („Taking upon Us the Name of Jesus Christ”, p. 80).
8. În dicționarul online Merriam-Webster, există 20 de înțelesuri diferite ale formei tranzitive a verbului *lua* (*take*), care este forma verbului folosită în expresia „să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos” (vedeți merriam-webster.com/dictionary/take).
9. Russell M. Nelson, „Profeții, conducerea și legea divină” (adunare de devoțiune pentru tineri adulți din întreaga lume, 8 ian. 2017), broadcasts.lds.org.
10. Vedeți Russell M. Nelson, „Cartea lui Mormon – cum ar fi viața dumneavoastră fără aceasta?”, *Liahona*, nov. 2017, p. 60-63.
11. Mosia 18:9.
12. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), HopeofIsrael.lds.org.
13. „Domnul a imprimat în mintea mea importanța denumirii pe care El a revelat-o pentru Biserica Sa, aceea de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Noi avem o lucrare de făcut, aceea de a ne armoniza cu voința Sa” (Russell M. Nelson, în „Denumirea Bisericii” [declarație de presă, 16 aug. 2018], www.mormonii-stiri.ro).
14. Vedeți Moroni 7:19.
15. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
16. Doctrină și legăminte 20:77; subliniere adăugată.
17. 3 Nefi 9:14; vedeți, de asemenea, Alma 5:33-34.
18. Vedeți 2 Nefi 1:15.
19. „Când depunem mărturie despre disponibilitatea noastră de a lua asupra noastră numele lui Isus Hristos, noi arătăm angajamentul de a face tot ce putem pentru a dobândi viața eternă în împărăția Tatălui nostru. Ne exprimăm candidatura pentru – hotărârea de a ne strădui să dobândim – exaltarea în împărăția celestială...
Ceea ce depunem mărturie nu este faptul că *luăm* asupra noastră numele Lui, ci că suntem *dornici* să facem acest lucru. În acest sens, mărturia noastră se leagă de un eveniment viitor sau de un statut a cărui dobândire nu este auto-asumată, ci depinde de autoritatea sau inițiativa Salvatorului Însuși” (Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ”, p. 82, 83).
20. „O, Doamne, Tată Veșnic”, *Imhuri*, nr. 109.
21. Vedeți Mosia 5; 6; 18; 3 Nefi 19.
22. Mosia 5:12.
23. Doctrină și legăminte 20:29.

Vărstnicul Dieter F. Uchtdorf
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Credeți, iubiți, acționați

Noi dobândim acea viață îmbelșugată devenind adevărați ucenici ai lui Isus Hristos – urmând calea Sa și participând la lucrarea Sa.

Dragii mei frați și dragile mele surori, este o ocazie atât de minunată să fiu împreună cu dumneavoastră în această sesiune importantă a conferinței generale de astăzi: să ascultăm mesaje inspirate; să ascultăm acest încântător cor al misionarilor reprezentând multe mii de misionari din întreaga lume – ficele noastre, fiii noștri – și, în special, să fim uniți în credința noastră astăzi și să susținem, din nou, pe dragul nostru președinte și profet, președintele Russell M. Nelson, Prima Președinție și oficianții generali ai Bisericii. Mă bucur să fiu alături de dumneavoastră astăzi.

Împăratul Solomon din vechime a fost incontestabil unul dintre cei mai de

succes oameni din istorie.¹ El părea că are totul – bani, putere, adorare, onoare. Dar după zeci de ani de satisfacere a propriilor dorințe și de lux, cum și-a rezumat viața sa?

„Totul este deșertăciune”,² a spus el.

Acest om, care părea că are tot ce și-a dorit, a sfârșit deziluzionat, pesimist și nefericit, deși a avut toate avantajele.³

Există un cuvânt în limba germană, *Weltschmerz*. Definit simplu, înseamnă o tristețe care vine din faptul că ne gândim prea mult la cât de inferioară este lumea față de cum gândim noi că ar trebui să fie.

Poate există puțină *Weltschmerz* în fiecare dintre noi.

Când durerea tăcută se strecoară în colțurile vieții noastre. Când tristețea ne umple zilele și aduce umbre întunecate în nopțile noastre. Când tragedia și nedreptatea cuprinde lumea care ne înconjoară, inclusiv viața celor pe care îi iubim. Când călătorim singuri de-a lungul căii noastre având neplăceri și durerea ne tulbură liniștea și ne perturbă calmul – am putea fi ispițiți să fim de acord cu Solomon că viața n-are valoare și este lipsită de sens.

Marea speranță

Vestea bună este că există speranță. Există o soluție pentru lipsa de valoare,

lipsa de însemnătate, tristețea sau *Weltschmerz* care au loc în viață. Există o soluție chiar și pentru cea mai profundă lipsă de speranță și descurajare pe care le-ați putea simți.

Această speranță se găsește în puterea Evangheliei lui Isus Hristos care poate transforma viețile noastre și în puterea de mântuire a Salvatorului care ne vindecă de încercările spirituale.

„Eu am venit”, a spus Isus, „ca [ei] să aibă viață, și s-o aibă din belșug”⁴.

Ajungem la acea viață îmbelșugată nu concentrându-ne asupra nevoilor noastre sau asupra realizărilor noastre, ci devenind adevărați ucenici ai lui Isus Hristos – urmând calea Sa și participând la lucrarea Sa. Găsim viața îmbelșugată uitând de noi înșine și participând la marea cauză a lui Hristos.

Și care este cauza lui Hristos? Această înseamnă să credem în El, să iubim așa cum a iubit El și să facem ceea ce a făcut El.

Isus „umbla din loc în loc, făcea bine”⁵. El a umblat printre săraci, proscrisi, bolnavi și cei care se rușinau. El a slujit celor lipsiți de putere, celor slabi și celor care n-aveau prieteni. El a petrecut timp alături de ei, El a vorbit cu ei. „El a tămăduit toți bolnavii”⁶.

Oriunde S-a dus, Salvatorul a propovăduit „vestea bună”⁷ a Evangheliei. El a împărtășit adevărurile eterne care eliberează oamenii atât spiritual, cât și temporal.

Cei care se dedică ei înșiși cauzei lui Hristos descoperă adevărul promisiunii Salvatorului: „Oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga”⁸.

Solomon a greșit, dragii mei frați și dragile mele surori – viața nu este „deșertăciune”. Din contră, poate fi plină de scop, sens și pace.

Mâinile tămăduitoare ale lui Isus Hristos se întind spre toți care-L caută. Am ajuns să știu, fără nicio îndoială, că faptul de a crede în Dumnezeu și de a-L iubi pe Dumnezeu și de a ne strădui să-L urmăm pe Hristos poate schimba inimile noastre⁹, alina suferințele noastre și umple sufletele noastre cu „bucurie foarte mare”¹⁰.

Credeți, iubiți, acționați

Desigur, trebuie să facem mai mult decât doar să avem o cunoaștere intelectuală a Evangheliei pentru ca ea să aibă această influență tămăduitoare în viața noastră. Trebuie să o încorporăm în viețile noastre – să o facem parte din cine suntem și din ce facem.

Aș dori să sugerez că ucenicia începe cu trei cuvinte simple:

credeți, iubiți și acționați.

Faptul de a crede în Dumnezeu duce la credința în El și dezvoltă încrederea în cuvântul Său. Credința face ca inimile noastre să dobândească mai multă dragoste pentru Dumnezeu și ceilalți. Când acea dragoste crește, suntem inspirați să urmăm exemplul Salvatorului în timp ce continuăm marea noastră călătorie pe calea uceniciei.

„Dar”, spuneți dumneavoastră, „se pare că simplificați situația prea mult. Problemele vieții, cu siguranță problemele mele, sunt mult prea complexe pentru o soluție atât de simplă. Nu puteți vindeca *Weltschmerz* cu trei cuvinte simple: *credeți, iubiți, acționați*”.

Nu aforismul este cel care alină. Dragostea lui Dumnezeu este cea care ne salvează, ne aduce la o stare de dreptate și ne face să fim, din nou, vii spiritual.

Dumnezeu vă cunoaște pe fiecare în parte. Sunteți copiii Săi! El vă iubește.

Chiar când credeți că nu sunteți demni de a fi iubiți, El caută să vă ajute.

Chiar în această zi – în fiecare zi – El caută să vă ajute, dorind să vă vindece, să vă înalțe și să înlocuiască golul din inima dumneavoastră cu o bucurie trainică. El dorește să îndepărteze orice întuneric ce umbrește viața dumneavoastră și să o umple cu lumina sacră și strălucitoare a slavei Sale nesfârșite.

Eu am avut parte de această experiență.

Și este mărturia mea, ca apostol al Domnului Isus Hristos, că toți care vin la Dumnezeu – toți care, cu adevărat, *cred, iubesc și acționează* – pot avea parte de o experiență inspirată asemănătoare.

Noi credem

Scripturile ne învață că, „fără credință este imposibil să fim plăcuți [lui Dumnezeu]. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este”¹¹.

Pentru unii, este greu să dea dovadă de credință. Uneori, mândria ne oprește să credem. Poate ne gândim că, deoarece suntem inteligenți, educați sau am avut multe experiențe, nu putem, simplu, să credem în Dumnezeu. Și începem să ne uităm la religie ca la o tradiție nesăbuită.¹²

Din experiența mea, credința nu se aseamănă cu o pictură pe care o privim

și admirăm și despre care ne place să discutăm, dar care nu este reală pentru noi. Este mai mult ca un plug pe care îl luăm la câmp și care, prin sudoarea frunții noastre, creează brazde pe pământul care acceptă semințe și da roade care vor rămâne.¹³

Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi.¹⁴ Aceasta este promisiunea către toți care caută să creadă.

Noi iubim

Scripturile revelează următoarele: cu cât îl iubim mai mult pe Dumnezeu și pe copiii Săi, cu atât devenim mai fericiți.¹⁵ Dragostea despre care a vorbit Isus, nu este totuși un card primit cadou, care poate acorda binecuvântări sau dragoste, pe care îl arunci după ce îl folosești puțin sau la care renunți și treci la alte lucruri. Nu este o dragoste despre care vorbim și, apoi, o uităm. Nu este dragostea de felul „anunță-mă dacă te pot ajuta cu ceva”.

Dragostea despre care vorbește Dumnezeu este dragostea care intră în inimile noastre când ne trezim dimineața, stă cu noi de-a lungul zilei și crește în inimile noastre când dăm glas rugăciunilor noastre de recunoștință la sfârșitul zilei.

Aceasta este dragostea care nu se poate descrie pe care Tatăl Cereșc o are pentru noi.

Este compasiunea nesfârșită care ne permite să vedem mai clar cine sunt ceilalți cu adevărat. Când avem acea dragoste pură, vedem ființe nemuritoare cu potențial și valoare infinite și fiice și fii ai Dumnezeului Atotputernic.

Dacă ne uităm la oameni în acest fel, nu putem vorbi de rău ori disprețui pe nimeni sau face discriminări.

Noi acționăm

În lucrarea Salvatorului, deseori, „prin lucruri mici și simple, lucruri mari sunt împlinite”¹⁶.

Noi știm că se cere să exersăm de multe ori pentru a deveni buni în orice domeniu. Fie că este vorba de a cânta la clarinet, a șuta mingea în plasă, a repara o mașină sau a zbura cu avionul, prin exersare, putem deveni din ce în ce mai buni.¹⁷

Organizația Salvatorului nostru creată pe pământ – Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă – ne ajută să facem aceasta. Ea ne oferă un loc în care să punem în practică modul de a trăi așa cum ne-a învățat El și să binecuvântăm pe alții așa cum a făcut El.

Ca membri ai Bisericii, ni se dau chemări, responsabilități și ocazii de a-i ajuta pe alții dând dovadă de compasiune și de a sluji altora.

Recent, Biserica a pus un nou accent asupra slujirii altora sau a manifestării dragostei față de ei. S-a gândit mult pentru a se hotărî cum ar trebui numită această subliniere specială.

Unul dintre numele avute în vedere a fost *păstorit*, cu referire la invitația lui Hristos: „Paște oile Mele”¹⁸. Totuși, era cel puțin o complicație: folosind acest termen, eu aș fi fost un *ciobănesc german*. În consecință, sunt destul de mulțumit cu termenul *slujire*.

Această lucrare este pentru fiecare

Desigur, această subliniere nu este nouă. Ea asigură, simplu, o ocazie reînnoită și îmbunătățită de a pune în practică porunca Salvatorului: „Să vă iubiți unul pe altul”¹⁹, o cale îmbunătățită de a implementa și a pune în practică scopul Bisericii.

Gândiți-vă la munca misionară; împărtășirea curajoasă, umilă și cu

încredere a Evangheliei este un exemplu minunat de slujire pentru a împlini nevoile spirituale ale altora, oriunde s-ar afla ei.

Sau, munca în templu – căutarea numelor strămoșilor noștri și oferirea binecuvântărilor eternității. Ce mod divin de a sluji!

Gândiți-vă la actul de căutare a celor săraci și nevoiași, la înălțarea mâinilor obosite și la binecuvântarea celor bolnavi și întristați. Nu sunt acestea aceleași acte de slujire pură împlinite de Domnul când a fost pe pământ?

Dacă nu sunteți membru al Bisericii, vă invit să „veniți de vedeți”²⁰. Veniți și preaslăviți alături de noi. Dacă sunteți membru al Bisericii, dar în prezent nu sunteți activ, vă invit: Vă rog, veniți înapoi. Avem nevoie de dumneavoastră!

Veniți, adăugați-vă puterea la puterea noastră.

Datorită talentelor, abilităților și personalității dumneavoastră unice, ne veți ajuta să devenim mai buni și mai fericiți. Dacă faceți aceasta, și noi vă vom ajuta să deveniți mai buni și mai fericiți.

Veniți, ajutați-ne să clădim și să întărim o atitudine de vindecare, bunătare și milă față de toți copiii lui Dumnezeu. Pentru că noi toți ne străduim să devenim ființe noi unde „cele vechi

s-au dus” și „toate lucrurile s-au făcut noi”²¹. Salvatorul ne arată că trebuie să continuăm să ne îmbunătățim în această viață și să devenim mai asemănători Lui. El spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”²². Să lucrăm împreună pentru a deveni cum a intenționat Dumnezeu să devenim.

Acesta este felul de atitudine față de Evanghelie pe care dorim s-o cultivăm în toată Biserica lui Isus Hristos. Noi căutăm să întărim Biserica pentru ca ea să fie un loc în care ne iertăm unii pe alții. Unde rezistăm ispitei de a-i critica, bârbi și de a-i face să se simtă prost pe alții. Un loc în care, să nu ne concentrăm pe defecte, ci să ne înălțăm și să ne ajutăm unul pe altul pentru a deveni cât mai buni putem.

Permiteți-mi să invit din nou. „Veniți de vedeți!” Alăturați-vă nouă! Avem nevoie de dumneavoastră.

Oameni imperfecti

Veți afla că aceasta Biserică este plină cu unii dintre oamenii de cea mai bună calitate pe care lumea îi are de oferit. Ei sunt primitivi, iubitori, buni și sinceri. Ei muncesc din greu, sunt dornici să se sacrifice și, uneori, sunt chiar eroici.

Și ei sunt, de asemenea, dureros de imperfecti.

Ei fac greșeli.

Din când în când, spun lucruri pe care n-ar trebui să le spună. Fac lucruri pe care doresc să nu le fi făcut.

Dar ei au această caracteristică în comun – ei doresc să se îmbunătățească și să se apropie mai mult de Domnul, Salvatorul nostru, chiar Isus Hristos.

Ei încearcă să facă lucrurile bine.

Ei *cred*. Ei *iubesc*. Ei *acționează*.

Ei doresc să devină mai puțin egoiști, mai plini de compasiune, mai purificați, la fel ca Isus.

Calea de a obține fericire

Da, viața poate fi grea uneori. Cu siguranță, noi toți avem perioade de deznădejde și descurajare.

Dar, Evanghelia lui Isus Hristos ne dă speranță. Și, în Biserica lui Isus Hristos, noi ne unim cu alții care caută un

loc în care ne putem simți ca acasă – un loc în care creștem, în care, împreună, putem *crede, iubi și acționa*.

Indiferent de diferențele noastre, noi căutăm să ne acceptăm unul pe altul ca fii și fiice ale iubitului nostru Tată Ceresc.

Sunt recunoscător peste măsură pentru că sunt membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și pentru că știu că Dumnezeu Își iubește copiii suficient pentru a le da calea către fericire și sens în timpul vieții muritoare și o cale pentru a avea parte de bucuria eternă în sălile slavei în viața care va urma.

Sunt recunoscător că Dumnezeu ne-a dat o cale pentru a ne vindeca de încercările spirituale și de *Weltschmerz* ale vieții.

Depun mărturie și vă las binecuvântarea mea că, dacă noi *credem* în Dumnezeu, dacă Îl *iubim* și îi *iubim* pe copiii Săi cu toată inima și dacă ne străduim să *acționăm* cum ne-a instruit Dumnezeu, vom găsi vindecare și pace, fericire și sens. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Un sondaj msn.com îl consideră pe Solomon ca fiind a cincea persoană cea

mai bogată care a trăit vreodată. „Potrivit Bibliei, împăratul Solomon a domnit între anii 970-931 î.H. și, în acest timp, se spune că a primit 25 de tone de aur pentru fiecare dintre cei 39 de ani ai domniei sale, ceea ce ar valora miliarde de dolari în anul 2016. Împreună cu bogățiile incredibile strânse din taxe și comerț, averea personală a conducătorului biblic ar fi putut depăși 2 trilioane de dolari în banii de azi ” („The 20 Richest People of All Time”, 25 apr. 2017, msn.com).

2. Vedeți Ecclesiastul 1:1-2.
3. Vedeți Ecclesiastul 2:17.
4. Ioan 10:10.
5. Faptele apostolilor 10:38.
6. Matei 12:15; vedeți, de asemenea, Matei 15:30.
7. Cuvântul *Evanghelie* își are rădăcinile într-un cuvânt grecesc care, literalmente, înseamnă „veste bună” (vedeți Ghidul pentru scripturi, „Evanghelii”).
8. Matei 16:25.
9. Vedeți Ezechiel 36:26; Ieremia 24:7.
10. 1 Nefi 8:12.
11. Evrei 11:6.
12. Vedeți 2 Nefi 9:28.
13. Vedeți Ioan 15:16.
14. Vedeți Iacov 4:8.
15. Vedeți 4 Nefi 1:15-16.
16. Alma 37:6.
17. Aristotel credea că „prin fapte drepte făcute este produs omul drept” (*The Nicomachean Ethics*, trad. David Ross, rev. Lesley Brown [2009], p. 28).
18. Vedeți Ioan 21:15-17.
19. Ioan 15:12.
20. Ioan 1:39.
21. 2 Corinteni 5:17.
22. Ioan 14:15.

Joy D. Jones

președinta generală a Societății Primare

Pentru El

Știind pe cine și de ce slujim ne ajută să înțelegem că cea mai măreață manifestare a dragostei este devotamentul față de Dumnezeu.

În această seară istorică, îmi exprim dragostea și aprecierea față de fiecare dintre dumneavoastră, dragile mele surori. Indiferent de vârsta pe care o avem, locul în care suntem sau situațiile în care ne aflăm, ne adunăm în unitate, tărie, scop și mărturie că suntem iubite și conduse de Tatăl nostru Ceresc, de Salvatorul nostru, Isus Hristos, și de profetul nostru în viață, președintele Russell M. Nelson.

Când am fost proaspăt căsătoriți, soțul meu și cu mine am fost rugați, de episcopul nostru, să vizităm și să slujim membrilor unei familii care nu fusese la biserică de mulți ani. Am acceptat cu plăcere însărcinarea și am mers la casa lor câteva zile mai târziu. Ne-am dat imediat seama că nu voiau vizitatori de la Biserică.

Așadar, la următoarea noastră vizită, i-am abordat cu o farfurie cu fursecuri, încrezători că fursecurile cu ciocolată o să le înmoaie inimile. Nu a fost așa. Cuplul ne-a vorbit prin plasa ușii de la intrare, arătând și mai clar că nu eram bineveniți. Dar, în timp ce mergeam spre casă, eram destul de siguri că am fi avut succes dacă le-am fi oferit, în loc, prăjituri de orez.

Lipsa unei viziuni spirituale a făcut ca încercările nereușite ulterioare să devină frustrante. Respingerea nu

este niciodată plăcută. Cu timpul, am început să ne întrebăm: „De ce facem aceasta? Care este scopul nostru?”

Vârstnicul Carl B. Cook a făcut următoarea remarcă: „Slujirea în Biserică... poate fi dificilă dacă ni se cere să facem ceva care ne sperie, dacă am obosit să slujim sau dacă am fost chemați să facem ceva ce inițial nu ni s-a părut interesant”¹. Am constatat adevărul cuvintelor vârstnicului Cook când am decis că trebuia să căutăm îndrumare de la Cineva cu o perspectivă mai mare decât a noastră.

Așadar, după multă rugăciune și mult studiu, am primit răspunsul la întrebarea *de ce* slujim. Modul nostru de a înțelege lucrurile s-a schimbat, înima noastră s-a schimbat, am avut parte de o experiență cu adevărat revelatoare.² În timp ce am căutat îndrumare din scripturi, Domnul ne-a învățat cum să facem ca procesul de a le sluji altora să fie mai ușor și mai plin de însemnătate. Iată versetul pe care l-am citit care ne-a schimbat inimile și abordarea: „Iubește-L pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată tăria ta; și *Îl vei sluji* în numele lui Hristos”³. Deși versetul era atât de cunoscut, părea că ne vorbește într-un mod nou și important.

Ne-am dat seama că încercam cu sinceritate să slujim acestei familii și să slujim episcopului nostru, dar trebuia să ne întrebăm dacă slujeam într-adevăr din dragoste pentru Domnul. Regele Benjamin a clarificat această diferență când a spus: „Iată, vă spun vouă că, din pricină că v-am spus că mi-am petrecut zilele în slujba voastră, eu nu doresc să mă laud, *căci am fost numai în slujba lui Dumnezeu*”⁴.

Deci, pe cine slujea regele Benjamin cu adevărat? Pe Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos. Știind *pe cine* și *de ce* slujim ne ajută să înțelegem că cea mai măreață manifestare a dragostei este devotamentul față de Dumnezeu.

Pe măsură ce ne-am îndreptat atenția spre alt scop, rugăciunile noastre s-au schimbat. Am început să fim nerăbdători să mergem în acele vizite la acea familie dragă datorită dragostei noastre pentru Domnul.⁵ O făceam pentru El. El a făcut ca însărcinarea să fie mai ușoară. După luni de zile de stat în fața ușii, familia a început să ne invite înăuntru. În cele din urmă, am început să spunem rugăciuni și să purtăm discuții profunde despre Evanghelie cu regularitate. S-a format o prietenie de durată. Îl preaslăveam și Îl iubeam iubindu-I copiii.

Vă puteți gândi la o perioadă din viață în care ați depus cu dragoste un efort sincer de a ajuta pe cineva în nevoie și ați simțit că eforturile dumneavoastră au trecut neobservate sau poate neapreciate sau au fost chiar nedorite? În acel moment, v-ați îndoit de valoarea slujirii dumneavoastră? Dacă da, fie ca spusele regelui Benjamin să vă înlocuiască îndoiala sau chiar să vă vindece rana: „Sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru”⁶.

În loc să clădim resentimente, putem clădi, prin slujire, o relație mai strânsă cu Tatăl nostru Ceresc. Dragostea și devotamentul față de El înlocuiesc nevoia de recunoaștere sau apreciere și permit dragostei Sale să se reverse asupra noastră și prin noi.

Uneori, s-ar putea ca, la început, să slujim dintr-un sentiment al datoriei sau obligației, dar chiar și această slujire ne poate determina să folosim ceva mai

bun din noi înșine, determinându-ne să slujim pe „o cale nespus mai bună”⁷ – cum ni se spune în invitația președintelui Nelson de a găsi „un mod mai nou și mai sfânt de a ne îngriji de ceilalți și de a le sluji”⁸.

Când ne concentrăm asupra a tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi, slujirea noastră vine dintr-o inimă plină de recunoștință. Pe măsură ce devenim mai puțin preocupați de ceea ce beneficiem de pe urma slujirii noastre, ne dăm seama, în schimb, că în centrul slujirii noastre trebuie să fie Dumnezeu.⁹

Președintele M. Russell Ballard ne-a învățat: „Numai atunci când Îi iubim pe Dumnezeu și pe Hristos cu toată inima noastră, cu tot sufletul și cu tot cugetul nostru, suntem noi în stare să împărtășim această dragoste semenilor noștri prin fapte de bunătate și slujire”¹⁰.

Prima dintre cele zece porunci subliniază acest adevăr divin: „Eu sunt Domnul, Dumnezeu tău... Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”¹¹. Locul pe care îl ocupă această poruncă ne ajută să înțelegem că, *dacă* El devine prima noastră prioritate, orice altceva își va ocupa locul potrivit, chiar și slujirea pe care noi o oferim altora. Când noi decidem deliberat ca El să ocupe poziția preeminentă în viața noastră, atunci El ne poate binecuvânta faptele pentru binele nostru și pentru binele altora.

Domnul ne-a sfătuit: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând”¹². În fiecare săptămână, facem legământ să îndeplinim exact acest lucru – să ne „[amintim] totdeauna de El”¹³. Putem pune în practică acest obiectiv divin în tot ceea ce facem? Putem face astfel, încât chiar și cel mai neînsemnat gest să devină un prilej de a ne arăta dragostea și devotamentul față de El? Cred că putem și cred că o vom face.

Putem face astfel, încât fiecare lucru de făcut de pe lista noastră să devină un mod de a-L glorifica. Putem vedea fiecare însărcinare ca pe un privilegiu și un prilej de a-L sluji, chiar și când avem termene limită, îndatoriri și scutece murdare de schimbat.

După cum a spus Amon: „Da, știu că eu [nu] sunt nimic; iar în ceea ce privește puterea mea, sunt slab; de aceea, nu mă voi îngâmfă [datorită mie], ci mă voi îngâmfă [datorită] Dumnezeului meu, căci în puterea Lui pot eu să fac toate lucrurile”¹⁴.

Când principala noastră prioritate din viață devine aceea de a-I sluji lui Dumnezeu, ne pierdem pe noi înșine și, cu timpul, ne găsim pe noi înșine.¹⁵

Salvatorul a predat acest principiu atât de simplu și direct: „De aceea, lăsați lumina voastră să lumineze în fața acestui popor pentru ca ei să poată vedea lucrările voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”¹⁶.

Permiteți-mi să vă împărtășesc câteva cuvinte înțelepte găsite pe peretele unui orfelinat din India, Calcutta:

„Dacă ești bun, oamenii te pot acuza de motive ascunse. Fii bun oricum. Ceea ce îți ia ani să clădești, poate fi distrus peste noapte de cineva. Clădește oricum. Adesea, binele pe care îl faci azi, va fi uitat de oameni până mâine. Fă bine oricum. Oferă lumii tot ce ai mai bun și poate tot nu va fi vreodată suficient. Oferă lumii tot ce ai mai bun oricum. Vezi tu, în cele din urmă, oricum... este între tine și Dumnezeu tău”¹⁷.

Dragi surori, ceea ce facem este tot timpul între noi și Domnul. După cum a spus președintele James E. Faust:

„Care este cea mai mare nevoie a lumii? Nu este aceasta ca fiecare persoană să aibă o relație personală, de durată, zilnică și neîntreruptă cu Salvatorul? O astfel de relație poate descătușa caracterul nostru divin și nimic nu va aduce o mai mare schimbare în viața noastră precum o vor face cunoașterea și înțelegerea relației noastre divine cu Dumnezeu”¹⁸.

În mod asemănător, Alma i-a explicat fiului său: „Toate faptele tale să fie în Domnul; și oriunde te duci, fă ca acestea să fie în Domnul; da, ca toate gândurile tale să fie îndreptate către Domnul; da, ca toate simțirile inimii tale să fie puse în Domnul, în vecii vecilor”¹⁹.

De asemenea, președintele Russell M. Nelson ne-a învățat: „Când înțelegem ispășirea Sa voluntară, orice sentiment de sacrificiu din partea noastră este complet eclipsat de un sentiment profund de recunoștință pentru privilegiul de a-I sluji”²⁰.

Dragi surori, depun mărturie că, atunci când Isus Hristos, prin puterea ispășirii Sale, lucrează *asupra* noastră și *în* noi, El începe să lucreze *prin* noi pentru a-i binecuvânta pe alții. Le slujim altora, dar o facem iubindu-L pe El și slujindu-I Lui. Devenim ceea ce descriu scripturile: „Fiecare om căutând ceea ce este bun pentru aproapele său și făcând toate lucrurile cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu”²¹.

Poate că episcopul nostru a știut că aceea avea să fie lecția pe care soțul meu și cu mine aveam să o învățăm din acele eforturi de început, bine intenționate, deși imperfecte, de a le sluji fiilor și fiicelor preaiubite ale lui Dumnezeu. Vă depun mărturia mea sigură despre bunătatea și dragostea pe care El ni le oferă în timp ce ne străduim să slujim pentru El. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Carl B. Cook, „Slujiți”, *Liahona*, nov. 2016, p. 110.
2. Vedeți Mosia 5:2.
3. Doctrină și legăminte 59:5; subliniere adăugată.
4. Mosia 2:16; subliniere adăugată.
5. Vedeți 1 Nefi 11:22.
6. Mosia 2:17.
7. 1 Corinteni 12:31.
8. Russell M. Nelson, „Slujire”, *Liahona*, mai 2018, p. 100.
9. Vedeți Matei 6:1-4.
10. M. Russell Ballard, „Să găsim bucurie slujind cu dragoste”, *Liahona*, mai 2011, p. 47.
11. Exodul 20:2-3.
12. Doctrină și legăminte 6:36.
13. Doctrină și legăminte 20:77, 79.
14. Alma 26:12.
15. Vedeți Matei 16:24-25.
16. 3 Nefi 12:16; subliniere adăugată.
17. Adesea atribuit Maicii Teresa; vedeți Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (1968).
18. James E. Faust, „A Personal Relationship with the Savior”, *Ensign*, nov. 1976, p. 58.
19. Alma 37:36.
20. Russell M. Nelson, „The Atonement”, *Liahona*, nov. 1996, p. 35.
21. Doctrină și legăminte 82:19.

Michelle D. Craig

prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre

Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre ne poate motiva să acționăm cu credință, să urmăm invitația Salvatorului de a face bine și să îi oferim, cu umilință, viața noastră.

Când eram în clasele primare, mergeam acasă pe o cărare pavată care mergea într-o parte și în alta a unui deal. Era o altă cărare, care nu era pavată, și era numită „cărarea băieților”. Cărarea băieților era un drum noroios pe care puteai urca direct spre vârful dealului. Era mai scurtă, dar mult mai abruptă. La vârsta aceea, știam că pot merge pe orice cărare pe care merg băieții. Mai important, știam că trăiesc în zilele din urmă și că va trebui să fac

lucruri dificile așa cum au făcut pionierii – și voiam să fiu pregătită. Așa că, din când în când, mergeam încet în spatele grupului meu de prieteni pe cărarea pavată, apoi îmi dădeam jos pantofii și mergeam desculță pe cărarea băieților. Încercam să îmi întăresc picioarele.

Când eram mică și mergeam la Societatea Primară, aceasta este ceea ce am crezut că pot face pentru a mă pregăti. Acum am altă părere! În loc să urc desculță pe o cărare de munte, știu

că îmi pot pregăti picioarele să meargă pe cărarea legămintelor răspunzând la îndemnul Duhului Sfânt. Deoarece Domnul, prin profetul Său, ne cheamă pe fiecare dintre noi să trăim și să purtăm de grijă într-un „mod mai bun și mai sfânt” și să „urcăm încă o treaptă”¹.

Aceste momente în care un profet ne îndeamnă să acționăm, împreună cu sentimentul nostru înăscut că putem face mai mult și putem fi mai buni, creează uneori, în interiorul nostru, ceea ce vârstnicul Neal A. Maxwell a numit „nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre”². Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre apare când comparăm „persoana care *suntem* [cu] persoana care avem puterea să *devenim*”³. Fiecare dintre noi, cinstit vorbind, simte că există un gol între unde ne aflăm și cine suntem și unde dorim să fim și cine dorim să devenim. Ne dorim enorm de mult să avem o capacitate mai mare. Avem aceste sentimente pentru că suntem fiice și fii ai lui Dumnezeu, născuți cu lumina lui Hristos, dar trăim, totuși, într-o lume imperfectă. Aceste sentimente sunt de la Dumnezeu și duc la apariția necesității de a acționa.

Trebuie să ne bucurăm că avem sentimente de nemulțumire în ceea ce privește nivelul spiritualității noastre, care ne îndrumă spre o cale mai înălțătoare, recunoscând și evitând, în același timp, imitațiile lui Satana – sentimentele de descurajare care ne blochează. Satana încurajează prezența acestor sentimente în interiorul nostru. Putem alege să mergem pe calea mai înălțătoare, care ne conduce să-L căutăm pe Dumnezeu și pacea și slava Sa, sau putem să-l ascultăm pe Satana, care ne bombardează cu mesaje potrivit cărora nu vom fi niciodată suficient de buni, de bogați, de inteligenți, de frumoși și nicio parte din noi nu este suficient de bună pentru ceea ce este nevoie. Nemulțumirea de spiritualitatea noastră ne poate întări sau ne poate distruge.

Să acționăm cu credință

Diferența dintre nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre și

sentimentele false induse de Satana este că nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre ne va conduce la fapte pline de credință. Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre nu este o invitație de a rămâne în zona noastră de confort, nici nu ne va duce la disperare. Am învățat că, atunci când mă cufund în gânduri despre ce *nu* sunt, nu progrez și îmi este mult mai greu să simt Spiritul și să urmez îndemnul Sale.⁴

Când era tânăr, Joseph și-a dat seama foarte clar de slăbiciunile sale și s-a îngrijorat cu privire la „[bunăstarea] sufletului [său] nemuritor”. El a spus: „Mintea mea a devenit nespun de nefericită, pentru că am avut un sentiment de vină din cauza păcatelor mele și... am simțit că jeleam pentru propriile mele păcate și pentru păcatele lumii”⁵. Această l-a îndemnat la „reflecții serioase și... mari neliniști”⁶. Vă sună cunoscut? Vă simțiți neliniștiți sau nefericiți din cauza slăbiciunilor dumneavoastră?

Ei bine, Joseph *a făcut* ceva. El a spus: „Îmi spuneam deseori: Ce este de *făcut*?”⁷. Joseph a acționat cu credință. El s-a îndreptat către scripturi, a citit invitația din Iacov 1:5 și s-a îndreptat către Dumnezeu pentru ajutor. Viziunea care a urmat a dus la începerea restaurării. Cât de recunoscătoare sunt că nemulțumirea de nivelul spiritualității sale a lui Joseph și perioada sa de neliniște și confuzie l-au motivat să acționeze cu credință!

Să urmărim îndemnul de a face bine

Lumea folosește deseori sentimentul de nemulțumire ca o scuză pentru egoism, pentru întoarcerea gândurilor către sine și către trecut și faptul de a fi preocupați de cine sunt *eu*, cine nu sunt *eu* și ce vreau *eu*. Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre ne motivează să urmărim exemplul Salvatorului care „umbla din loc în loc [și] făcea bine”⁸. Pe măsură ce mergem pe cărarea legămintelor, vom primi îndrumări spirituale de a-i ajuta pe alții.

O povestire pe care am auzit-o cu ani în urmă m-a ajutat să recunosc îndemnul Duhului Sfânt și să acționez potrivit lor. Sora Bonnie D. Parkin, fostă președintă generală a Societății de Alinare, a împărtășit următoarele:

„Susan... era o croitoreasă minunată. Președintele [Spencer W.] Kimball făcea parte din episcopia [ei]. Într-o duminică, Susan a observat că acesta avea un costum nou. Tatăl ei îi adusese recent... un material de mătase superb. Susan a crezut că din acel material putea să facă o cravată foarte frumoasă care să se asorteze cu noul costum al președintelui Kimball. Așa că luni a făcut cravata. A împachetat-o în hârtie și a mers pe strada unde locuia președintele Kimball.

În drum spre ușa de la intrare, s-a oprit brusc și s-a gândit: «Cine sunt eu să-i fac o cravată profetului? Probabil că are foarte multe». Hotărâtă că a făcut o greșală, s-a întors pentru a pleca.

Chiar atunci, sora Kimball a deschis ușa din față a casei și a spus: «O, Susan!».

Fiind foarte agitată și rușinată, Susan a spus: «L-am văzut pe președintele Kimball purtând un nou costum duminică. Tata tocmai mi-a adus niste mătase din New York... așa că i-am făcut o cravată».

Înainte să poată continua, sora Kimball a oprit-o, și-a pus mâinile pe umerii ei și a spus: «Susan, nu suprima niciodată un gând care te îndeamnă să fii generoasă»⁹.

Îmi place foarte mult acest lucru! „Nu suprima niciodată un gând care te îndeamnă să fii generoasă.” Uneori, când simt îndemnul de a face ceva pentru cineva, mă întreb dacă a fost un îndemn sau au fost doar propriile gânduri. Dar mi se reamintește că „ceea ce este de la Dumnezeu invită și îndeamnă la lucru bun continuu; de aceea, fiecare lucru care invită și îndeamnă la a face bine și la a-L iubi pe Dumnezeu și a-L sluji pe El este inspirat de către Dumnezeu”¹⁰.

Fie că sunt îndemnuri directe sau doar impulsuri de a ajuta, o faptă bună nu este niciodată irosită, deoarece „dragostea nu va pieri niciodată”¹¹ și nu este niciodată răspunsul greșit.

Adesea nu este timpul potrivit și rareori cunoaștem impactul faptelor noastre mici de slujire. Dar, din când în când, vom recunoaște că am fost instrumente în mâinile lui Dumnezeu și vom fi recunoscători să știm că lucrarea Duhului Sfânt realizată prin intermediul nostru reprezintă o manifestare a aprobării lui Dumnezeu.

Dragi surori, dumneavoastră și cu mine putem să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne arate „toate lucrurile pe care trebuie să le [facem]”¹², chiar și atunci când avem un program încărcat. Când sunteți îndemnate, puteți lăsa vasele în chiuvetă sau alte lucruri pe care oamenii vor să le realizați pentru a-i citi unui copil, a vă întâlni cu o prietenă, a avea grijă de copilul unui vecin sau a sluji în templu. Nu mă înțelegeți greșit – îmi place să fac liste cu lucruri de făcut și să le bifez pe cele pe care le-am făcut. Dar pacea vine atunci când știm că faptul de a *fi* mai buni nu înseamnă să *facem* mai multe. Faptul că răspund la nemulțumiri urmând îndemnuri schimbă modul în care percep „timpul meu” și cum văd oamenii, anume nu ca pe întreruperi, ci ca pe scopul vieții mele.

Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre ne conduce la Hristos

Nemulțumirea de nivelul spiritualității personale conduce la umilință, nu la compătimirea de sine sau descurajarea care apar ca urmare a comparațiilor în care noi nu suntem suficient de buni. Femeile care țin legămintele sunt extrem de diferite. Familiile, experiențele lor de viață și circumstanțele lor sunt diferite.

Desigur, niciunul dintre noi nu se va ridica la nivelul potențialului nostru divin și există adevăr în faptul că *singuri* nu putem fi suficient de buni. Dar vestea bună a Evangheliei este că, prin harul lui Dumnezeu, noi *suntem* suficient de buni. Cu ajutorul lui Hristos, putem face toate lucrurile.¹³ Scripturile promit că „vom găsi har pentru a ajuta la nevoie”¹⁴.

Adevărul surprinzător este că slăbiciunile noastre pot deveni o binecuvântare când ne ajută să ne umilim și să ne întoarcem către Hristos.¹⁵ Nemulțumirea devine divină când ne apropiem

de Isus Hristos cu umilință prezentându-I nevoia noastră, în loc să ezităm să ne apropiem de El din cauză că ne autocompătimim.

De fapt, miracolele lui Isus încep deseori cu recunoașterea unei dorințe, nevoi, greșeli sau imperfecțiuni. Vă amintiți povestirea cu pâinile și peștii? Fiecare autor al celor patru Evanghelii relatează cum Isus a hrănit în mod miraculos miile de persoane care Îl urmau.¹⁶ Dar povestirea a început cu momentul în care ucenicii au recunoscut lipsa; au înțeles că au doar „cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?”¹⁷. Ucenicii aveau dreptate: ei *nu* aveau suficientă mâncare, dar I-au dat lui Isus ce au avut și, apoi, *El* a înfăptuit miracolul.

Ați simțit vreodată că talentele și darurile dumneavoastră sunt prea mici pentru sarcinile pe care le aveți de îndeplinit? Eu da. Dar dumneavoastră și cu mine Îi putem da lui Hristos ce avem și El va multiplica eforturile noastre. Ceea ce aveți de oferit este mai mult decât suficient – chiar ținând cont de fragilitatea și slăbiciunile dumneavoastră umane – *dacă* vă bizuiți pe harul lui Dumnezeu.

Adevărul este că fiecare dintre noi este la o generație distanță de Divinitate, fiecare dintre noi este un copil al lui Dumnezeu.¹⁸ Și, așa cum a făcut El atât cu profeții, cât și cu bărbații și femeile obișnuite, de-a lungul timpurilor, tot așa intenționează Tatăl Cerească să ne transforme și pe noi.

C. S. Lewis a explicat puterea de transformare a lui Dumnezeu astfel: „Imaginați-vă că sunteți o casă vie. Dumnezeu vine să reconstruiască această casă. Poate că la început înțelegeți ce vrea să facă. Îndreaptă jgheburile, astupă găurile din acoperiș și așa mai departe; știți bine că aceste reparații trebuia făcute și nu vă mirați. Dar, apoi, începe să ciocănească prin casă într-un mod care doare groaznic de tare... [Ei bine,] El construiește o casă destul de diferită de cea la care vă gândeați... Credeți că veți fi transformat într-o vilă cochetă, dar el construiește un palat. El dorește să vină să locuiască în casa dumneavoastră”¹⁹.

Datorită sacrificiului ispășitor al Salvatorului nostru, putem să devenim capabili să îndeplinim sarcinile pe care le avem. Profeții ne-au învățat că, dacă urcăm pe cărarea uceniciei, putem fi sfințiți prin harul lui Hristos. Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre ne poate motiva să acționăm cu credință, să urmăm invitația Salvatorului de a face bine și să Îi oferim, cu umilință, viața noastră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, în Tad Walch, „The Lord's Message Is for Everyone”: President Nelson Talks about Global Tour”, *Deseret News*, 12 apr. 2018, deseretnews.com.
2. Neal A. Maxwell, „Becoming a Disciple”, *Ensign*, iun. 1996, p. 18.
3. Neal A. Maxwell, „Becoming a Disciple”, p. 16; subliniere adăugată.
4. „Descurajarea va slăbi credința dumneavoastră. Dacă vă veți diminua așteptările, veți fi mai puțin eficienți, dorința dumneavoastră va slăbi și veți întâmpina dificultăți mai mari în a urma Spiritul” („Care este obiectivul meu ca misionar?” *Predicații Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*, [2004], lds.org/manual/misionary).
5. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 30.
6. Joseph Smith – Istorie 1:8.
7. Joseph Smith – Istorie 1:10; subliniere adăugată.
8. Faptele apostolilor 10:38.
9. Bonnie D. Parkin, „Personal Ministry: Sacred and Precious” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 13 febr. 2007), p. 1, speeches.byu.edu.
10. Moroni 7:13.
11. 1 Corinteni 13:8.
12. 2 Nefi 32:5.
13. „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).
14. Evrei 4:16.
15. „Și dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor. Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili; iar harul Meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea; căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei” (Eter 12:27; subliniere adăugată).
16. Vedeți Matei 14:13-21; Marcu 6:31-44; Luca 9:10-17; Ioan 6:1-14.
17. Ioan 6:9.
18. Președintele Boyd K. Packer ne-a învățat: „Indiferent de cât de multe generații există în genealogia dumneavoastră din viața muritoare, indiferent de rasa sau poporul pe care-l reprezentați, obârșia spiritului dumneavoastră poate fi trasată cu o singură linie. Sunteți copii ai lui Dumnezeu!” („To Young Women and Men”, *Ensign*, mai 1989, p. 54).
19. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1960), p. 160.

Cristina B. Franco

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Bucuria slujirii altruiste

Noi am promis Tatălui nostru din Cer că vom sluji Lui și altora cu dragoste și vom îndeplini voia Sa în toate lucrurile.

După ultima conferință generală, mulți oameni mi-au adresat aceeași întrebare: „Sunt scaunele acelea confortabile?”. Răspunsul meu a fost de fiecare dată același: „Acele scaune sunt foarte confortabile dacă nu trebuie să vorbești”. Este adevărat, nu-i așa? Scaunul meu nu a fost atât de confortabil în cazul acestei conferințe, dar sunt, cu adevărat, recunoscătoare pentru binecuvântarea și onoarea de a vă vorbi în această seară.

Uneori, când slujim, avem ocazia de a sta în scaune diferite. Unele dintre ele sunt destul de confortabile iar altele nu, dar noi am promis Tatălui nostru din Cer că vom sluji Lui și altora cu dragoste și vom îndeplini voia Sa în toate lucrurile.

Cu câțiva ani în urmă, tinerii din Biserică au învățat că, „atunci când «vă imbarcați să-L slujiți pe Dumnezeu» [Doctrină și legăminte 4:2], vă înscrieți în cea mai minunată călătorie. Îl ajutați pe Dumnezeu să grăbească lucrarea Sa și aceasta este o experiență esențială, plină de bucurie și minunată”¹. Este o călătorie pe care o poate face oricine – la orice vârstă – și este, de asemenea, o călătorie care ne conduce pe cărarea pe care iubitul nostru profet a numit-o „cărarea legămintelor”².

Din păcate, noi trăim, totuși, într-o lume egoistă în care oamenii întrebă mereu „Ce folos îmi aduce?”, în loc să întrebe „Pe cine pot să ajut astăzi?” sau „Cum pot să slujesc mai bine Domnului în cadrul chemării mele?” ori „Îi ofer eu Domnului tot ce pot?”.

În viața mea, un exemplu minunat de slujire altruistă mi-a oferit sora Victoria Antonietti. Victoria a fost una dintre învățătoarele Societății Primare din ramura mea când eram copil în Argentina. În fiecare după-amiază de

marți, când ne adunam la Societatea Primară, ea ne aducea prăjitură cu ciocolată. Tuturor le plăcea prăjitura – tuturor cu excepția mea. Mie nu-mi plăcea prăjitura cu ciocolată! Și, deși dânsa încerca să-mi ofere din prăjitura adusă, eu îi refuzam întotdeauna oferta.

Într-o zi, după ce împărțise prăjitura cu ciocolată celorlalți copii, am întrebat-o, „De ce nu aduceți o altă aromă – cum ar fi de portocale sau vanilie?”.

După ce a râs puțin, dânsa m-a întrebat: „De ce nu încerci și *tu* o bucățică? Această prăjitură este făcută cu un ingredient special și îți promit că, dacă o încerci, o să-ți placă!”.

M-am uitat în jurul meu și, spre surprinderea mea, tuturor părea să le placă prăjitura. Am acceptat să gust. Puteți ghici ce s-a întâmplat? Mi-a plăcut! Aceea a fost prima dată când mi-a plăcut prăjitura cu ciocolată.

Abia mulți ani mai târziu am aflat care era ingredientul secret din prăjitura cu ciocolată a surorii Antonietti. Copiii mei și cu mine o vizitam pe mama mea în fiecare săptămână. Într-una dintre aceste vizite, mama și cu mine ne bucuram de o felie de prăjitură cu ciocolată și i-am relatat mamei cum a ajuns să-mi placă, pentru prima dată, prăjitura cu ciocolată. Apoi, ea mi-a

spus mai multe detalii pe care nu le știusem înainte.

„Vezi, Cris”, a spus mama mea, „Victoria și familia ei nu aveau mulți bani și, în fiecare săptămână, ea trebuia să aleagă între a plăti autobuzul care să o ducă pe ea și cei patru copii ai ei la Societatea Primară și a cumpăra ingrediente pentru a face o prăjitură cu ciocolată pentru membrii clasei ei. Ea a ales, întotdeauna, prăjitura cu ciocolată în locul autobuzului și ea și copiii ei mergeau pe jos 3 km, în fiecare direcție, indiferent de vreme”.

În acea zi, am prețuit mai mult prăjitura cu ciocolată a surorii Antonietti. Mai important decât aceasta, am aflat că ingredientul secret al prăjiturii Victoriei era dragostea pe care dânsa o avea pentru cei cărora le slujea și sacrificiul său altruist în beneficiul nostru.

Gândul la experiența cu prăjitura Victoriei, mă ajută să-mi amintesc sacrificiul altruist demonstrat de lecția eternă predată de Domnul ucenicilor Săi în timp ce Se îndrepta spre vistieria templului. Cunoașteți povestea. Vârstnicul James E. Talmage ne-a învățat că erau 13 cufere, „și în acestea oamenii puneau contribuțiile lor pentru [diferite] scopuri indicate de inscripțiile de pe cutii”. Isus privea aceste rânduri de donatori, formate din diferite tipuri

de oameni. Unii își ofereau darurile cu „intenție sinceră”, în timp ce alții puneau în cutii „mari cantități de argint și aur” sperând să fie văzuți, observați și lăudați pentru donațiile lor.

„Printre cei mulți era o văduvă sărmană, care... a aruncat într-unul dintre cufere doi bănuți mici de bronz, cunoscuți drept gologani; contribuția ei însemna, în bani americani, mai puțin de jumătate de cent. Domnul Și-a chemat ucenicii să vină la El, le-a îndreptat atenția spre văduva săracă și fapta ei și a spus: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei care au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască» [Marcu 12:43-44]”³.

Văduva părea să nu dețină o poziție importantă în societatea timpului ei. Cu toate acestea, avea ceva mai important: intențiile ei erau curate și a dat tot ce putea da. Poate a dat mai puțin decât alții, cu mai multă umilință decât alții, într-un mod diferit de al altora. În ochii unora, ceea ce a dat ea era nesemnificativ, dar în ochii Salvatorului, „[cunoscătorul] gândurilor și al intențiilor inimii”⁴, ea a dat tot ce avea.

Dragi surori, dăm noi Domnului fără ezitare tot ce putem? Sacrificăm din timpul și talentele noastre, astfel încât generația care se ridică să poată învăța să-L iubească pe Domnul și să țină poruncile Sale? Slujim noi atât celor din jurul nostru, cât și celor cărora suntem desemnate să le slujim, cu grijă și cu sârguință – sacrificând timp și energie care ar putea fi folosite în alte moduri? Trăim noi în conformitate cu cele două mari porunci – să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe copiii Săi?⁵ Deseori, acea dragoste se demonstrează prin slujire.

Președintele Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Salvatorul Însuși a oferit o slujire în întregime altruistă. El ne-a învățat că fiecare dintre noi trebuie să-L urmeze renunțând de bunăvoie la interese egoiste, pentru a sluji altora”.

Dânsul a continuat:

„Un exemplu bine cunoscut de a uita de noi și a sluji altora... este sacrificiul pe care părinții îl fac pentru copiii

lor. Mamele îndură suferință și renunță la prioritățile și confortul personale pentru a naște și a crește fiecare copil. Tații își aranjează viața și prioritățile pentru a susține familia...

De asemenea, ne bucurăm de cei care au grijă de membrii familiei care sunt infirmi sau de părinți bătrâni. Acest gen de slujire nu pune întrebarea: «Ce folos îmi aduce?». Toată această slujire necesită lăsarea deoparte a avantajelor personale în folosul slujirii altruiste...

Toate acestea ilustrează principiul etern că suntem mai fericiți și mai mulțumiți când acționăm și slujim pentru ceea ce dăm, nu pentru ceea ce obținem.

Salvatorul nostru ne învață să Îl urmăm făcând sacrificiile necesare pentru a ne pierde pe noi în slujire altruistă față de alții⁶.

În mod similar, președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Probabil că, atunci când vom sta față în față cu Creatorul nostru, noi nu vom fi întrebați: «Câte funcții ai avut?», ci, mai degrabă: «Câți oameni ai ajutat?». În realitate, nu-L poți iubi niciodată pe

Domnul până când nu Îi slujești Lui slujind oamenilor Săi⁷.

Cu alte cuvinte, dragi surori, nu va conta dacă am stat în scaunele confortabile sau dacă ne-am străduit să participăm la toată adunarea stând într-un scaun pliant ruginit în rândul din spate. Nu va conta nici dacă, din necesitate, am părăsit temporar adunarea pentru a alina un bebeluș care plânge. Ceea ce va conta este că am venit cu dorința de

sluji, am fost atenți la cei cărora le-am slujit și i-am întâmpinat cu bucurie și ne-am prezentat celor care se află pe rândul nostru de scaune pliante – ajutându-i cu prietenie, chiar dacă *nu am fost* desemnați să le slujim. Și va conta, cu siguranță, ca noi să facem totul cu ingredientul special al slujirii combinate cu dragoste și sacrificiu.

Am ajuns să înțeleg că nu trebuie să facem prăjitură cu ciocolată pentru a fi învățătoare devotate și de succes la Societatea Primară, deoarece acest lucru nu i se datora prăjiturii. I se datora dragostei care motiva acțiunea.

Depun mărturie că dragostea este sfințită prin sacrificiu – prin sacrificiul unei învățătoare și, mai mult, prin sacrificiul suprem și etern al Fiului lui Dumnezeu. Depun mărturie că El trăiește! Îl iubesc și doresc să las deoparte dorințele mele pentru a iubi și sluji așa cum face El. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Președinția generală a Tinerilor Băieți, „This Marvelous Work”, *Liahona*, ian. 2015, p. 49.
2. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
3. James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), p. 561.
4. Doctrină și legăminte 33:1.
5. Vedeți Matei 22:37, 39.
6. Dallin H. Oaks, „Slujire altruistă”, *Liahona*, mai 2009, p. 93, 96.
7. Thomas S. Monson, „Great Expectations” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 11 ian. 2009), p. 6, speeches.byu.edu.

Președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

Femeile și învățarea Evangheliei în cadrul căminului

Salvatorul este exemplul dumneavoastră perfect în ceea ce privește felul în care veți juca un rol important în planul Său de a pune accent mai mare pe învățarea Evangheliei acasă.

ubitele mele surori, este minunat să mă întâlnesc cu dumneavoastră. Aceasta este o perioadă emoționantă în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Domnul revarsă cunoaștere asupra Bisericii Sale așa cum a promis că va face.

Vă amintiți când a spus: „Cât timp pot apele care curg să rămână impure? Ce putere va opri cerurile? Așa cum un om nu poate să-și întindă brațul său slab să oprească râul Missouri din drumul său fixat sau să-l facă să curgă în sens invers curentului spre izvorul lui, tot așa nu-L poate împiedica pe Atotputernicul să reverse cunoașterea din ceruri asupra capetelor sfinților din zilele din urmă”¹.

O parte din actuala împărtășire a cunoașterii de către Domnul are legătură cu accelerarea revărsării adevărului etern asupra intelectului și stării emoționale a poporului Său. El a spus clar că ficele Tatălui Ceresc vor avea un rol important în această accelerare miraculoasă. O dovadă a miracolului

este faptul că l-a îndrumat pe profetul Său în viață să pună accent mai mare pe instruirea privind Evanghelia în cadrul căminului și al familiei.

Ați putea întreba: „Cum le-ar face acest lucru pe surorile credincioase să devină o forță importantă pentru a-L ajuta pe Domnul să reverse cunoaștere

asupra sfinților Săi? Domnul a dat răspunsul în „Familia: o declarație oficială către lume”. Cunoașteți cuvintele, dar puteți observa un sens nou și recunoaște că Domnul a prevăzut aceste schimbări emoționante care au loc acum. În declarație, El a dat surorilor responsabilitatea de a fi învățătoarele principale care predau Evanghelia în cadrul familiei, prin următoarele cuvinte: „Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor”². Această responsabilitate include hrănirea spirituală cu adevărurile Evangheliei și cunoaștere.

Declarația continuă: „Tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali”³. Ei sunt parteneri egali, egali în potențialul lor de creștere spirituală și de dobândire a cunoașterii și, astfel, sunt uniți ajutându-se unul pe celălalt. Ei sunt egali în destinul lor divin de a fi exaltați împreună. De fapt, bărbații și femeile nu pot fi exaltați singuri.

Atunci, de ce o fică a lui Dumnezeu care este într-o relație unită și egală primește responsabilitatea principală de a hrăni spiritual cu cel mai important nutriment pe care toți trebuie să-l primim, o cunoaștere a adevărului venit din cer? După cum înțeleg eu, aceasta a fost calea Domnului de când familiile au fost create în această lume.

De exemplu, Eva a fost cea care a primit cunoașterea că Adam trebuia să mănânce din rodul pomului cunoașterii pentru ca ei să țină toate poruncile

lui Dumnezeu și să formeze o familie. Nu știu de ce cunoașterea a venit întâi la Eva, dar Adam și Eva erau perfecți uniți când cunoașterea a fost revărsată asupra lui Adam.

Alt exemplu de folosire a darurilor de hrănire spirituală ale femeilor de către Domnul este modul în care El i-a întărit pe fiii lui Helaman. Sunt emoționat când citesc relatarea din scripturi și îmi amintesc cuvintele calde de asigurare ale mamei mele în momentul în care am părăsit căminul pentru serviciul militar.

Helaman a consemnat:

„[Ei] fuseseră învățați de către mamele lor că dacă ei nu se vor îndoii, atunci Dumnezeu îi va elibera.

Și ei mi-au repetat mie cuvintele mamelor lor, zicând: «Noi nu ne îndoim că mamele noastre au știut aceasta»⁴.

Deși nu cunosc toate motivele pentru care Domnul a dat responsabilitatea principală de hrănire spirituală în familie surorilor credincioase, eu cred că Domnul a avut în vedere capacitatea dumneavoastră de a iubi. Este necesară o dragoste mare pentru a simți nevoile altcuiva mai mult decât propriile nevoi. Aceasta este dragostea pură a lui Hristos pentru persoana pe care o hrăniți spiritual. Acel sentiment de caritate vine de la persoana aleasă să hrănească spiritual care a devenit demnă de efectele ispășirii lui Isus Hristos. Motoul Societății de Alinare, pe care mama mea l-a exemplificat, mi se pare inspirat: „Caritatea niciodată nu pierе”.

Ca fiice ale lui Dumnezeu, dumneavoastră aveți o capacitate naturală și remarcabilă de a simți nevoile altora și de a-i iubi. Aceasta, ca rezultat, vă face mai sensibile la șoaptele Spiritului. Atunci, Spiritul poate să vă îndrume în ceea ce gândiți, în ceea ce spuneți și în ceea ce faceți pentru a hrăni spiritual oamenii, astfel încât Domnul să poată revărsa cunoaștere, adevăr și curaj asupra lor.

Dumneavoastră, surori care îmi auziți glasul, sunteți fiecare într-un loc unic din călătoria dumneavoastră prin viață. Unele sunteți fete tinere care participă la o sesiune generală a femeilor pentru prima dată. Unele sunteți tinere fete care vă

pregătiți să fiți acele persoane care oferă hrănire spirituală pe care Dumnezeu le dorește. Unele sunteți recent căsătorite și încă nu aveți copii; altele sunteți tinere mame cu un copil sau mai mulți. Unele sunteți mame de adolescenți și altele aveți copii în misiune. Unele aveți copii a căror credință a scăzut și sunt departe de casă. Unele locuiți singure fără un partener credincios. Altele sunteți bunici.

Totuși, indiferent de circumstanțele dumneavoastră, sunteți o parte – o importantă parte – a familiei lui Dumnezeu și a propriei dumneavoastră familii, fie în viitor, în această lume, fie în lumea spiritelor. Responsabilitatea pe care v-a dat-o Dumnezeu este de a hrăni câți mai mulți membri din familia Lui și familia dumneavoastră cu dragostea și credința dumneavoastră în Domnul Isus Hristos.

Încercarea dumneavoastră este de a ști pe cine să hrăniți, în ce mod și când. Aveți nevoie de ajutorul Domnului. El cunoaște inima celorlalți și știe când sunt ei pregătiți să accepte hrănirea din partea dumneavoastră. Rugăciunea dumneavoastră făcută cu credință va fi cheia succesului. Vă puteți bizui pe primirea îndrumării Sale.

El ne-a încurajat: „Cereți Tatălui în numele Meu, crezând cu credință că veți primi și veți avea Duhul Sfânt, care arată tot ceea ce este necesar pentru copiii oamenilor”⁵.

Pe lângă rugăciune, studiul serios al scripturilor va fi parte a puterii dumneavoastră crescând de a hrăni spiritual. Aici este promisiunea: „Nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la ceea ce veți vorbi; dar, păstrați continuu în inima voastră ca pe o comoară, cuvintele vieții și vă va fi dat chiar în ceasul acela partea care trebuie atribuită fiecărui om”⁶.

Deci, va fi nevoie de mai mult timp să vă rugați, să vă gândiți și să meditați asupra problemelor spirituale. Veți avea cunoașterea adevărului revărsată asupra dumneavoastră și va crește puterea dumneavoastră de a-i hrăni spiritual pe alții din familie.

Vor fi momente în care veți simți că progresul dumneavoastră în a învăța cum să hrăniți spiritual mai bine este lent. Va trebui credință pentru a îndura. Salvatorul v-a trimis această încurajare:

„De aceea, nu obosiți de a face bine, deoarece voi puneți temelia unei mari lucrări. Și din lucrurile mici iese ceea ce este mare.

Iată, Domnul cere inima și un suflet binevoitor; și cei care sunt binevoitori și supuși vor mânca cele mai bune roade ale ținutului Sionului în aceste zile din urmă”⁷.

Prezența dumneavoastră în această seară este dovada că doriți să acceptați invitația Domnului de a hrăni spiritual. Este adevărat chiar și pentru cele

mai tinere care sunt aici, în această seară. Puteți ști pe cine să hrăniți în familia dumneavoastră. Dacă vă rugați cu intenție adevărată, un nume sau un chip vă va veni în minte. Dacă vă veți ruga pentru a ști ce să faceți sau ce să spuneți, veți simți un răspuns. De fiecare dată când dați dovadă de supunere, puterea dumneavoastră de a hrăni spiritual va crește. Veți fi pregătite pentru ziua în care veți hrăni spiritual copiii dumneavoastră.

Mamele de adolescenți se pot ruga pentru a ști cum să hrănească spiritual o fiică sau un fiu care pare că nu reacționează la hrănirea spirituală. Vă puteți ruga pentru a ști cine ar putea avea influența spirituală de care copilul dumneavoastră are nevoie și de la cine ar accepta îndrumare. Dumnezeu aude și răspunde rugăciunilor spuse din toată inima de mamele îngrijorate și El trimite ajutor.

De asemenea, în această seară, aici, o bunică poate fi supărată de tensiunile și greutățile cauzate de copiii și nepoții ei. Ați putea lua curaj și îndrumare din experiențele familiilor din scripturi.

Din timpul lui Adam și Evei, până la tatăl Israel și la fiecare familie în Cartea

lui Mormon, există o singură lecție sigură despre ce trebuie să facem cu privire la durerile cauzate de copiii cu care nu poți comunica: niciodată nu încetați să iubiți.

Avem exemplul încurajator al Salvatorului, pe care l-a dat când a hrănit copiii de spirit răzvrățiți ai Tatălui Său Ceresc. Chiar când ei și noi provocăm durere, mâna Salvatorului este încă întinsă.⁸ El a vorbit în 3 Nefi despre surorile și frații Lui spirituali pe care încercase, fără succes, să-i hrănească: „O, voi, popor... care sunteți din casa lui Israel, cât de des v-am adunat Eu pe voi așa cum o găină își adună puii sub aripa sa și v-am hrănit”⁹.

Pentru surori în fiecare etapă a vieții, în fiecare situație a familiei și în fiecare cultură, Salvatorul este exemplul dumneavoastră perfect în ceea ce privește felul în care veți juca un rol important în planul Său de a pune accent mai mare pe învățarea Evangheliei acasă și în familie.

Veți aduce sentimentul dumneavoastră inerent al carității schimbând activități și practici ale familiei dumneavoastră. Aceasta va aduce o creștere spirituală mai mare. Când vă rugați împreună cu membrii familiei și pentru ei, veți simți

dragostea dumneavoastră și a Salvatorului pentru ei. Aceasta va deveni din ce în ce mai mult darul dumneavoastră spiritual când o căutați. Membrii familiei dumneavoastră o vor simți când vă veți ruga cu credință mai mare.

În momentul în care familia se adună să citească din scripturi, cu glas tare, dumneavoastră le veți avea deja citite și deja v-ați și rugat pentru a fi pregătite. Veți fi găsit momente pentru a vă ruga pentru ca Spiritul să vă lumineze mintea. Apoi, când va fi rândul dumneavoastră să citiți, membrii familiei vor simți dragostea pe care o aveți pentru Dumnezeu și pentru cuvântul Său. Ei vor fi hrăniți spiritual de El și de Spiritul Său.

Aceeași revărsare poate avea loc în orice familie care se adună, dacă vă rugați și faceți un plan. Poate va necesita efort și timp, dar va aduce miracole. Îmi amintesc de o lecție învățată de la mama mea când eram mic. Îmi amintesc clar de harta colorată pe care o făcuse și care conținea călătoriile apostolului Pavel. Mă întreb cum a găsit timpul și energia să facă acest lucru. Și, chiar acum, sunt binecuvântat de dragostea ei pentru acel apostol credincios.

Fiecare veți găsi moduri în care să contribuiți la revărsarea adevărului în cadrul familiilor dumneavoastră în Biserica restaurată a Domnului. Fiecare dintre dumneavoastră vă veți ruga, studia și cugeta pentru a cunoaște care va fi contribuția dumneavoastră unică. Dar știu că fiecare dintre dumneavoastră, angajată în mod egal cu fiii lui Dumnezeu, va fi o parte importantă a miracolului învățării Evangheliei și trăirii conform acesteia, lucru care va grăbi adunarea lui Israel și va pregăti familia lui Dumnezeu pentru întoarcerea glorioasă a Domnului Isus Hristos. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 121:33.
2. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
3. „Familia: o declarație oficială către lume”, p. 145.
4. Alma 56:47-48.
5. Doctrină și legăminte 18:18.
6. Doctrină și legăminte 84:85.
7. Doctrină și legăminte 64:33-34.
8. Vedeți 2 Nefi 19:12, 21.
9. 3 Nefi 10:4.

Președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Părinți și copii

Mărețul plan al fericirii întocmit de Tatăl nostru Ceresc vă spune cine sunteți și care este scopul vieții voastre.

Dragile mele surori, este minunat să avem această sesiune nouă a conferinței generale dedicată fetelor în vârstă de peste opt ani și femeilor Bisericii. Am auzit mesaje inspirate ale conducătoarelor surorilor și cel al președintelui Henry B. Eyring. Ne place foarte mult să lucrăm sub îndrumarea președintelui Russell M. Nelson și așteptăm cu nerăbdare cuvântarea sa profetică.

I.

Copiii sunt darul nostru cel mai de preț de la Dumnezeu – creșterea

noastră eternă. Totuși, trăim într-o perioadă în care multe femei nu doresc să aibă nimic de-a face cu nașterea și creșterea copiilor. Mulți tineri adulți amână căsătoria pentru a-și satisface nevoile temporare. Vârsta medie a căsătoriilor membrilor Bisericii noastre a crescut cu peste doi ani, iar numărul copiilor născuți membrilor Bisericii este în scădere. Statele Unite și alte națiuni se confruntă cu un viitor în care vor exista prea puțini adulți care să sprijine numărul mare de pensionari.¹ Peste 40 la sută dintre nașterile din Statele Unite

au loc în rândul mamelor necăsătorite. Acei copii sunt vulnerabili. Fiecare dintre aceste tendințe lucrează împotriva planului divin al salvării conceput de Tatăl nostru.

II.

Femeile sfinte din zilele din urmă înțeleg că a fi mamă reprezintă prioritatea lor cea mai mare, bucuria lor supremă. Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Majoritatea femeilor consideră căminul și familia drept cea mai mare împlinire și cea mai mare fericire a lor. Dumnezeu a sădit în femei ceva divin care se exprimă în tărie tăcută, în rafinament, în pace, în bunătate, în virtute, în fidelitate, în dragoste. Și toate aceste calități remarcabile își găsesc cea mai fidelă și mai mulțumitoare expresie în calitatea de mamă”.

El a continuat: „Cea mai mare realizare pe care oricare femeie o va avea vreodată va fi creșterea, învățarea, încurajarea și educarea copiilor ei în dreptate și adevăr. Nu există alt lucru comparabil cu acesta, indiferent ce altceva va face”².

Dragi mame, iubite surori, noi vă iubim pentru cine sunteți și ce faceți pentru noi toți.

În cuvântarea sa importantă din anul 2015, intitulată „O rugămintă adresată surorilor mele”, președintele Russell M. Nelson a spus:

„Împărăția lui Dumnezeu nu este și nu poate fi completă fără femeile care fac și țin legăminte sacre, femei care pot vorbi cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu!

Astăzi... avem nevoie de femei care știu cum să facă, prin intermediul credinței lor, ca lucrurile importante să se întâmple și care sunt apărătoare curajoase ale moralității și familiilor într-o lume plină de păcat. Avem nevoie de femei care sunt dedicate călăuzirii copiilor lui Dumnezeu de-a lungul cărării legămintelor către exaltare; femei care știu cum să primească revelație personală, care înțeleg puterea și pacea care rezultă din înzestrarea în templu; femei care știu cum să invoce puterile cerului pentru a proteja și întări copiii și familiile; femei care propovăduiesc fără teamă”³.

*Scumpi copii, Domnul veghează,
Lângă voi, zi și noapte
Și vă binecuvântează
Când trăiți în dreptate.⁵*

Sunt două învățături în acea strofă: prima, Tatăl nostru Ceresc este aproape de noi și veghează asupra noastră zi și noapte. Gândiți-vă la aceasta! Dumnezeu ne iubește, El este aproape de noi și veghează asupra noastră. A doua, El Se bucură să ne binecuvânteze pe măsură ce ne străduim să „[trăim] în dreptate”. Ce mângâiere este aceasta în mijlocul anxietăților și greutăților noastre!

Da, dragi tinere fete, sunteți binecuvântate și sunteți minunate, dar sunteți ca toți copiii Tatălui Ceresc care trebuie să se străduiască să „[trăiască] în dreptate”.

V-aș putea oferi sfaturi cu privire la multe lucruri, dar am ales să vă vorbesc doar despre două.

Primul meu sfat are de-a face cu telefoanele celulare. Un sondaj național a arătat că peste jumătate dintre tinerii din Statele Unite au spus că petrec prea mult timp pe telefoanele lor celulare. Peste 40 la sută au spus că s-au simțit neliniștiți când au fost separați de telefoanele lor celulare.⁶ Acest lucru a fost mai des întâlnit în rândul fetelor decât în rândul băieților. Tinerele mele surori – și dumneavoastră, femei adulte – viața dumneavoastră va fi binecuvântată dacă limitați timpul petrecut pe telefoanele celulare și dependența dumneavoastră de ele.

Al doilea sfat pe care doresc să vi-l ofer este și mai important. Fiți bune cu alții! Bunătatea este calitatea de care majoritatea tinerilor noștri dau deja dovadă. Unele grupuri de tineri din anumite comunități au arătat calea pe care trebuie să o urmăm cu toții. Am fost inspirați de faptele de bunătate ale tinerilor noștri față de cei care au nevoie de dragoste și ajutor. În multe moduri, voi oferiți acel ajutor și arătați acea dragoste unii față de alții. Dorim ca toți să vă urmeze exemplul.

În același timp, știm că dușmanul ne ispitește pe toți să fim răi și încă există multe exemple ale acestui

Toate aceste învățături inspirate sunt bazate pe „Familia: o declarație oficială către lume”, în care această Biserică restaurată reafirmă doctrina și practicile centrale planului Creatorului de dinainte de a crea pământul.

III.

Acum mă voi adresa grupului mai tânăr din acest auditoriu. Dragile mele surori tinere, sunteți unice datorită cunoașterii pe care o aveți despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Cunoașterea voastră vă va ajuta să îndurați și să depășiți greutățile perioadei de creștere în care vă aflați. De la o vârstă fragedă, ați participat la proiecte și programe care v-au dezvoltat talentele, cum ar fi modul de a scrie, a vorbi și a planifica. Ați învățat să aveți un comportament responsabil și să rezistați ispitei de a minți, înșela, fura sau consuma alcool sau droguri.

Unicitatea voastră a fost recunoscută într-un studiu al Universității din Carolina de Nord despre adolescenții americani și religie. Un articol al publicației Charlotte Observer avea titlul „Mormon teens cope best: Study finds they top peers at handling adolescence (Adolescenții mormoni fac față cel

mai bine: un studiu demonstrează că aceștia îi întrec pe colegii lor în a face față perioadei adolescenței)”. Acest articol a concluzionat că „mormonii se descurcă cel mai bine la școală, la evitarea comportamentelor riscante și la faptul de a avea o atitudine optimistă față de viitor”. Unul dintre cercetătorii care au realizat studiul, cel care a intervievat majoritatea tinerilor, a spus: „În aproape toate categoriile pe care le-am studiat, am observat un model clar: mormonii erau primii”⁴.

De ce faceți față cel mai bine încercărilor perioadei de creștere? Dragi tinere fete, este pentru că înțelegeți mărețul plan al fericirii întocmit de Tatăl Ceresc. Acesta vă spune cine sunteți și care este scopul vieții voastre. Tinerii care au această înțelegere sunt primii care rezolvă probleme și aleg ce este drept. Știți că puteți primi ajutorul Domnului pentru a depăși toate încercările perioadei de creștere.

Un alt motiv pentru care sunteți cele mai eficiente este faptul că înțelegeți că sunteți copii ai unui Tată Ceresc care vă iubește. Sunt sigur că știți imnul nostru minunat „Scumpi copii, Domnul veghează”. Iată prima strofă pe care am cântat-o și pe care o credem cu toții:

comportament chiar și printre copii și tineri. Răutatea are multe nume, cum ar fi agresarea, atacarea cuiva în gașcă sau asocierea pentru a-i respinge pe alții. Aceste exemple fac rău intenționat colegilor sau prietenilor. Tinerile mele surori, Domnului nu Îi place dacă suntem nemiloși sau răi cu alții.

Iată un exemplu. Am aflat despre un tânăr băiat, un refugiat aici, în Utah, care a fost tachinat pentru că era diferit, inclusiv pentru că, uneori, vorbea limba lui natală. El a fost persecutat de membrii unei găști de tineri privilegiați până când s-a răzbunat și a ajuns la închisoare pentru mai mult de 70 de zile, timp în care se avea în vedere deportarea lui. Nu știu ce a provocat acest grup de tineri, mulți dintre ei sfinți din zilele din urmă ca voi, dar văd efectul răutății lor, anume o experiență tragică în defavoarea unuia dintre copiii lui Dumnezeu. Faptele mici de răutate pot avea consecințe devastatoare.

Când am auzit acea poveste, am comparat-o cu ceea ce a spus profetul nostru, președintele Nelson, la adunarea de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume la care a participat de curând. Cerându-vă vouă și tuturor celorlalți tineri să ajutați la adunarea lui Israel, dânsul a spus: „Să fiți deosebiți; să fiți diferiți de lume. Și eu și voi știm că sunteți meniți să fiți lumina lumii. Drept urmare, Domnul are nevoie ca voi să arătați, să vorbiți, să acționați și să vă îmbrăcați ca niște ucenici adevărați ai lui Isus Hristos”⁷.

Tinerii din batalionul de tineri căruia președintele Nelson v-a invitat să vă alăturați nu vor fi *răi* unii cu alții. Ei vor urma învățăturile Salvatorului de a ajuta și a fi plini de iubire și bunătate față de alții, chiar de a întoarce și celălalt obraz când simțim că cineva ne-a greșit.

Într-o cuvântare din cadrul unei conferințe generale de pe vremea când multe dintre voi v-ați născut, președintele Gordon B. Hinckley le-a lăudat pe „[tinerile] fete [frumoase] care se străduiesc să trăiască conform... Evangheliei”. El le-a descris la fel cum simt eu că trebuie să vă descriu:

„Ele sunt generoase unele față de altele. Ele caută să se întărească unele

pe altele. Ele sunt o onoare pentru părinții lor și pentru căminele din care provin. Ele ajung la maturitate ducând cu ele de-a lungul vieții idealurile care le motivează în prezent”⁸.

În calitate de slujitor al Domnului, vă spun vouă, dragi tinere fete, că lumea are nevoie de bunătatea și iubirea voastră. Fiți bune unele cu altele! Isus ne-a învățat să ne iubim unii pe alții și să-i tratăm pe alții așa cum vrem să fim tratați. Pe măsură ce ne străduim să fim buni, noi ne apropiem de El și de influența Sa iubitoare.

Dragile mele surori, dacă luați parte la orice răutate sau meschinărie – singure sau în grup – hotărâți acum să vă schimbați și îndemnați-i și pe alții să se schimbe. Acesta este sfatul meu și vi-l ofer în calitate de slujitor al Domnului Isus Hristos, deoarece Spiritul Lui m-a îndemnat să vă vorbesc despre acest subiect important. Depun mărturie despre Isus Hristos, Salvatorul nostru, care ne-a învățat să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El. Mă rog ca

noi să facem astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Sara Berg, „Nation's Latest Challenge: Too Few Children”, AMA Wire, 18 iun. 2018, wire.ama-assn.org.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 387, 390; vezi, de asemenea, M. Russell Ballard, „Mame și fiice”, *Liahona*, mai 2010, p. 18; (în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [2011], p. 156).
3. Russell M. Nelson, „O rugămintă adresată surorilor mele”, *Liahona*, nov. 2015, p. 96; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Children of the Covenant”, *Ensign*, mai 1995, p. 33.
4. Studiul a fost publicat de Oxford University Press ca Christian Smith și Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005).
5. „Scumpii copii, Domnul veghează”, *Immuri*, nr. 50.
6. Vedeți „In Our Opinion: You Don't Need to Be Captured by Screen Time”, *Deseret News*, 31 aug. 2018, deseretnews.com.
7. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), p. 8, HopeofIsrael.Lds.org.
8. Gordon B. Hinckley, „Nevoia de mai multă bunătate”, *Liahona*, mai 2006, p. 60-61.

Președintele Russell M. Nelson

Participarea surorilor la adunarea lui Israel

Dumneavoastră, femeilor din cadrul Bisericii, vă fac invitația profetică de a modela viitorul ajutând la adunarea lui Israel care a fost împrăștiat.

Este minunat să fiu în prezența dumneavoastră, dragile și prețioasele mele surori. Poate că o experiență pe care am trăit-o recent vă va oferi o idee despre ceea ce simt în legătură cu dumneavoastră și capacitățile divine cu care sunteți înzestrate.

Într-o zi, în timp ce mă adresam unei congregații în America de Sud, am devenit foarte entuziasmat în legătură cu subiectul meu, și, într-un moment crucial, am spus: „Ca *mamă* a 10 copii, vă pot spune că...”. Și, apoi, am continuat până mi-am terminat mesajul.

Nu mi-am dat seama că am spus cuvântul *mamă*. Traducătorul meu, presupunând că am greșit, a schimbat cuvântul *mamă* cu *tată*, prin urmare, congregația nu și-a dat seama că vorbisem despre mine ca fiind *mamă*. Însă, soția mea Wendy a auzit și a fost încântată de scăparea mea freudiană.

În acel moment, dorința profundă a inimii mele de a face o schimbare în lume – cum numai o mamă poate face – mi s-a revărsat din inimă. De-a lungul anilor, ori de câte ori am fost întrebat de ce *am ales* să devin doctor, răspunsul meu a fost întotdeauna același: „Pentru că nu am putut *să aleg* să fiu mamă”.

Vă rog să înțelegeți că, de fiecare dată când folosesc cuvântul *mamă*, nu vorbesc doar despre femei care au născut sau care au adoptat copii în această viață. Vorbesc despre *toate* fiicele adulte ale Părinților noștri Cerești. *Fiecare* femeie este mamă în virtutea destinului ei divin etern.

Așadar, în această seară, în calitate de *tată* a 10 copii – *nouă fiice* și un fiu – și în calitate de președinte al

Bisericii, mă rog ca dumneavoastră să simțiți sentimentele mele profunde față de dumneavoastră – în legătură cu cine sunteți și cu tot binele pe care-l puteți face. Nimeni nu poate face ceea ce poate să facă o femeie neprihănită. Nimeni nu poate copia influența unei mame.

Bărbații pot și, adesea, transmit altora dragostea Tatălui Cereșc și a Salvatorului. Dar femeile au un dar special în acest sens – o înzestrare divină. Dumneavoastră aveți capacitatea de a simți ce nevoi are altcineva – și *când* el sau ea are nevoie de acel lucru. Puteți să vă întindeți brațele, să alinați, să predați și să întăriți pe cineva chiar în momentul în care are nevoie.

Femeile văd lucrurile diferit față de bărbați și, o, câtă nevoie avem de perspectiva dumneavoastră! Firea dumneavoastră vă face să vă gândiți *prima dată* la alții, să analizați efectul pe care orice inițiativă îl va avea asupra altora.

Așa cum a subliniat președintele Eyring, mama noastră glorioasă Eva a fost cea care – cu ajutorul înțelegerii ei cuprinzătoare a planului Tatălui nostru Cereșc – a inițiat ceea ce numim „căderea”. Alegerea ei înțeleaptă și curajoasă și hotărârea lui Adam care a susținut-o au făcut ca planul fericirii întocmit de Dumnezeu să meargă mai departe. Ei au făcut posibil ca fiecare dintre noi să vină pe pământ, să primească un trup și să dovedească faptul că alege să fie *acum* de partea lui Isus Hristos, așa cum am făcut în viața premuritoare.

Dragile mele surori, aveți daruri spirituale și înclinații speciale. În această seară, vă îndemn, cu toată speranța inimii mele, să vă rugați pentru a înțelege *darurile dumneavoastră spirituale* – pentru a le cultiva, folosi și dezvolta mai mult decât ați făcut-o vreodată. Veți schimba lumea când veți face astfel.

În calitate de femei, îi inspirați pe alții și stabiliți un standard demn de emulație. Permiteți-mi să vă ofer un scurt context în legătură cu două dintre anunțurile majore făcute în cadrul ultimei noastre conferințe generale. Dumneavoastră, dragile mele surori, ați fost vitale pentru fiecare.

Primul, slujirea. Standardul suprem al slujirii este cel al Salvatorului nostru, Isus Hristos. În general, femeile sunt – și au fost mereu – mai aproape de acel standard decât bărbații. Când slujiți cu adevărat, vă urmați sentimentele pentru a ajuta pe altcineva să aibă mai mult parte de dragostea Salvatorului. Înclinația de a sluji este inerentă femeilor neprihănite. Cunosc femei care se roagă în fiecare zi: „Pe cine dorești Tu să ajut astăzi?”.

Înainte de anunțul din aprilie 2018 despre modul mai bun și mai sfânt de a ne îngriji de alții, tendința unora dintre bărbați era să-și bifeze însărcinările ca învățători de acasă ca fiind „făcute” și să treacă la următoarea sarcină.

Dar când *dumneavoastră* simțeați că o soră, a cărei învățătoare vizitatoare erați, avea nevoie de dumneavoastră, reacționați imediat și, apoi, pe parcursul lunii. Așadar, *modul* în care dumneavoastră ați predat prin intermediul vizitelor a fost ceea ce ne-a inspirat să avansăm la slujire.

Al doilea, în cadrul ultimei conferințe generale, am restructurat, de asemenea, cvorumurile Preoției lui Melhisedec. Când ne-am rugat pentru a ști cum să ajutăm bărbații din Biserică să fie mai eficienți în responsabilitățile lor, am analizat, cu atenție, exemplul Societății de Alinare.

La Societatea de Alinare, femeile de diferite vârste și aflate în diferite stadii ale vieții se adună laolaltă. Fiecare stadiu al vieții aduce cu sine provocări unice și, totuși, *dumneavoastră* erați acolo, săptămână după săptămână, adunându-vă împreună, crescând împreună în Evanghelie, predând Evanghelia împreună și aducând o schimbare reală lumii.

Acum, urmându-vă exemplul, deținătorii Preoției lui Melhisedec sunt membri ai cvorumului vârstnicilor. Acești bărbați au vârste cuprinse între 18 și 98 de ani (sau poate mai mult), având, la fel, experiențe diferite în cadrul preoției și al Bisericii. Acești frați pot, acum, să creeze legături frățеști mai puternice, să învețe împreună, și să-i binecuvânteze pe alții într-un mod mai eficient.

Vă aduceți aminte că, în luna iunie a acestui an, sora Nelson și cu mine ne-am adresat tinerilor Bisericii. I-am invitat să se înroleze în batalionul tinerilor Domnului pentru a ajuta la adunarea lui Israel de ambele părți ale vălului. Această adunare este „*cea mai mare* provocare, *cea mai mare* cauză și *cea mai mare* lucrare de pe pământ în zilele noastre”¹!

Este o cauză care are mare nevoie de femei, deoarece femeile modelează viitorul. Așadar, în această seară, dumneavoastră, femeilor din cadrul Bisericii, vă fac invitația profetică de a modela viitorul ajutând la adunarea lui Israel care a fost împrăștiat.

De unde puteți începe?

Permiteți-mi să vă fac *patru invitații*.

Prima, vă invit să participați la un post de 10 zile de la rețelele de socializare și de la orice mass-media care vă aduce în minte gânduri negative și impure. Rugați-vă pentru a ști ce influențe să îndepărtați în timpul postului dumneavoastră. Veți fi surprinse de efectul postului dumneavoastră de 10 zile. Ce remarcați după ce ați luat o pauză de la perspectivele lumii care v-au rănit spiritul? Există vreo schimbare în legătură cu modul în care doriți *acum* să vă consumați timpul și

energia? Vi s-au schimbat prioritățile – chiar și doar puțin? Vă îndemn să vă consemnați și să urmați fiecare impresie primită.

A doua, vă invit să citiți Cartea lui Mormon începând de acum până la sfârșitul anului. Oricât de imposibil ar părea acest lucru, având în vedere tot ce încercați să gestionați în viața dumneavoastră, dacă veți accepta această invitație cu toată inima, Domnul vă va ajuta să găsiți o cale pentru a o îndeplini. Și, când studiați cu ajutorul rugăciunii, vă promit că cerurile vi se vor deschide. Domnul vă va binecuvânta cu inspirație și revelație sporite.

Când citiți, vă încurajez să marcați fiecare verset care vorbește sau face referire la Salvator. Apoi, puneți în practică faptul de a vorbi despre Hristos, a vă bucura în Hristos și a predica despre Hristos alături de familia și prietenii dumneavoastră.² De-a lungul acestui proces, dumneavoastră și ei vă veți apropia mai mult de Salvator. Și schimbări, chiar miracole, vor începe să aibă loc.

În această dimineață, s-a făcut anunțul despre noul program de duminica și programa de învățământ concentrată asupra căminului, susținută de Biserică. Dumneavoastră, dragile mele

surori, sunteți o cheie a succesului acestei noi inițiative privind predarea echilibrată și corelată a Evangheliei. Vă rog să le predați celor pe care-i iubiți ceea ce învățați din scripturi. Învățați-i cum să se bazeze pe Salvator pentru a avea parte de vindecarea și puterea Sa curățătoare atunci când păcătuiesc. Și învățați-i cum să aibă acces, în fiecare zi a vieții lor, la puterea Sa întăritoare.

A treia, stabiliți un tipar privind mersul cu regularitate la templu. Este posibil ca acest lucru să necesite un sacrificiu puțin mai mare în viața dumneavoastră. Mai mult timp petrecut cu regularitate în templu Îi va permite Domnului să vă învețe cum să aveți acces la puterea preoției Sale cu care ați fost înzestrate în templul Său. Pe acelea dintre dumneavoastră care nu locuiți în apropierea unui templu, vă invit să studiați, cu ajutorul rugăciunii, despre temple în scripturi și în cuvintele profeților în viață. Căutați să *cunoașteți* mai mult, să *înțelegeți* mai mult, să *simțiți* mai mult despre temple decât până acum.

În adunarea noastră de devoțiune, din luna iunie, adresată tinerilor din întreaga lume, am vorbit despre un tânăr băiat a cărui viață s-a schimbat când părinții săi i-au schimbat telefonul inteligent cu unul simplu. Mama acestui tânăr băiat este o femeie credincioasă neînfrică. Ea și-a văzut fiul începând să facă alegeri care l-ar fi putut împiedica să slujească în misiune. S-a dus la templu pentru a se ruga și a afla cum să-și ajute fiul cel mai bine. Apoi, ea a urmat fiecare impresie primită.

Ea a spus: „Am simțit Spiritul îndrumându-mă să verific telefonul fiului meu la anumite ore pentru a vedea anumite lucruri. Nu știu să folosesc aceste telefoane inteligente, însă Spiritul m-a îndrumat prin toate rețelele de socializare pe care nu le folosesc! Știu că Spiritul ajută părinții care caută îndrumare pentru a-și proteja copiii. [La început], fiul meu a fost furios pe mine... Însă, după doar trei zile, mi-a mulțumit! El a putut să simtă diferența”.

Comportamentul și atitudinile fiului ei s-au schimbat radical. A devenit mai util în casă, zâmbea mai mult și era mai atent la Biserică. I-a plăcut foarte

Scopul Societății de Alinare

Societatea de Alinare ajută femeile să se pregătească pentru binecuvântările vieții eterne, pe măsură ce ele:

- își măresc credința în Tatăl Cerească, în Isus Hristos și în ispășirea Sa;
- întăresc persoane, familii și cămine prin intermediul rânduielilor și legămintelor;
- lucrează în unitate pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie.

Exemplare se pot obține pe lds.org/callings/relief-society/purposes sau pe store.lds.org.

mult să slujească, o perioadă, în camera pentru botezuri din templu și să se pregătească pentru misiune.

A patra mea invitație, pentru cele care aveți vârsta necesară, este să participați activ în cadrul Societății de Alinare. Vă îndemn să studiați actuala declarație privind scopul Societății de Alinare. Inspiră! Vă poate îndruma să vă creați propria declarație privind scopul vieții personale. Vă rog, de asemenea, să savurați adevărurile din declarația Societății de Alinare publicată în urmă cu aproape 20 de ani.³ Un exemplar înrămat al acestei declarații atârnă pe peretele biroului Primei Președinții. Sunt entuziasmat *de fiecare* dată când o citesc. Descrie cine sunteți și cine are Domnul nevoie să fiți în acest timp *anume* când *vă* faceți partea pentru a ajuta la adunarea lui Israel care a fost împrăștiat.

Dragile mele surori, avem nevoie de *dumneavoastră!* „Avem nevoie de puterea *dumneavoastră*, de convertirea *dumneavoastră*, de convingerea *dumneavoastră*, de abilitatea *dumneavoastră* de a conduce, de înțelepciunea *dumneavoastră* și de glasurile *dumneavoastră*.”⁴ Pur și simplu, nu-l putem aduna pe Israel fără dumneavoastră.

Vă iubesc și vă mulțumesc și, acum, vă binecuvântez cu capacitatea de a lăsa lumea în urmă în timp ce ajutați în această lucrare crucială și urgentă. Împreună, putem face tot ce Tatăl nostru Cerească are nevoie să facem pentru a pregăti lumea pentru a Doua Venire a Preaiubitului Său Fiu.

Isus este Hristosul. Aceasta este Biserica Sa. Despre aceasta, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iunie 2018), [HopeofIsrael.Lds.org](https://hopeofisrael.lds.org).
2. Vedeți 2 Nefi 25:26.
3. Aceste documente sunt puse la dispoziție online. Pentru declarația privind scopul Societății de Alinare, vedeți lds.org/callings/relief-society. Pentru declarația Societății de Alinare, vedeți Mary Ellen Smoot, „Rejoice, Daughters of Zion”, *Liahona*, ian. 2000, p. 111-114.
4. Russell M. Nelson, „O rugămintă adresată surorilor mele”, *Liahona*, nov. 2015, p. 96; subliniere adăugată.

Autorități generale și oficanții generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Dallin H. Oaks
primul consilier

Russell M. Nelson
președinte

Henry B. Eyring
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREEZE APOSTOLI

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

Carlos A. Godoy

AUTORITĂȚI GENERALE-CEI ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Aloukaitis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Arden

Steven R. Bangert

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Matthew L. Carpenter

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Lawrence E. Corbridge

Valeri V. Cordin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

Leonard R. Curtis Jr.

Massimo De Feo

Edward Dube

Benjamin De Hoyos

Kevin R. Duncan

Timothy J. Dyches

David J. Evans

Enrique R. Fabella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gavaret

Jack N. Gerard

Taylor G. Goboy

Christoffel Golden

Walter F. Gonzalez

O. Vincent Haleck

Brook P. Hales

Donald L. Hallstrom

Kevin S. Hamilton

Allen D. Haynie

Mathias Held

David P. Homer

Paul V. Johnson

Larry S. Kachner

Jörg Kleingart

Joni L. Koch

Erich M. Kopischke

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Richard J. Maynes

Kyle S. McKay

Peter F. Meurs

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Nattress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrian Ordoa

S. Mark Palmer

Adilson de Paula Parralla

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

John C. Pingree Jr.

Rafael E. Pino

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Gary B. Sablin

Evan A. Schmutz

Joseph W. Shati

Steven E. Snow

Vern P. Stanfill

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

Juan A. Uceda

Arnulfo Valenzuela

Juan Pablo Villar

Takashi Wada

Taniela B. Wékolo

Scott D. Whiting

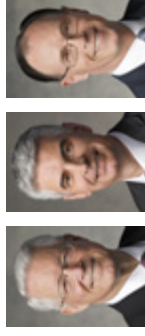
Jorge F. Zaballós

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Dean M. Davies
primul consilier

Gerald Causse
episcopul care predeazea al doilea consilier

W. Christopher Viadelli
episcopul care predeazea al doilea consilier

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

ȘCOALA DE DUMINICA

Devin G. Durant
primul consilier

Tad R. Callister
președinte

Brian K. Ashton
al doilea consilier

TINERILE FETE

Michelle D. Craig
prima consiliera

Bonnie H. Gordon
președinta

Becky Craven
a doua consiliera

SOCIETATEA DE ALINARE

Sharon Eubank
prima consiliera

Jean B. Bingham
președinta

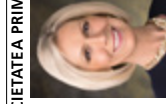

Reyna J. Aburno
a doua consiliera

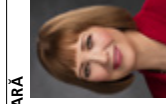
OFICIANȚII GENERALI

Lisa L. Haktruss
prima consiliera

Joy D. Jones
președinta

Cristina B. Franco
a doua consiliera

Douglas D. Holmes
primul consilier

Stephen W. Owen
președinte

TINERII BĂIEȚI

M. Joseph Brough
al doilea consilier

Președintele M. Russell Ballard

președintele în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Viziunea mântuirii celor morți

Depun mărturie că viziunea primită de președintele Joseph F. Smith este adevărată. Depun mărturie că fiecare persoană poate să știe că este adevărată.

Dragi frați și surori, cuvântarea mea a fost pregătită cu puțin timp înainte de decesul dragei mele soții, Barbara. Familia mea și cu mine vă mulțumim pentru dragostea și bunătatea dumneavoastră. Mă rog ca Domnul să mă binecuvânteze în timp ce vă vorbesc în această dimineață.

În luna octombrie a anului 1918, acum 100 de ani, președintele Joseph F. Smith a avut o viziune glorioasă. După aproape 65 de ani de slujire dedicată Domnului în cadrul Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, și doar cu câteva săptămâni înainte de moartea sa din data de 19 noiembrie 1918, el a stat în camera sa meditănd asupra sacrificiului ispășitor al lui Hristos și citind descrierea de către apostolul Petru a slujirii Salvatorului în lumea spiritelor după răstignirea Sa.

El a consemnat: „În timp ce citeam, am fost profund impresionat... Când meditam asupra acestor lucruri... ochii înțelegerii mele s-au deschis și spiritul Domnului a venit asupra mea și am văzut mulțimea de morți”¹. Textul complet al viziunii este consemnat în Doctrină și legăminte secțiunea 138.

Permiteți-mi să ofer câteva informații, astfel încât să putem aprecia pe deplin pregătirea lui Joseph F. pe tot parcursul vieții sale pentru a primi această revelație remarcabilă.

Când slujea în calitate de președinte al Bisericii, el a vizitat Nauvoo în anul 1906 și a cugetat la o amintire de când avea doar cinci ani. El a spus: „Acesta este locul exact în care stăteam când [Joseph, unchiul meu, și tatăl meu, Hyrum] au venit călare îndreptându-se spre Carthage. Fără să coboare de pe calul lui, tata s-a aplecat în șa și m-a ridicat de la pământ. M-a sărutat de rămas bun, m-a pus din nou jos și l-am văzut îndepărtându-se”².

Data următoare când Joseph F. i-a văzut, mama sa, Mary Fielding Smith, l-a ridicat pentru a vedea martirii stând unul lângă altul după ce au fost uciși în mod brutal în Închisoarea Carthage, în data de 27 iunie 1844.

Doi ani mai târziu, Joseph F., împreună cu familia sa și credincioasa sa mamă, Mary Fielding Smith, și-au părăsit casa din Nauvoo pentru a se îndrepta spre Winter Quarters. Deși nu avea încă 8 ani, Joseph F. a trebuit să

conducă una dintre perechile de boi din Montrose, Iowa, până la Winter Quarters și, mai târziu, spre Valea Salt Lake, ajungând acolo când avea aproape 10 ani. Sper că voi, tineri băieți, ascultați și vă veți da seama de responsabilitatea și așteptările cărora a trebuit să le facă față Joseph F. în copilăria sa.

Doar patru ani mai târziu, în anul 1852, când avea 13 ani, iubita lui mamă a murit – lăsându-i orfani pe Joseph și pe frații și surorile sale.³

Joseph F. a fost chemat să slujească în misiune în Insulele Hawaii în anul 1854, la vârsta de 15 de ani. Această misiune, care a durat mai mult de trei ani, a fost începutul unei vieți dedicate slujirii în cadrul Bisericii.

La întoarcerea sa în Utah, Joseph F. s-a căsătorit în anul 1859.⁴ În următorii câțiva ani, viața sa a fost ocupată cu munca, îndatoririle față de familie și încă două misiuni. La data de 1 iulie 1866, la vârsta de 27 de ani, viața lui Joseph F. s-a schimbat pentru totdeauna când a fost rânduit în calitate de apostol de către Brigham Young. În luna octombrie a anului următor, el a fost chemat pentru a ocupa un loc vacant în Consiliul Celor Doisprezece.⁵ El a slujit în calitate de consilier al președinților Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff și Lorenzo Snow, înainte de a deveni el însuși președinte în anul 1901.⁶

Într-o viziune glorioasă pe care a primit-o în luna octombrie a anului 1918, președintele Joseph F. Smith i-a văzut pe tatăl său, Hyrum, și pe profetul Joseph Smith.

Joseph F. și soția sa, Julina, au primit cu bucurie în familie pe primul lor copil, Mercy Josephine.⁷ Ea avea doar doi ani și jumătate când a decedat. Curând după aceea, Joseph F. a consemnat: „S-a împlinit ieri o lună de când... scumpa mea Josephine a murit. O! Dacă aș fi putut să o salvez ca să ajungă la maturitate. Îi simt lipsa în fiecare zi și sunt singur... Dumnezeu să-mi ierte slăbiciunea dacă este greșit să-i iubesc pe copiii mei așa cum îi iubesc”⁸.

În timpul vieții sale, președintele Smith și-a pierdut tatăl, mama, un frate, două surori, două soții și 13 copii. El era obișnuit cu suferința și pierderea celor dragi.

Când fiul său, Albert Jesse, a murit, Joseph F. i-a scris surorii sale, Martha Ann, că îl implorase pe Domnul să-l salveze și a întrebat: „De ce este așa? O, Dumnezeule, de a trebuit să fie așa?”⁹.

În pofida rugăciunilor sale din acea vreme, Joseph F. nu a primit răspuns în legătură cu acest subiect.¹⁰ El i-a spus lui Martha Ann că „cerurile [păreau ca] alama deasupra capetelor noastre” în

privața morții și a lumii spiritelor. Cu toate acestea, credința sa în promisiunile eterne ale Domnului a fost fermă și neclintită.

La timpul ales de Domnul, alte răspunsuri, alinarea și înțelegerea despre lumea spiritelor, pe care președintele Smith le-a căutat, i-au fost oferite prin viziunea minunată pe care a primit-o în luna octombrie a anului 1918.

Acel an a fost deosebit de dureros pentru el. El a plâns numărul mare de oameni care a murit în Primul Război Mondial, număr care a continuat să urce până la peste 20 de milioane de oameni uciși. Pe lângă aceasta, o pandemie de gripă s-a răspândit în toată lumea luând viețile a nu mai puțin de 100 de milioane de oameni.

În timpul aceluia an, președintele Smith a pierdut încă trei membri iubiți ai familiei. Vârstnicul Hyrum Mack Smith, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, care era primul său fiu născut și bunicul meu, a murit subit din cauza apendicelui perforat.

Președintele Smith a scris: „Am rămas fără cuvinte – [mut] de durere!...

Inima mea este frântă; și se zbate pentru viață!... O! L-am iubit!... Îl voi iubi întotdeauna. Așa este și va fi întotdeauna cu toți fiii și toate ficele mele, dar el este primul meu fiu născut, primul care mi-a adus bucuria și speranța unui nume nesfârșit, onorabil printre oameni... Din adâncul sufletului meu, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru el! Dar... o! Aveam nevoie de el! Toți aveam nevoie de el! El a fost de cel mai mare folos pentru Biserică... Și acum... O! ce pot eu să fac!... O! Dumnezeule, ajută-mă!”¹¹.

Luna următoare, ginerele președintelui Smith, Alonzo Kesler, a murit într-un accident tragic.¹² Președintele Smith a notat în jurnalul său: „Acest teribil și tragic accident fatal a întristat întreaga mea familie”¹³.

Șapte luni mai târziu, în luna septembrie a anului 1918, nora președintelui Smith și bunica mea, Ida Bowman Smith, a murit după ce a dat naștere celui de-al cincilea copil al ei, unchiul meu Hyrum.¹⁴

Așa a fost, iar în data de 3 octombrie 1918, după ce a trecut prin această durere datorată atât milioanele de oameni care au murit din cauza războiului și a bolii, cât și morții membrilor familiei, președintele Smith a primit revelația cerească cunoscută drept „viziunea mântuirii celor morți”.

El a menționat această revelație în ziua următoare în sesiunea de deschidere a conferinței generale din octombrie. Sănătatea președintelui Smith era slăbită, totuși, a spus pe scurt: „Nu voi vorbi, nu îndrăznesc să încep să vorbesc despre multele lucruri la care mă gândesc în această dimineață și voi amâna pentru o dată viitoare, dacă va vrea Domnul, încercarea de a vă spune unele dintre lucrurile pe care le am în minte și pe care le simt în inimă. Nu am trăit singur în aceste [ultime] cinci luni. Am trăit constant în spiritul rugăciunii, al implorării ajutorului, al credinței și al hotărârii; și am comunicat continuu cu Spiritul Domnului”¹⁵.

Revelația pe care a primit-o în data de 3 octombrie i-a alinat inima și i-a oferit răspunsuri la multe dintre întrebările sale. Și noi putem fi alinați

și putem învăța mai mult despre cum va fi viitorul nostru atunci când noi și cei dragi nouă vom muri și vom merge în lumea spiritelor, studiind această revelație și cugetând la însemnătatea ei în modul în care ne trăim viața în fiecare zi.

Printre multe lucruri pe care președintele Smith le-a văzut a fost vizita făcută de Salvator celor credincioși în lumea spiritelor, după moartea Sa pe cruce. Din viziune, citez:

„Dar iată, printre aceia drepti, El a organizat forțele Sale și a desemnat mesageri, îmbrăcați cu putere și autoritate, și i-a înputernicit să meargă și să ducă lumina Evangheliei acelor care erau în întuneric, chiar tuturor spiritelor oamenilor [bărbați și femei]¹⁶; și astfel, Evanghelia a fost predicată morților...

Lor li s-a propovăduit credința în Dumnezeu, pocăința de păcat, botezul în numele altora pentru iertarea păcatelor, darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor,

Și toate celelalte principii ale Evangheliei, care era necesar să le știe, pentru a se califica ei înșiși pentru ca să poată fi judecați potrivit omului în trup, dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu în spirit...

Pentru că morții consideraseră lunga absență a spiritelor lor din trupurile lor drept o robie.

Acestora Domnul le-a propovăduit și le-a dat putere să se ridice, după învierea Sa din morți, pentru a intra în împărăția Tatălui Său pentru a fi încoronați acolo cu nemurire și viață veșnică,

Și să continue de atunci înainte munca lor, așa cum a fost promis de către Domnul, și să aibă parte de toate binecuvântările care au fost rezervate pentru aceia care-L iubesc pe El¹⁷.

În viziune, președintele Smith i-a văzut pe tatăl său, Hyrum, și pe profetul Joseph Smith. Trecuseră 74 de ani de când îi văzuse ultima dată, ca băiețel, în Nauvoo. Putem doar să ne imaginăm bucuria sa când i-a văzut pe iubiții săi tată și unchi. El trebuie să fi fost inspirat și alinat să afle că toate spiritele se aseamănă cu trupurile lor muritoare și că așteaptă cu nerăbdare ziua promisiilor lor învieri. Această

viziune a revelat mai multe detalii despre planul întocmit de Tatăl Ceresc pentru copiii Săi, dragostea mântuitoare a lui Hristos și puterea fără seamăn a ispășirii Sale.¹⁸

Cu ocazia acestei aniversări speciale de 100 de ani, vă invit să citiți în întregime această revelație și să meditați asupra ei. Mă rog ca, în timp ce veți face acest lucru, Domnul să vă binecuvânteze să înțelegeți și să apreciați mai mult dragostea lui Dumnezeu și planul Său întocmit pentru salvarea și fericirea copiilor Săi.

Depun mărturie că viziunea primită de președintele Joseph F. Smith este adevărată. Depun mărturie că fiecare persoană care o citește poate să știe că este adevărată. Aceia care nu primesc această cunoaștere în această viață vor ajunge, cu siguranță, să cunoască veridicitatea viziunii când vor ajunge în lumea spiritelor. Acolo, toți Îi vor iubi și slăvi pe Dumnezeu și pe Domnul Isus Hristos pentru mărețul plan

al salvării și binecuvântările promisiilor învieri când trupul și spiritul vor fi reunite din nou și nu vor mai fi separate niciodată.¹⁹

Cât de recunoscător sunt să știu unde este scumpa mea Barbara și că vom fi, din nou, împreună cu familia noastră pentru toată eternitatea. Rugăciunea mea umilă este ca pacea Domnului să ne sprijine acum și întotdeauna, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 138:6, 11.
2. Joseph F. Smith, în Preston Nibley, *The Presidents of the Church* (1959), p. 228.
3. Vedeți Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* (1938), p. 13.
4. El s-a căsătorit cu Levira Clark în anul 1859, Julina Lambson în anul 1866, Sarah Richards în anul 1868, Edna Lambson în anul 1871, Alice Kimball în anul 1883 și Mary Schwartz în anul 1884.
5. Joseph F. Smith a fost chemat în calitate de consilier suplimentar în Prima Președinție (Brigham Young, Heber C. Kimball și Daniel H. Wells). De asemenea, el a slujit în calitate de al doilea consilier în Prima

Președinție în timpul a trei președinți ai Bisericii: președinții John Taylor, Wilford Woodruff și Lorenzo Snow.

6. Joseph F. Smith a slujit în calitate de consilier în Prima Președinție în timpul președintelui Brigham Young și a slujit în calitate de al doilea consilier în Prima Președinție în timpul președinților John Taylor, Wilford Woodruff și Lorenzo Snow. El a fost primul președinte al Bisericii care a slujit în Prima Președinție înainte de a fi chemat în calitate de președinte.
7. Mercy Josephine, primul copil al lui Joseph F., s-a născut la data de 14 august 1867 și a murit la data de 6 iunie 1870.
8. Joseph F. Smith, jurnal, 7 iulie 1870, Biblioteca de Istorie a Bisericii, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, orașul Salt Lake, Utah.
9. Joseph F. Smith către Martha Ann Smith Harris, 26 aug. 1883, Biblioteca de Istorie a Bisericii; vedeți Richard Neitzel Holzapfel și David M. Whitchurch, *My Dear Sister: The Letters between Joseph F. Smith and His Sister Martha Ann* (2018), p. 290-291.
10. În multe împrejurări, Domnul l-a îndrumat pe Joseph F. Smith în viața personală și în slujirea sa în calitate de apostol și președinte al Bisericii, prin vise, revelații și viziuni inspirate. Deseori, aceste daruri prețioase de la Domnul au fost consemnate în jurnalele, predicile, amintirile sale și în înregistrările oficiale ale Bisericii.
11. Joseph F. Smith, jurnal, 23 ian. 1918, Biblioteca de Istorie a Bisericii, ortografie modernizată; vedeți Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, p. 473-474.
12. Vedeți „A. [P.] Kesler Is Killed in Fall from a Building”, *Ogden Standard*, 5 febr. 1918, p. 5.
13. Joseph F. Smith, jurnal, 4 febr. 1918, Biblioteca de Istorie a Bisericii.
14. Vedeți „Ida Bowman Smith”, *Salt Lake Herald-Republican*, 26 sept. 1918, p. 4.
15. Joseph F. Smith, în Conference Report, oct. 1918, p. 2.
16. Vedeți referința la „mama noastră glorioasă Eva” și „ficele ei credincioase care... au preaslăvit pe Dumnezeu cel Adevărat și Viu” (Doctrină și legăminte 138:39).
17. Doctrină și legăminte 138:30, 33-34, 50-52.
18. Textul viziunii a apărut pentru prima dată în ediția din 30 noiembrie 1918 a publicației *Deseret News*, la 11 zile după moartea președintelui Smith în data de 19 noiembrie. A fost publicat în numărul din decembrie al *Improvement Era* și în edițiile din ianuarie 1919 ale *Relief Society Magazine*, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, *Young Women's Journal* și *Millennial Star*.
19. Cu toate că fiii pierzaniei vor fi înviați, ei nu Le vor oferi dragoste și slavă Tatălui Ceresc și lui Isus Hristos așa cum vor face cei care vor primi o împărăție de glorie. Vedeți Alma 11:41; Doctrină și legăminte 88:32-35.

Bonnie H. Cordon

președinta generală a Tinerelor Fete

Să devenim păstori

Sper ca cei cărora le sluiți să vă considere prieten și să înțeleagă că au în dumneavoastră un susținător și un confident.

În urmă cu un an, un copil de la Societatea Primară din Chile m-a făcut să zâmbesc. El a spus: „Bună ziua. Numele meu este David. Veți vorbi despre mine la conferința generală?”

În momente pline de liniște, am meditat asupra salutului neașteptat al lui David. Noi toți vrem să ieșim în evidență. Vrem să fim importanți, să își amintească oamenii de noi și să ne iubească.

Dragi surori și frați, fiecare dintre dumneavoastră este important. Chiar dacă nu se vorbește despre dumneavoastră la conferința generală, Salvatorul vă cunoaște și vă iubește. Dacă vă întrebați dacă acest lucru este adevărat, trebuie doar să vă gândiți la faptul că El „[v-a] întipărit pe [dumneavoastră] pe palmele mâinilor [Sale]”¹.

Știind că Salvatorul ne iubește, ne putem întreba cum putem arăta cel mai bine dragostea noastră pentru El.

Salvatorul l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?”

Petru i-a răspuns: „Da, Doamne... știi că Te iubesc. Isus i-a zis: «Paște mieluseii Mei»”.

Când i-a fost adresată această întrebare de încă două ori: „Mă iubești?”, Petru s-a întristat să fie întrebat din nou, dar a confirmat dragostea sa: „Doamne,

Tu toate le știi; știi că Te iubesc”. „Isus i-a zis: «Paște oile Mele!»”².

Nu dăduse dovadă Petru deja că Îl urmează pe Hristos cu dragoste? De la prima lor întâlnire pe țărmul mării, el și-a lăsat „îndată” mrejele pentru a-L urma pe Salvator.³ Petru a devenit un adevărat pescar de oameni. Îl însoțise pe Salvator în timpul slujirii Sale personale și ajutase la predicarea Evangheliei lui Isus Hristos altor persoane.

Dar, acum, Domnul înviat știa că nu avea să mai fie alături de Petru să-i arate cum și când trebuia să slujească.

În lipsa Salvatorului, Petru trebuia să caute îndrumarea Spiritului, să primească revelații pe cont propriu și, apoi, să aibă curajul și credința de a acționa. Concentrându-Se asupra oilor Sale, Salvatorul a dorit ca Petru să facă ce ar fi făcut El dacă ar fi fost acolo. El l-a rugat pe Petru să devină păstor.

În luna aprilie a acestui an, președintele Russell M. Nelson ne-a oferit o invitație similară de a paște oile Tatălui nostru într-un mod mai sfânt prin slujire.⁴

Pentru a accepta această invitație într-un mod eficient, trebuie să dezvoltăm o inimă precum cea a unui păstor și să înțelegem nevoile oilor Domnului. Cum devenim păstori care Domnul are nevoie ca noi să devenim?

Ca în cazul tuturor întrebărilor, putem să privim către Salvatorul nostru, Isus Hristos – Păstorul cel Bun. Oile Salvatorului erau cunoscute și numărate; ele erau supravegheate și erau adunate în turma lui Dumnezeu.

Cunoscute și numărate

Pe măsură ce ne străduim să urmăm exemplul Salvatorului, trebuie, mai întâi, să cunoaștem și să numărăm oile Sale. Ne-au fost desemnate anumite persoane și familii de care să avem grijă, astfel încât să fim siguri că toată turma Domnului este luată în considerare și nicio persoană nu este uitată. Numărarea, totuși, nu are legătură cu numerele, ci cu faptul de a ne asigura că *fiecare* persoană simte dragostea Salvatorului prin intermediul cuiva care slujește *pentru* El. În acest fel, toți pot recunoaște că sunt cunoscuți de un Tată din Cer iubitor.

Am cunoscut recent o tânără fată care a fost desemnată să-i slujească unei surori care are de aproape cinci ori vârsta ei. Ele au descoperit împreună că le place foarte mult muzica. Când această tânără fată o vizitează, ele cântă melodii împreună și își împărtășesc melodiile preferate. Ele întemeiază o prietenie care le binecuvântează viața amândurora.

Sper ca cei cărora le sluiți să vă considere prieten și să înțeleagă că au în dumneavoastră un susținător și un confident – o persoană care le cunoaște

circumstanțele și îi susține în lucrurile în care speră și cele la care aspiră.

Recent, am primit însărcinarea de a-i slui unei surori pe care nici eu, nici colega mea, nu o cunoșteam bine. În timp ce mă sfătuiam cu Jess, colega mea în slujire în vârstă de 16 ani, ea a sugerat, cu înțelepciune: „Trebuie să o cunoaștem”.

Am decis imediat că un selfie și un scurt mesaj în care să ne prezentăm sunt în regulă. Am ținut telefonul și Jess a apăsă pe buton pentru a face fotografia. Prima noastră ocazie de slujire a necesitat un efort comun.

Prima oară când am vizitat-o, am întrebat-o pe sora noastră dacă era ceva ce puteam include în rugăciunile noastre pentru ea. Ne-a împărtășit o provocare personală dureroasă și a spus că i-ar plăcea să ne rugăm pentru ea. Sinceritatea și încrederea ei au creat imediat o legătură de dragoste. Ce privilegiu minunat să îmi amintesc de ea în rugăciunile mele zilnice!

Pe măsură ce vă rugați, veți simți dragostea lui Isus Hristos pentru cei cărora le sluiți. Împărtășiți-le acea dragoste. Ce altă modalitate mai bună de a paște oile Sale decât de a le ajuta să simtă dragostea Sa – *prin intermediul dumneavoastră*?

Vegheate

O a doua modalitate de a a ajunge să avem o inimă precum cea a unui păstor este să veghem asupra oilor

Sale. În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi putem muta, repara și reconstrui aproape orice. Suntem rapizi în a îndeplini o nevoie întinzând o mână de ajutor sau o farfurie cu prăjituri. Dar putem face mai mult?

Știu oile noastre că noi veghem asupra lor cu dragoste și că vom acționa pentru a ajuta?

În Matei 25, citim:

„Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită...”

Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit;

Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut?

Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit?”⁵

Dragi frați și surori, cuvântul cheie este *văzut*. Cei drepti i-au văzut pe cei în nevoie, deoarece ei vegheau și observau. Și noi putem veghea pentru a ajuta și alina, a sărbători și chiar a visa. Pe măsură ce acționăm, noi putem fi asigurați de promisiunea din Matei: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați... Mie mi le-ați făcut”⁶.

Un prieten – îl vom numi John – a împărtășit ce se poate întâmpla când observăm o nevoie mai puțin vizibilă a unei persoane: „O soră din episcopia

mea a încercat să se sinucidă. După două luni, am aflat că nicio persoană din cvorumul meu nu încercase să discute cu soțul ei despre această experiență traumatizantă. Din păcate, nici eu nu am acționat. În cele din urmă, l-am invitat la prânz pe acest soț. El este un bărbat timid, deseori reținut. Și, totuși, când am spus: «Soția ta a încercat să se sinucidă. Acest lucru probabil că te copleșește. Dorești să vorbești despre aceasta?», a plâns cu sinceritate. Am avut o conversație emoționantă și personală și între noi s-a creat un sentiment de apropiere și de încredere în câteva minute».

John a adăugat: „Cred că tendința noastră este doar să aducem prăjituri în loc să vedem cum putem aborda acea situație cu sinceritate și dragoste”⁷.

Poate că oile noastre sunt rănite, pierdute sau, chiar, s-au îndepărtat de bunăvoie. În calitate de păstori ai lor, putem fi printre primii care observă nevoile lor. Putem asculta și iubi fără să judecăm și să oferim speranță și ajutor prin intermediul îndrumării Duhului Sfânt care ne va ajuta să discernem.

Dragi surori și frați, în lume există mai multă speranță și bucurie datorită faptelor de bunătate inspirate pe care le faceți. Pe măsură ce căutați îndrumarea Domnului pentru a ști cum să exprimați dragostea Sa și să vedeți nevoile celor cărora le slujiți, ochii dumneavoastră vor fi deschiși. Însărcinarea sacră de a

sluji pe care o primiți vă oferă dreptul divin la inspirație. Puteți căuta să aveți acea inspirație cu încredere.

Adunați în turma lui Dumnezeu

În al treilea rând, noi ne dorim ca oile noastre să fie adunate în turma lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta, trebuie să avem în vedere cum progresa din punct de vedere spiritual și să fim dornici să le fim alături în dobândirea unei credințe mai mari. Noi avem privilegiul sacru să ajungem să le cunoaștem inima și să-i îndrumăm spre Salvatorul lor.

În Fiji, sora Josivini avea dificultăți în a vedea literalmente înaintarea ei pe cărarea legămintelor. Prietena ei a văzut că Josivini se străduiește să vadă scripturile suficient de bine, încât să citească. Ea i-a oferit lui Josivini o nouă pereche de ochelari pentru citit și un creion galben, luminos pentru a sublinia toate cuvintele din Cartea lui Mormon care fac referire la Isus Hristos. Ceea ce a început ca o simplă dorință de a sluji și a ajuta cu studiul din scripturi a dus la prima călătorie a lui Josivini la templu, la 28 de ani după ce s-a botezat.

Fie că oile noastre sunt puternice sau slabe, bucuroase sau în suferință, ne putem asigura că niciuna nu merge singură. Le putem iubi oricare ar fi situația lor din punct de vedere spiritual și le putem oferi ajutor și încurajare

pentru a face următorul pas înainte. Pe măsură ce ne rugăm și căutăm să le înțelegem inima, depun mărturie că Tatăl Ceresc ne va îndruma și Spiritul Său va merge cu noi. Avem ocazia să fim „îngerii... în jurul”⁸ lor în timp ce El merge înaintea lor.

Domnul ne invită să paștem oile Sale, să avem grijă de turma Sa așa cum ar avea El grijă. El ne invită să fim păstori pentru fiecare națiune, fiecare țară. (Și, da, stimat vârstnic Uchtdorf, iubim ciobăneștii germani.) Și El dorește ca tinerii Săi să se alăture acestei cauze.

Tinerii noștri pot fi unii dintre cei mai puternici păstori. Ei sunt, așa cum a spus președintele Russell M. Nelson, „printre cei mai buni dintre cei pe care Domnul i-a trimis *vreodată* pe acest pământ”. Ei sunt „spirite nobile”, „cei mai buni jucători” ai noștri care Îl urmează pe Salvator.⁹ Vă puteți imagina puterea pe care o vor aduce asemenea păstori pe măsură ce vor avea grijă de oile Sale? Slujind alături de acești tineri, vom vedea minuni.

Dragi tinere fete și dragi tineri băieți, avem nevoie de voi! Dacă nu aveți încă o însărcinare de slujire, vorbiți cu președinta Societății de Alinare sau cu președintele cvorumului vârstnicilor. Ei se vor bucura de dorința voastră de a vă asigura că oile Sale sunt cunoscute și numărate, vegheate și adunate în turma lui Dumnezeu.

Când va veni ziua în care vom îngemuna la picioarele iubitului nostru Salvator, după ce l-am hrănit turma, mă rog ca noi să putem răspunde ca Petru: „Da, Doamne... știi că Te iubesc”¹⁰. Acestea, oile Tale, sunt *iubite*, sunt în *siguranță* și sunt *acasă*. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Nefi 21:16.
2. Vedeți Ioan 21:15-17; subliniere adăugată.
3. Vedeți Matei 4:20.
4. Vedeți Russell M. Nelson, „Slujire”, *Liahona*, mai 2018, p. 100.
5. Matei 25:34-35, 37-38; subliniere adăugată.
6. Matei 25:40.
7. Corespondență personală.
8. Doctrină și legăminte 84:88.
9. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), [HopeofIsrael.org](https://www.hopeofisrael.org).
10. Ioan 21:15.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Slujba împăcării

Depun mărturie despre pacea pe care o va aduce împăcarea cu Dumnezeu și unul cu altul, dacă suntem destul de umili și curajoși să o înfăptuim.

În luna aprilie a acestui an, când președintele Russell M. Nelson a prezentat conceptul de slujire, dânsul a accentuat că este un mod de a ține cele două mari porunci de a-L iubi pe Dumnezeu și a ne iubi unul pe altul.¹ Noi, în calitate de oficanți ai Bisericii, vă laudăm și vă felicităm în mod deschis pentru răspunsul extraordinar pe care ați început să-l oferiți în această privință. Vă mulțumim pentru că îl urmați pe iubitul nostru profet în acest efort minunat și vă sugerăm să nu așteptați multe alte instrucțiuni. Începeți, simplu, să ajutați. Îndreptați-vă spre cei aflați în nevoie. Nu evitați să slujiți întrebându-vă ce fel de slujire ar trebui să oferiți. Dacă urmăm principiile de bază care ne-au fost predate, dacă respectăm cheile preoției și căutăm să fim îndrumați de Spiritul Sfânt, nu putem să nu reușim.

În această dimineață, doresc să vorbesc despre un aspect mai particular al slujirii care nu se face prin desemnare, nu implică un interviu programat și este raportată doar în cer. Permiteți-mi să vă împărtășesc un exemplu simplu de astfel de slujire.

Grant Morrell Bowen era un soț și tată muncitor și devotat care, la fel ca mulți alții care își câștigau traiul din

cultivarea pământului, a trecut printr-o criză financiară în momentul în care recolta locală de cartofi a fost insuficientă. El și soția sa, Norma, au început să lucreze în alte domenii, în cele din urmă s-au mutat în alt oraș și au început să aibă, din nou, destui bani pentru a-și asigura cele necesare. Totuși, fratele Bowen s-a simțit profund rănit într-un incident foarte nefericit când, în cadrul unui interviu privind acordarea recomandării pentru templu, episcopul a fost puțin neîncrezător în ceea ce privește declarația lui Morrell că acesta era plătitor de zeciuială integrală.

Nu știu care dintre acești doi oameni a fost corect în acea zi, dar știu că sora

Bowen a ieșit de la acel interviu cu recomandarea ei de templu reînnoită, în timp ce fratele Bowen a ieșit plin de mânie, lucru ce avea să-l îndepărteze de Biserică timp de 15 ani.

Indiferent cine a avut dreptate în ceea ce privește zeciuiala, în mod evident, atât Morrell, cât și episcopul au uitat porunca Salvatorului: „Caută de te împacă degrabă cu părășul tău”² și sfatul lui Pavel: „Să n-apună soarele peste mânia voastră”³. Adevărul este că ei *nu* s-au împăcat și soarele *a apus* peste mânia fratelui Bowen zile întregi, apoi săptămâni, apoi ani, lucru ce demonstrează punctul de vedere al unuia dintre cei mai înțelepți filozofi romani din vechime, care a spus: „Mânia, dacă nu este stăpănită, este, deseori, mai [distructivă] decât jignirea care a provocat-o”⁴. Dar miracolul împăcării ne este întotdeauna disponibil și, datorită dragostei față de familia sa și față de Biserica despre care știa că este adevărată, Morrell Bowen a redevenit activ în cadrul Bisericii. Permiteți-mi să vă spun, pe scurt, cum s-a întâmplat acest lucru.

Fiul fratelui Bowen, Brad, este un bun prieten al nostru și o devotată autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, care slujește în sudul statului Idaho. Brad avea 11 ani când a avut loc acest incident și, timp de 15 ani, a privit cum devotamentul religios al tatălui său slăbea, a fost martor la consecințele negative provocate familiei lor de această mânie și neînțelegere. Ceva trebuia făcut. Astfel, în anul 1977, când se apropia sărbătoarea Zilei Recunoștinței,

Brad, care avea atunci 26 de ani și era student la Universitatea Brigham Young, soția sa, Valerie, și copilașul lor, Mic, și-au împachetat lucrurile, au urcat în automobilul lor modest fără să le pese de vremea rea și au condus spre Billings, Montana. Nici măcar o ciocnire cu o movilă de zăpadă lângă partea de vest a parcului Yellowstone nu a putut împiedica această familie să realizeze legătura cu fratele Bowen senior în vederea slujirii.

La sosire, Brad și sora sa, Pam, au cerut să vorbească în particular cu tatăl lor. „Ai fost un tată minunat”, a început Brad cu emoție, „și am știut întotdeauna cât de mult ne iubești. Dar ceva nu este bine și este așa de mult timp. Deoarece tu ai fost rănit odată, întreaga familie a suferit timp de mulți ani. Avem inimile frante și tu ești singurul care poate îndrepta acest lucru. Te rugăm, după tot acest timp, poți să uiți incidentul nefericit cu acel episcop și să conduci din nou această familie pe calea Evangheliei, așa cum ai făcut odată?”.

S-a lăsat o tăcere completă. Apoi, fratele Bowen i-a privit pe cei doi, copiii săi, care erau os din oasele sale și carne din carnea sa⁵, și a spus foarte simplu, „Da. Da, o voi face”.

Entuziasmați, dar surprinși de răspunsul neașteptat, Brad Bowen și familia sa l-au privit pe soțul și tatăl lor cum s-a

dus la actualul său episcop și, cu o atitudine de reconciliere, a îndreptat lucrurile în viața sa. Răspunzând desăvârșit acestei curajoase, dar total neașteptate vizite, episcopul, care îi făcuse repetate invitații fratelui Bowen să se întoarcă în Biserică, l-a îmbrățișat pe Morrell și l-a ținut așa mult, mult timp.

În timp de numai câteva săptămâni – acest lucru nu ia mult timp – fratele Bowen a redevenit pe deplin activ în cadrul Bisericii și demn de a se întoarce la templu. Curând, el a acceptat chemarea de a prezida asupra unei mici ramuri formate din 25 de oameni destoinici și a transformat-o într-o congregație înfloritoare de peste 100 de oameni. Toate acestea s-au întâmplat cu aproape o jumătate de secol în urmă, dar consecința chemării tatălui lor la slujire de către un fiu și o fiică și dorința tatălui de a ierta și de a merge înainte în pofida imperfecțiunilor altora au adus binecuvântări care continuă să se reverse – și se vor revărsa pentru totdeauna – asupra familiei Bowen.

Dragi frați și surori, Isus ne-a cerut să „[trăim] împreună, în dragoste”⁶ fără „nici un fel de certuri printre [noi]”⁷. „Cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu”⁸, i-a avertizat El pe nefiți. Într-adevăr, în mare măsură, relația noastră cu Hristos va fi determinată – sau cel puțin influențată – de relația noastră unul cu celălalt.

„Dacă... vei dori să vii la Mine”, a spus El, „și îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta –

Fă-ți drum către fratele tău și *mai întâi împacă-te cu [el], și vino apoi la Mine cu inima deschisă, și Eu te voi primi*”⁹.

Cu siguranță, fiecare dintre noi poate enumera numeroase răniri sau jigniri trecute și întristări și amintiri dureroase care, și în acest moment, distrug pacea din inima cuiva sau a familiei ori a vecinilor. Indiferent dacă noi am cauzat acea durere sau ne-a fost cauzată, acele răni au nevoie să fie vindecate, astfel încât viața să poată fi plină de satisfacții, așa cum a intenționat Dumnezeu să fie. La fel ca mâncarea din frigider pe care v-o verifică cu atenție nepoții în numele dumneavoastră, acele supărări vechi și-au depășit cu mult termenul de expirare. Vă rog să nu le mai acordați spațiu prețios în sufletul dumneavoastră. Așa cum, în *Furtuna*, Prospero i-a spus lui Alonso, care era plin de regrete: „Să nu ne împovărăm amintirea cu greutatea care au trecut”¹⁰.

„Iertați, și vi se va ierta”¹¹, ne-a învățat Hristos în vremurile din Noul Testament. Și în zilele noastre: „Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii”¹². Totuși, este important pentru unii dintre dumneavoastră care trec acum prin suferință să observe

ceea ce El *nu* a spus. El *nu* a spus: „Nu vi se permite să simțiți durere sau întristare adevărată ca urmare a experiențelor zguduitoare pe care le-ați trăit din cauza unei alte persoane”. *Nici* nu a spus: „Pentru a ierta pe deplin, trebuie să continuați o relație dăunătoare sau să vă întoarceți la niște circumstanțe abuzive, distrugătoare”. Dar, în pofida chiar celor mai teribile jigniri pe care le putem suferi, ne putem ridica deasupra suferinței noastre numai când punem piciorul pe cărarea adevăratei vindecări. Aceasta este cărarea iertării pe care a mers Isus din Nazaret, care ne cheamă pe fiecare dintre noi: „Vino și urmează-Mă”¹³.

Cu această invitație de a fi ucenicii Săi și de a încerca să facem așa cum a făcut El, Isus ne cere să fim instrumente ale harului Său – să fim „trimiși împuterniciți ai lui Hristos” în „slujba împăcării”, așa cum Pavel le-a spus corintenilor.¹⁴ Vindecătorul tuturor rănilor, El care îndreaptă toate relele, ne cere să lucrăm alături de El în sarcina grea de a face pace într-o lume care nu va găsi pacea pe nicio altă cale.

După cum a scris Phillips Brooks: „Voi, care lăsați neînțelegeri jalnice să continue an după an, neînțelegeri pe care intenționați să le rezolvați într-o zi; voi, care păstrați vii conflicte mizerabile pentru că nu vă puteți hotărî că acum este ziua în care să vă sacrificați

mândria și să le [rezolvați]; voi, care treceți morocănoși pe lângă oameni, fără să le vorbiți din cauza unei dorințe prostești de a-i răni... voi, care lăsați... inima [cuiva] să tânjească după un cuvânt de apreciere sau simpatie, pe care intenționați să-l oferiți... într-o zi... mergeți acum și faceți lucrul pe care, s-ar putea, să nu mai aveți niciodată ocazia să-l faceți”¹⁵.

Praiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, depun mărturie că iertarea și abandonarea jignirilor, vechi sau noi, este o parte importantă a măreției ispășirii lui Isus Hristos. Depun mărturie că, în cele din urmă, acest fel de vindecare spirituală poate veni doar de la Mântuitorul nostru divin, Cel care Se grăbește să ne vină în ajutor cu „tămăduirea... sub aripile Lui”¹⁶. Îi mulțumim Lui și Tatălui nostru Ceresc care L-a trimis, că acea reînnoire și renaștere, un viitor neafectat de întristări vechi și greșeli trecute, nu sunt numai posibile, dar au fost deja obținute și plătite la un cost extrem simbolizat de sângele Mielului care l-a vărsat.

Cu autoritatea acordată apostolilor de Salvatorul lumii, depun mărturie despre pacea pe care o va aduce împăcarea cu Dumnezeu și unul cu altul, dacă suntem destul de umili și curajoși să o înfăptuim. „Încetați de a vă certa unul cu altul”¹⁷, a stăruit Salvatorul. Dacă știți despre o jignire veche,

îndreptați-o. Îngrijiți-vă unii de alții cu dragoste.

Praiubiții mei prieteni, în slujba împăcării pe care o oferim, ni se cere să fim împăciuitori – să iubim pacea, să căutăm pacea, să creăm pacea, să prețuim pacea. Vă adresez această chemare în numele Prințului păcii, care cunoaște totul despre faptul de a fi rănit „în casa celor care [Îl] iubesc”¹⁸, dar care, totuși, a găsit puterea de a ierta și a uita – și de a vindeca – și de a fi fericit. Pentru aceste lucruri mă rog, pentru mine și pentru dumneavoastră, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Matei 22:36-40; Luca 10:25-28.
2. Matei 5:25.
3. Efeseni 4:26.
4. Seneca, în Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891), p. 21.
5. Vedeți Genesa 2:23.
6. Doctrină și legăminte 42:45.
7. 3 Nefi 11:22; vedeți, de asemenea, 3 Nefi 11:28.
8. 3 Nefi 11:29.
9. 3 Nefi 12:23-24; subliniere adăugată.
10. William Shakespeare, *Furtuna*, actul 5, scena 1, versurile 199-200.
11. Luca 6:37.
12. Doctrină și legăminte 64:10.
13. Luca 18:22.
14. Vedeți 2 Corinteni 5:18-20.
15. Phillips Brooks, *The Purpose and Use of Comfort* (1906), p. 329.
16. Maleahi 4:2; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 25:13; 3 Nefi 25:2.
17. Doctrină și legăminte 136:23.
18. Zaharia 13:6; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 45:52.

Vârstnicul Shayne M. Bowen
din Cei Șaptezeci

Rolul Cărții lui Mormon în procesul de convertire

Adunăm poporul lui Israel pentru ultima oară și facem acest lucru cu ajutorul Cărții lui Mormon, unul dintre cele mai puternice instrumente ale convertirii.

Mulți oameni se întrebă astăzi despre realitatea lui Dumnezeu și despre relația noastră cu El. Mulți știu puțin sau deloc despre planul fericirii întocmit de El. Cu mai bine de 30 de ani în urmă, președintele Ezra Taft Benson a declarat că „astăzi, [în lume], mulți... resping divinitatea Salvatorului. Ei pun sub semnul întrebării miraculoasa Sa naștere, viața Sa perfectă și realitatea glorioasei Sale învieri”¹.

În zilele noastre, întrebările nu sunt legate numai de Salvatorul nostru, ci și de Biserica Sa – Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă – pe care a restaurat-o prin profetul Joseph Smith. Aceste întrebări sunt adesea legate de istoria, învățăturile sau practicile Bisericii Salvatorului.

Cartea lui Mormon ne ajută să ne întărim mărturia

Din Predicați Evanghelia Mea, citim: „Aduceți-vă aminte că înțelegerea noastră [despre Tatăl Ceresc și planul fericirii întocmit de El] vine de la profeții

moderni – Joseph Smith și succesorii lui – care primesc revelații direct de la Dumnezeu. De aceea, prima întrebare la care o persoană trebuie să răspundă este aceea dacă Joseph Smith a fost un profet iar aceasta poate răspunde la această întrebare citind și rugându-se cu privire la Cartea lui Mormon”².

Mărturia mea despre chemarea divină a profetului Joseph Smith a fost întărită prin studierea, cu ajutorul rugăciunii, a Cărții lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos. Am răspuns invitației lui Moroni de a-L „întreba” pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos”, dacă este adevărată Cartea lui Mormon.³ Depun mărturie că știu că este adevărată. Am dobândit această cunoaștere, la fel cum ați dobândit-o și dumneavoastră „prin puterea Duhului Sfânt”⁴.

În introducerea Cărții lui Mormon se afirmă: „Aceia care vor obține această mărturie divină [despre Cartea lui Mormon] de la Spiritul Sfânt vor ajunge să cunoască, de asemenea, prin intermediul aceleiași puteri, că Isus Hristos este Salvatorul lumii, că Joseph Smith este revelatorul și profetul Său din aceste ultime zile și că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este împărăția Domnului întemeiată din nou pe pământ, pregătind a doua venire a lui Mesia”⁵.

Când eram tânăr misionar chemat să slujesc în Chile, am învățat o lecție care mi-a schimbat viața despre puterea de convertire a Cărții lui Mormon. Domnul Gonzales a slujit, timp de mulți ani, într-o poziție importantă în biserica sa. Avea o pregătire religioasă vastă, inclusiv o diplomă în teologie. Era destul de mândru de experiența sa în cunoașterea Bibliei. Pentru noi era evident că era un erudit religios.

El știa foarte bine de misionarii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, deoarece aceștia propovăduiau în orașul său natal, Lima, Peru. Întotdeauna a dorit să-i întâlnească pentru a-i învăța despre Biblie.

Într-o zi, aproape ca un dar din cer, așa a crezut el, doi misionari l-au oprit pe stradă și l-au întrebat dacă l-ar putea vizita pentru a vorbi cu el despre scripturi. Acesta era visul său care devenea realitate! Rugăciunile sale își primiseră răspunsul. În sfârșit, putea să-i îndrepte pe acești tineri băieți care erau îndrumați greșit. Le-a spus că ar fi încântat să-i primească în casa sa pentru a discuta din scripturi.

A așteptat cu nerăbdare această întâlnire. Era pregătit să folosească Biblia pentru a demonstra falsitatea crezurilor lor. Era încrezător că Biblia avea să evidențieze în mod clar și precis greșelile din învățăturile lor. A venit seara întâlnirii și misionarii au bătut la ușă. Era foarte încântat. În sfârșit, sosise momentul său.

A deschis ușa și i-a invitat pe misionari în casă. Unul dintre misionari i-a înmănat o carte albastră și a depus o mărturie sinceră că el știa că acea carte conține cuvântul lui Dumnezeu. Al doilea misionar a adăugat mărturia lui puternică despre carte, depunând mărturie că fusese tradusă de un profet al lui Dumnezeu din zilele noastre, pe nume Joseph Smith, și că aceasta mărturisea despre Hristos. Misionarii s-au scuzat și au plecat din casa sa.

Domnul Gonzalez a fost foarte dezamăgit. Însă a deschis cartea și a început să citească. El a citit prima pagină. A citit pagină după pagină și nu s-a oprit decât târziu, în după-amiaza zilei următoare. A citit cartea în întregime și a știut că este adevărată. Știa ce trebuia să facă. A contactat misionarii, a parcurs lecțiile și a renunțat la viața pe care o avea pentru a deveni membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Acel om bun a fost învățătorul meu la Centrul de pregătire a misionarilor din Provo, Utah. Povestea convertirii fratelui Gonzalez și puterea Cărții lui Mormon au avut o influență mare asupra mea.

Când am ajuns în Chile, președintele meu de misiune, președintele Royden J. Glade, ne-a invitat să citim, în fiecare săptămână, mărturia profetului Joseph Smith consemnată în Joseph Smith – Istorie. El ne-a învățat că o mărturie despre Prima Viziune va avea legătură directă cu propria noastră mărturie despre Evanghelie și mărturia noastră despre Cartea lui Mormon.

Am răspuns cu seriozitate invitației sale. Am citit relatările despre Prima Viziune; am citit Cartea lui Mormon. M-am rugat, după cum ne-a îndemnat Moroni, și L-am întrebat pe „Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos”⁶, dacă este adevărată Cartea lui Mormon. Astăzi, depun mărturie despre faptul că știu că, așa cum profetul Joseph Smith a spus, Cartea lui Mormon este „cea mai corectă carte de pe pământ și cheia de boltă a religiei noastre și că omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturilor ei, decât ale oricărei alte cărți”⁷. De asemenea, profetul Joseph Smith a spus: „Înlăturați Cartea lui Mormon și revelațiile, și unde mai este religia noastră? Nu mai avem o religie”⁸.

Convertirea personală

Pe măsură ce înțelegem mai bine cine suntem și care este scopul Cărții lui Mormon, convertirea noastră devine mai profundă și mai sigură. Suntem întăriți în angajamentul nostru de a ține legămintele pe care le-am făcut cu Dumnezeu.

Scopul principal al Cărții lui Mormon este să-l adune pe Israel care a fost împrăștiat. Această adunare oferă tuturor copiilor lui Dumnezeu ocazia de a intra pe calea legămintelor și, respectând aceste legăminte, să se întoarcă în prezența Tatălui. Pe măsură ce propovăduim pocăință și botezăm persoane convertite, îl adunăm pe Israel care a fost împrăștiat.

Cartea lui Mormon conține 108 trimiteri la casa lui Israel. La începutul Cărții lui Mormon, Nefi ne-a învățat: „Căci deplina mea intenție este să pot să-i conving pe oameni să vină la Dumnezeu lui Avraam, și la Dumnezeu lui Isaac, și la Dumnezeu lui Iacov, și să fie salvați”⁹. Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov este Isus Hristos, Dumnezeu din Vechiul Testament. Noi suntem salvați când venim la Hristos trăind potrivit Evangheliei Sale.

Ulterior, Nefi a scris:

„Da, chiar, tatăl meu a vorbit mult despre neamuri și despre casa lui Israel, precum că ei se vor asemăna cu un măslin ale cărui ramuri trebuie să fie rupte și împrăștiate pe toată fața pământului.

Și, după ce casa lui Israel va fi împrăștiată, ei vor fi adunați iarăși laolaltă; sau, în sfârșit, după ce neamurile au primit plenitudinea Evangheliei, ramurile naturale ale măslinului, sau rămășițele casei lui Israel, vor fi altoite sau vor ajunge la cunoașterea lui Mesia cel Adevărat, Domnul lor și Mântuitorul lor”¹⁰.

De asemenea, la sfârșitul Cărții lui Mormon, profetul Moroni ne amintește de legămintele noastre, spunând: „Pentru ca tu să nu mai fii amestecat niciodată, pentru ca legămintele Tatălui Veșnic pe care El le-a făcut cu tine, o, casă a lui Israel, să poată fi înfăptuite”¹¹.

Legămintele Tatălui Veșnic

Care sunt „legămintele Tatălui Veșnic” la care Moroni a făcut referire? În cartea lui Avraam citim:

„Numele Meu este Iehova și Eu știu de la început sfârșitul; de aceea, mâna Mea va fi asupra voastră.

Și voi face din tine un neam mare și am să te binecuvântează peste măsură și am să fac numele tău mare printre toate națiunile și vei fi o binecuvântare pentru semințiile tale de după tine, pentru că în mâinile lor vor purta această slujire și preoție către toate națiunile”¹².

Președintele Russell M. Nelson ne-a învățat în cadrul unei transmisiuni în întreaga lume că „acestea *sunt* zilele din urmă și Domnul grăbește lucrarea Sa de a aduna poporul lui Israel. Această adunare este cel mai important lucru care se petrece pe pământ astăzi. Nu există nimic care să se compare în

amplare, în importanță, în măreție. Și, dacă alegeți, dacă doriți, puteți fi o parte importantă a acestei lucrări. Puteți fi o parte importantă din ceva important – ceva grandios – ceva mare!”

Când vorbim despre *adunare*, noi afirmăm, simplu, acest adevăr fundamental: fiecare dintre copiii Tatălui nostru Ceresc, de ambele părți ale vălului, merită să asculte mesajul despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Ei vor decide pentru ei dacă doresc să știe mai multe”¹³.

Aceasta este ceea ce facem ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă: căutăm să aducem lumea la înțelegerea Evangheliei și la convertirea la Evanghelia lui Isus Hristos. Noi suntem „slujitorii din zilele din urmă”¹⁴. Misiunea noastră este clară. Dragi frați și surori, să fim cunoscuți ca cei care au răspuns cu seriozitate promisiunii lui Moroni, s-au rugat și au primit un răspuns pentru a ști că această carte, Cartea lui Mormon, este adevărată și apoi au împărtășit celorlalți acea cunoaștere prin cuvinte și, cel mai important, prin fapte.

Rolul Cărții lui Mormon în procesul de convertire

Cartea lui Mormon conține plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos.¹⁵ Ne conduce la legămintele Tatălui, care, dacă sunt ținute, ne vor asigura de cel mai mare dar al Său – viața eternă.¹⁶ Cartea lui Mormon este cheia de boltă a convertirii tuturor fiilor și fiicelor Tatălui Ceresc.

Îl citez, din nou, pe președintele Nelson: „Pe măsură ce... citiți zilnic din Cartea lui Mormon, veți învăța doctrina adunării, adevăruri despre Isus Hristos, ispășirea Sa și despre plenitudinea Evangheliei Sale care nu se găsește în Biblie. Cartea lui Mormon este un element central al adunării poporului lui Israel. De fapt, dacă nu ar fi Cartea lui Mormon, promisa adunare a lui Israel nu ar avea loc”¹⁷.

Permiteți-mi să închei folosind cuvintele Salvatorului, când i-a învățat pe nefiți despre binecuvântările promise: „Voi sunteți copiii profetilor; și voi sunteți din casa lui Israel; și

voi sunteți aceia pentru care Tatăl a făcut un legământ cu părinții voștri, zicând către Avraam: Și în seminția ta vor fi toate neamurile pământului binecuvântate”¹⁸.

Depun mărturie că noi suntem fice și fii ai lui Dumnezeu, seminția lui Avraam, casa lui Israel. Adunăm poporul lui Israel pentru ultima oară și facem acest lucru cu ajutorul Cărții lui Mormon – o carte care, împreună cu Spiritul Domnului, este cel mai puternic instrument al convertirii. Suntem conduși de profetul lui Dumnezeu, președintele Russell M. Nelson, care conduce adunarea lui Israel în zilele noastre. Cartea lui Mormon este adevărată. Mi-a schimbat viața. Vă promit, la fel cum au făcut Moroni și mulți profeți de-a lungul timpului, că poate schimba viața dumneavoastră.¹⁹ În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Învățăături ale președinților Bisericii: Ezra Taft Benson* (2014), p. 139.
2. „Care este rolul Cărții lui Mormon?”, *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*, ediție revizuită (2018), lds.org/manual/missionary.
3. Moroni 10:4.
4. Moroni 10:4.
5. Introducere la Cartea lui Mormon.
6. Moroni 10:4.
7. Introducere la Cartea lui Mormon.
8. *Învățăături ale Președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 66, 206.
9. 1 Nefi 6:4.
10. 1 Nefi 10:12, 14.
11. Moroni 10:31.
12. Avraam 2:8-9.
13. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iunie 2018), p. 4, HopeofIsrael.Lds.org.
14. Vedeți Iacov 5:72.
15. Președintele Ezra Taft Benson ne-a învățat: „Domnul Însuși a declarat despre Cartea lui Mormon că ea conține «plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos» (D&L 20:9). Aceasta nu înseamnă că ea conține toate învățăturile, toate doctrinele revelate vreodată. Ci înseamnă că, în Cartea lui Mormon, vom găsi plenitudinea acelor doctrine care sunt necesare salvării noastre. Ele sunt propovăduite clar și simplu, astfel încât chiar și copiii pot învăța căile salvării și ale exaltării” (*Învățăături: Ezra Taft Benson*, p. 141).
16. Vedeți Doctrină și legăminte 14:7.
17. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel”, p. 7.
18. 3 Nefi 20:25.
19. Vedeți, de exemplu, Henry B. Eyring, „The Book of Mormon Will Change Your Life”, *Liahona*, febr. 2004, p. 12-16.

Vârstnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Răniți

În testul încercărilor din viața muritoare, înaintați cu răbdare și puterea vindecătoare a Salvatorului va aduce lumină, înțelegere, pace și speranță.

În data de 22 martie 2016, puțin înainte de ora opt dimineața, două bombe ale unui atac terorist au explodat în aeroportul din Bruxelles. Vârstnicul Richard Norby, vârstnicul Mason Wells și vârstnicul Joseph Empey o însoțiseră pe sora Fanny Clain la aeroport pentru a lua avionul către Cleveland, Ohio, unde avea să slujească în misiune. Treizeci și două de persoane și-au pierdut viața și toți misionarii au fost răniți.

Cel mai grav rănit a fost vârstnicul Richard Norby, în vârstă de 66 de ani, care slujea împreună cu soția sa, sora Pam Norby.

Richard Norby se însănătoșește la spital.

Vârstnicul Norby a spus despre acel moment:

„Am realizat imediat ce se întâmplase.

Am încercat să alerg într-un loc sigur, dar am căzut... Am văzut că piciorul meu stâng era grav rănit. Am [observat] o funingine neagră, ca o pânză de păianjen, care se scurgea de pe ambele mâini. Am tras încet de ea, dar mi-am dat seama că nu era funingine, ci era pielea mea care fusese arsă. Cămașa mea albă devenea roșie din cauza unei răni de pe spatele meu.

În timp ce conștientizam în mintea mea ceea ce tocmai se întâmplase, un gând foarte clar mi-a trecut prin minte... Salvatorul știa unde eram, ceea ce tocmai se întâmplase și ceea ce trăiam în acel moment”¹.

Au urmat zile dificile pentru Richard Norby și soția sa, Pam. El s-a aflat în comă indusă, urmată de intervenții chirurgicale, infecții și o mare incertitudine.

Richard Norby a supraviețuit, dar viața sa nu avea să mai fie la fel. Doi ani și jumătate mai târziu, rănilor sale încă se vindecă; o proteză înlocuiește partea piciorului care lipsește; fiecare pas este diferit față de cum era înainte

Richard și Pam Norby.

de acel moment de pe aeroportul din Bruxelles.

De ce li s-a întâmplat acest lucru lui Richard și Pam Norby?² Ei au fost fideli legămintelor lor, au slujit anterior în Coasta de Fildeș și au crescut o familie minunată. Ar fi de înțeles dacă cineva ar spune: „Nu este corect! Nu este drept! Ei își dăruiau viața Evangheliei lui Isus Hristos; cum se poate întâmpla acest lucru?”.

Ne aflăm în viața muritoare

Deși detaliile sunt diferite, fiecare dintre noi avem parte de tragedii, teste și încercări neașteptate, atât fizice, cât și spirituale, deoarece ne aflăm în viața muritoare.

Când mă gândeam în această dimineață la vorbitorii din cadrul acestei sesiuni a conferinței, mi-am dat seama că doi dintre ei au pierdut copii și trei au pierdut nepoți care, în mod neașteptat, s-au întors la casa lor cerească. Niciunul nu a fost cruțat de boală și tristețe, și, după cum s-a spus, chiar în această săptămână, un înger de pe pământ pe care cu toții îl iubim, sora Barbara Ballard, a trecut dincolo de vâl. Președinte Ballard, nu vom uita niciodată mărturia dumneavoastră din această dimineață.

Căutăm fericire. Ne dorim pace. Sperăm să avem parte de dragoste. Și Domnul ne oferă o mulțime de binecuvântări minunate. Însă, odată cu bucuria și fericirea, un lucru este sigur: vor exista momente, ore, zile, uneori ani când sufletul dumneavoastră va fi rănit.

Scripturile ne învață că vom gusta dulcele și amarul³ și că va exista

„opoziție în toate lucrurile”⁴. Isus a spus: „[Tatăl vostru] face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti”⁵.

Rănille sufletului nu aparțin doar celor bogați sau celor săraci, unei culturi, națiuni sau generații. Toată lumea va avea parte de acestea și fac parte din învățăturile pe care le primim în această experiență din viața muritoare.

Cei neprihăniți nu sunt imuni

Mesajul meu de astăzi este, în special, pentru cei care țin poruncile lui Dumnezeu, țin promisiunile pe care le-au făcut lui Dumnezeu și, asemenea familiei Norby și a altor bărbați, femei și copii din acest auditoriu din întreaga lume, se confruntă cu încercări și provocări neașteptate și dureroase.

Putem avea răni din cauza unei calamități naturale sau a unui accident nefericit. Putem avea răni din cauza unui soț necredincios sau a unei soții necredincioase care a dat viața peste cap soției sau soțului drept și copiilor. Putem avea răni din cauza întinericului și a depresiei, unei boli neașteptate, a suferinței sau morții premature a unei persoane dragi, a faptului că suntem triști că un membru al familiei își pierde credința, a singurătății de a nu avea un partener de viață etern sau din alte sute de adversități descurajatoare și dureroase „pe care ochii nu le pot vedea”⁶.

Fiecare dintre noi înțelegem că dificultățile fac parte din viață, dar când avem parte personal de acestea, ele ne

pot copleși. Fără să ne alarmăm, trebuie să fim pregătiți. Apostolul Pavel a spus: „Nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi”⁷. Împreună cu firele de culoare vie ale fericirii și bucuriei, firele de culoare închisă ale încercării și tragediei sunt țesute adânc în țesătura planului Tatălui nostru. Aceste încercări, deși sunt dificile, devin deseori cei mai buni învățători ai noștri⁸.

Când relatăm povestea miraculoasă a celor 2.060 de tineri războinici, ne place acest verset: „Potrivit bunătății lui Dumnezeu și spre marea noastră mirare, precum și spre bucuria întregii noastre oștiri, nu a fost nici măcar un suflet dintre ei care să fi pierit”.

Și versetul continuă: „Și, de asemenea, n-a fost niciun suflet dintre ei care să nu fi primit multe răni”⁹. Fiecare dintre cei 2.060 a avut multe răni și fiecare dintre noi va fi rănit în lupta vieții, fie fizic, fie spiritual sau în ambele moduri.

Isus Hristos este bunul nostru samaritean

Să nu renunțați niciodată – oricât de adânci sunt rănille sufletului dumneavoastră, indiferent de cauza lor, indiferent de locul sau momentul în care s-au produs și indiferent de durata lor, nu sunteți sortiți pieirii spirituale. Sunteți mențiți să supraviețuiți din punct de vedere spiritual și să creșteți în credință și să aveți încredere în Dumnezeu.

Dumnezeu nu a creat spiritele noastre pentru a fi independente de El.

Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, prin darul nemărginit al ispășirii Sale, nu doar ne salvează de moarte și ne oferă, prin pocăință, iertare pentru păcatele noastre, ci este pregătit să ne salveze de durerile și necazurile suflete-lor noastre rănite.¹⁰

Salvatorul este Bunul nostru Samaritan¹¹, trimis „să [tămăduiască] pe cei cu inima zdrobită”¹². El ne ajută când alții nu o fac. Plin de compasiune, El pune leacul Său tămăduitor pe rănilile noastre și le bandajează. El ne poartă de grijă. Îi pasă de noi. El ne-a spus: „Veniți la mine... și Eu vă voi vindeca”¹³.

„Și [Isus] va... [răbda] dureri și suferințe și ispite de toate felurile... pentru ca... El [să ia] asupra Lui durerile și bolile poporului Său... [și] infirmitățile [noastre, fiind inundat] de milă.”¹⁴

*Veniți, voi cei nemângâiați ce ați pierdut drumul drept;
Veniți la tronul ispășirii și ingenuncheați cu ardoare.
Aduceți-vă inimile rănite aici; vorbiți despre suferința voastră aici.
Pământul n-are tristeți pe care cerul să nu le poată vindeca.*¹⁵

Într-unul dintre cele mai grele momente ale profetului Joseph, Domnul i-a spus: „Toate aceste lucruri îți vor da experiență și vor fi pentru binele tău”¹⁶. Cum pot rănilile dureroase să fie pentru binele nostru? În testul încercărilor din viața muritoare, pe măsură ce înaintăm, puterea vindecătoare a Salvatorului va aduce lumină, înțelege-re, pace și speranță.¹⁷

Nu renunțați

Rugați-vă din toată inima. Întăriți-vă credința în Isus Hristos, în harul Său, în faptul că El trăiește. Cugetați asupra cuvintelor Sale: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”¹⁸

Aduceți-vă aminte că pocăința este un leac spiritual puternic.¹⁹ Țineți poruncile și fiți demni de însoțirea Mângâietorului, aducându-vă aminte că Salvatorul ne-a promis: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”²⁰.

Pacea din interiorul templului este un leac alinător pentru sufletul rănit. Mergeți la casa Domnului cu inimile rănite și numele membrilor familiei cât mai des posibil. Templul ne ajută să înțelegem ce se întâmplă în timpul scurtei noastre vieți muritoare din perspectivă eternă.²¹

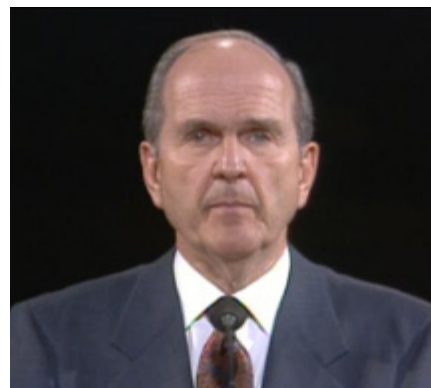
Priviți înapoi, aducându-vă aminte că ați dat dovadă de demnitate în viața premuritoare. Sunteți un copil nobil al lui Dumnezeu și, cu ajutorul Lui, puteți triumfa în luptele acestei lumi decăzute. Ați mai făcut-o înainte; și o puteți face din nou.

Priviți înainte. Greutățile și necazurile dumneavoastră sunt foarte reale, dar nu vor dura pentru totdeauna.²² Noaptea dumneavoastră întunecată va trece, deoarece „Fiul... S-a înălțat” cu tămăduire sub aripile Sale”²³.

Familia Norby mi-a spus: „Dezamăgirea vine câteodată, dar nu-i este permis niciodată să rămână”²⁴. Apostolul Pavel a spus: „Suntem încolțiți... dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți”²⁵. Este posibil să fiți epuizați, dar să nu renunțați niciodată.²⁶

Chiar dacă aveți propriile răni dureroase, în mod instinctiv, veți încerca să ajutați pe alții, încrezându-vă în promisiunea Salvatorului: „Oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga”²⁷. Răniții care îngrijesc rănilile celorlalți sunt îngerii lui Dumnezeu pe pământ.

În doar câteva momente, îl vom asculta pe preaiubitul nostru profet,

În cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1995, vorbind despre moartea recentă a fiicei sale Emily, președintele Russell M. Nelson a depus mărturie că Isus Hristos deține cheile învierii.

președintele Russell M. Nelson, un om cu o credință cutezătoare în Isus Hristos, un om al speranței și al păcii, iubit de Dumnezeu, dar nu cruțat de rănilile sufletului.

În anul 1995, fiica sa, Emily, în timp ce era însărcinată, a fost diagnosticată cu cancer. Au fost zile pline de speranță și fericire când bebelușul ei s-a născut sănătos. Însă, cancerul a recidivat și iubita lor, Emily, avea să plece din această viață la doar două săptămâni după ce a împlinit vârsta de 37 de ani, lăsând în urmă un soț iubitor și cinci copii mici.

În cadrul conferinței generale, la scurt timp după moartea ei, președintele Nelson a spus: „Lacrimile mele de durere s-au revărsat împreună cu dorința de a fi făcut mai multe pentru fiica noastră... Dacă aș fi avut puterea

„Ținând poruncile lui Dumnezeu”, le-a spus președintele Nelson sfinților din Porto Rico, „putem găsi bucurie chiar și în mijlocul celor mai rele circumstanțe în care ne-am putea afla”.

învierii, aș fi fost ispitit să [o] aduc înapoi... [Însă] Isus Hristos deține acele chei și le va folosi pentru Emily... și pentru toți oamenii la vremea stabilită de Domnul”²⁸.

Luna trecută, în timp ce-i vizita pe sfinții din Porto Rico și amintindu-și de uraganul devastator care a avut loc anul trecut, președintele Nelson a vorbit cu dragoste și compasiune:

„[Aceasta face] parte din viață. Este motivul pentru care suntem aici. Ne aflăm aici pentru a avea un trup și pentru a fi puși la încercare și testați. Unele dintre aceste teste sunt fizice; unele sunt spirituale, iar încercările dumneavoastră aici au fost atât fizice, cât și spirituale”²⁹.

„Nu ați renunțat. Suntem [atât] de mândri de dumneavoastră. Dragi sfinți credincioși, ați pierdut atât de mult, însă după toate acestea v-ați păstrat credința în Domnul Isus Hristos.”³⁰

„Ținând poruncile lui Dumnezeu, putem să găsim bucurie în mijlocul celor mai grele circumstanțe.”³¹

Toate lacrimile vor fi șterse

Dragi frați și surori, vă promit că întărirea credinței în Domnul Isus Hristos vă va aduce mai multă putere și speranță. Pentru dumneavoastră, cei neprihăniți, Tămăduitorul sufletelor noastre vă va vindeca toate rănila la timpul hotărât de El și în felul Său.³² Nicio nedreptate, nicio persecuție, nicio încercare, nicio tristețe, nicio durere, nicio suferință, nicio rană – oricât de

adâncă, oricât de mare, oricât de dureasă – nu va fi exclusă din confortul, pacea și speranța îndelungată a Celui ale Căruia brațe deschise și mâini rănite ne va întâmpina înapoi în prezența Sa. Apostolul Ioan a mărturisit că, în acea zi, cei neprihăniți, care „vin din necazul cel mare”³³ vor sta „îmbrăcați în haine albe”. Înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. Mielul „va locui cu [noi]... și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii [noștri]”³⁴. Această zi va veni. Mărturisesc astfel în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Conversație personală, 26 ian. 2018.
2. Într-o conversație care a avut loc la începutul acestui an, Richard Norby mi-a spus: „Răspundem la ceea ce ni s-a dat”. El a împărtășit acest lucru din jurnalul său: „Testele și încercările de care avem parte fiecare dintre noi ne dau ocazia și privilegiul de a-L cunoaște mai bine pe Salvator și de a înțelege mai bine jertfa Sa ispășitoare. El este sprijinul nostru. El este Cel pe care Îl căutăm. Depindem de El. Ne încredem în El. Îl iubim din toată inima, fără nicio rețineră. Salvatorul a vindecat toate durerile fizice și emoționale care fac parte din viața muritoare. El îndepărtează durerea de la noi. El ne preia suferințele”.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 29:39.
4. 2 Nefi 2:11.
5. Matei 5:45.
6. „Doamne, Îți voi urma calea”, *Immuri*, nr. 138.
7. 1 Petru 4:12.
8. „Și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeuul lor, le va porunci lor” (Avraam 3:25; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 101:4-5).
9. Alma 57:25.
10. „O luptă de aproape cinci ani cu diferite grade ale «tunerului și depresiei»

emoționale, te duce la limita puterilor, voinței, credinței și răbdării. După zile de «suferință» ești oboseit. După săptămâni de «suferință» ești epuizat. După luni de «suferință» devii slab. După ani de «suferință» te obișnuiești cu ideea că nu vei mai fi bine niciodată. Speranța devine cel mai prețios și mai greu de atins dintre daruri. Pe scurt, nu cred că știu cum am trecut peste această încercare, dar trebuie să fi fost [Salvatorul]. Este singura explicație. Nu pot să explic de unde știu acest lucru, dar îl știu. Datorită Lui, am trecut peste aceasta”.

11. Vedeți Luca 10:30-35.
12. Luca 4:18; vedeți, de asemenea, Isaia 61:1.
13. 3 Nefi 18:32.
14. Alma 7:11-12. „El... a coborât sub toate lucrurile astfel încât El a înțeles toate lucrurile” (Doctrină și legăminte 88:6).
15. „Come, Ye Disconsolate”, *Hymns*, nr. 115.
16. Doctrină și legăminte 122:7.
17. „Tu cunoști măreția lui Dumnezeu; iar El va sfinți suferințele tale spre binele tău” (2 Nefi 2:2). „Eu știu că oricine își va pune nădejdea în Dumnezeu va fi sprijinit în încercările și în necazurile sale și în suferințele sale; și va fi înălțat în ultima zi” (Alma 36:3).
18. 2 Corinteni 12:9.
19. Vedeți Neil L. Andersen, „The Joy of Becoming Clean”, *Ensign*, apr. 1995, p. 50-53.
20. Ioan 14:18.
21. „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii” (1 Corinteni 15:19).
22. În primul verset din Cartea lui Mormon, Nefi a explicat că a „[văzut] multe suferințe în cursul zilelor [sale]” (1 Nefi 1:1). Ulterior, Nefi a spus: „Cu toate acestea mi-am înălțat privirea către Dumnezeul meu și L-am preamărit cât a fost ziua de lungă; și nu am cărtit împotriva Domnului din cauza suferințelor mele” (1 Nefi 18:16).
23. 3 Nefi 25:2.
24. Conversație personală, 26 ian. 2018.
25. 2 Corinteni 4:8-9.
26. Președintele Hugh B. Brown, în timp ce vizita Israelul, a fost întrebat de ce i-a fost poruncit lui Avraam să-și sacrifice fiul. Dânsul a răspuns: „Avraam a trebuit să învețe ceva despre Avraam” (în Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* [1989], p. 93).
27. Matei 16:25.
28. Russell M. Nelson, „Children of the Covenant”, *Ensign*, mai 1995, p. 32.
29. Russell M. Nelson, în Jason Swensen, „Better Days Are Ahead for the People of Puerto Rico”, *Church News*, 9 sept. 2018, p. 4.
30. Russell M. Nelson, în Swensen, „Better Days Are Ahead”, p. 3.
31. Russell M. Nelson, în Swensen, „Better Days Are Ahead”, p. 4.
32. Vedeți Russell M. Nelson, „Isus Hristos – Învățătorul tămăduitor”, *Liahona*, nov. 2005, p. 85-88.
33. Apocalipsa 7:14.
34. Vedeți Apocalipsa 7:13, 15, 17.

Președintele Russell M. Nelson

Denumirea corectă a Bisericii

Isus Hristos ne-a îndrumat să chemăm Biserica folosind numele Său, deoarece este Biserica Sa, plină de puterea Sa.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, în această zi frumoasă de sabat ne bucurăm împreună datorită numeroaselor binecuvântări primite de la Domnul. Suntem foarte recunoscători pentru mărturiile dumneavoastră despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, pentru sacrificiile pe care le faceți să rămâneți sau să reveniți pe calea Sa a legămintelor și pentru dedicarea cu care slujiți în Biserica Sa.

Astăzi, simt foarte puternic să vă vorbesc despre un subiect foarte important. În urmă cu câteva săptămâni, am emis o declarație despre faptul de a folosi denumirea corectă a Bisericii.¹ Am făcut aceasta, deoarece Domnul a imprimat în mintea mea importanța denumirii pe care El a declarat-o pentru Biserica Sa, aceea de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.²

După cum vă puteți aștepta, reacțiile față de această declarație și de îndrumarul de stil revizuit³ au fost mixte. Mulți membri au corectat imediat denumirea Bisericii pe blogurile și pe paginile lor de pe rețelele de socializare. Alții s-au întrebat de ce,

având în vedere tot ce se întâmplă în lume, a fost necesar să se sublinieze ceva atât de „minor”. Și unii au spus că nu se poate face, așa că de ce să încercăm? Permiteți-mi să explic de ce ne pasă atât de mult de acest aspect. Însă, mai întâi să vă explic ce *nu* este acest efort.

- Nu este o schimbare de denumire.
- Nu este o schimbare a mărcii.
- Nu este o cosmetizare.
- Nu este un moft.
- Și nu este ceva minor.

De fapt, *este* o corectare. *Este* porunca Domnului. Joseph Smith nu a denumit Biserica restaurată potrivit voinței lui; nici Mormon nu a făcut-o. Salvatorul a fost Cel care a spus: „Pentru că așa se va numi Biserica Mea în ultimele zile, chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”⁴.

Chiar și mai devreme, în anul 34 d.H., Domnul nostru înviat a dat instrucțiuni similare membrilor Bisericii Sale când i-a vizitat pe meleagurile americane. Atunci, El a spus:

„Voi veți numi Biserica după numele Meu...”

Și cum ar putea această Biserică să fie a Mea dacă nu ar fi numită după numele Meu? Căci dacă o Biserică ar fi numită după numele lui Moise, atunci aceasta ar fi Biserica lui Moise; sau dacă ar fi numită după numele unui om, atunci aceasta ar fi Biserica unui om; dar dacă ar fi numită după numele Meu, atunci aceasta este Biserica Mea”⁵.

Așadar, denumirea Bisericii nu este negociabilă. Când Salvatorul declară, în mod clar, care trebuie să fie denumirea

Bisericii, și chiar Își începe declarația cu „Așa se va numi Biserica Mea”, atunci El vorbește serios. Și, dacă noi permitem ca porecle să fie folosite sau adoptăm ori chiar promovăm acele porecle, El este supărat.

Cât contează o denumire sau, în acest caz, o poreclă? Când vine vorba despre porecle ale Bisericii, cum ar fi „Biserica SZU”, „Biserica Mormonă” sau „Biserica Sfinților din Zilele din Urmă”, cel mai important aspect în aceste denumiri este *absența* numelui Salvatorului. Îndepărtarea numelui Domnului din Biserica Domnului este o victorie majoră a lui Satana. Când *înlăturăm* numele Salvatorului, *ignorăm* subtil tot ce a făcut Isus Hristos pentru noi – chiar ispășirea Sa.

Gândiți-vă la aceasta din perspectiva Sa. În viața premuritoare, El a fost Iehova, Dumnezeuul Vechiului Testament. Sub îndrumarea Tatălui Său, El a fost Creatorul acestei lumi și al altora.⁶ El a ales să Se supună voinței Tatălui Său și să facă, pentru toți copiii lui Dumnezeu, ceva ce nimeni altcineva nu ar fi putut! Pogorând de bunăvoie pe pământ în calitate de Singurul Născut al Tatălui în trup, El a fost ocărât, batjocorit, scuipat și biciuit cu brutalitate. În Grădina Ghetsimani, Salvatorul nostru a luat asupra Sa *fiecare* durere, *fiecare*

păcat și *toate* chinurile și suferințele trăite *vreodată* de dumneavoastră, de mine și de oricine care a trăit sau va trăi vreodată. Sub greutatea acelei poveri teribile, El a sângerat din fiecare por.⁷ Toată această suferință a fost și mai mare când a fost răstignit, cu cruzime, pe crucea de pe Căpățâna.

Prin aceste experiențe sfâșietoare și prin învierea Sa ulterioară – ispășirea Sa infinită – El a oferit tuturor nemurirea și ne-a răscumpărat pe fiecare de la efectele păcatului, cu condiția pocăirii noastre.

După învierea Salvatorului și moartea apostolilor Săi, lumea s-a prăbușit în secole de întuneric. Apoi, în anul 1820, Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, S-au arătat profetului Joseph Smith pentru a iniția restaurarea Bisericii Domnului.

După tot ce a îndurat El – și după tot ce a făcut El pentru omenire – îmi dau seama, cu profund regret, că noi am acceptat fără să ne dăm seama ca Biserica restaurată a lui Hristos să fie chemată cu alte denumiri, fiecare dintre acestea înlăturând numele sacru al lui Isus Hristos!

În fiecare duminică, atunci când luăm din împărtășanie fiind demni, ne reînnoim promisiunea sacră față de Tatăl nostru Ceresc că dorim cu

adevărat să luăm asupra noastră numele Fiului Său, Isus Hristos.⁸ Promitem să-L urmăm, să ne pocăim, să ținem poruncile Sale și să ne aducem *întotdeauna* aminte de El.

Când Îi omitem numele din denumirea Bisericii Sale, facem, din neatenție, ca *El* să nu mai fie obiectivul central al vieții noastre.

Faptul de a lua asupra noastră numele Salvatorului include faptul de a declara și a depune mărturie altora – prin faptele și cuvintele noastre – că Isus este Hristosul. Ne-a fost atât de teamă să nu *supărăm* pe cineva care ne-a numit „mormoni”, încât am eșuat în a-L *apăra* pe Însuși Salvatorul, în a-L lua partea chiar și în ceea ce privește denumirea Bisericii Sale?

Dacă noi, ca grup și ca persoane, vrem să avem acces la puterea ispășirii lui Isus Hristos – să ne curețe și să ne vindece, să ne întărească și să ne sporească talentele și capacitățile și, în final, să ne exalte – trebuie să-L recunoaștem, în mod clar, ca fiind sursa acelei puteri. Putem începe chemându-l Biserica folosind denumirea pe care El a declarat-o.

Pentru mare parte a lumii, Biserica Domnului este în prezent ascunsă sub denumirea de „Biserica Mormonă”. Însă, noi, în calitate de membri ai Bisericii Domnului, știm cine este la conducerea ei: Însuși Isus Hristos. Din nefericire, mulți care aud termenul *mormon* cred că-l preaslăvim pe Mormon. Nu este așa! Îl onorăm și-l respectăm pe acel mare profet din vechime de pe meleagurile americane.⁹ Însă, *nu* suntem ucenicii lui Mormon. Suntem ucenicii Domnului.

În zilele de început ale Bisericii restaurate, expresii precum *Biserica Mormonă* și *mormoni*¹⁰ erau adesea folosite ca epitete – ca expresii dure și insultătoare – menite să oblitereze implicarea lui Dumnezeu în restaurarea Bisericii lui Hristos în aceste zile din urmă.¹¹

Dragi frați și surori, sunt multe argumente lumești împotriva restaurării denumirii corecte a Bisericii. Având în vedere lumea digitală în care trăim și optimizarea pentru motoarele de

căutare care ne ajută pe toți să găsim informații de care avem nevoie aproape pe loc – inclusiv informații despre Biserica Domnului – criticii spun că, în acest moment, o astfel de corectare este neînțeleaptă. atât de simt că, datorită faptului că suntem atât de cunoscuți ca „mormoni” și ca „Biserica Mormonă”, ar trebui să obținem ce-i mai bun din acest lucru.

Dacă ar fi fost vorba despre marca unei organizații întemeiate de om, acele argumente ar fi putut avea succes. Însă, în acest aspect crucial, noi privim către Cel a Căruia Biserică este și recunoaștem: căile Domnului nu sunt și nu vor fi niciodată căile omului. Dacă vom avea răbdare și dacă ne vom face bine partea, Domnul ne va conduce în îndeplinirea acestei sarcini importante. La urma urmei, noi știm că Domnul îi ajută pe cei care caută să facă voia Sa, tot așa cum El l-a ajutat pe Nefi să îndeplinească sarcina de a construi o corabie cu care să traverseze marea.¹²

Vom dori să fim amabili și răbdători în acțiunile noastre de a corecta aceste erori. Mass-media serioasă ne va sprijini în această acțiune a noastră.

În cadrul unei conferințe generale din trecut, vârstnicul Benjamín De Hoyos a vorbit despre un astfel de eveniment. Dânsul a spus:

„În urmă cu câțiva ani, când slujeam la Biroul de Afaceri publice al Bisericii

în Mexic, [un coleg și cu mine] am fost [invitați] să [participăm] la o emisiune radio... [Unul dintre directorii de program ne-a] întrebat: «De ce are Biserica un nume atât de lung?»...

Colegul meu și cu mine am zâmbit în fața unei întrebări atât de bune și, apoi, am început să explicăm că denumirea Bisericii nu a fost aleasă de către un om. A fost [dată] de Salvator... Directorul de program a reacționat imediat și foarte respectuos: «Atunci, o vom repeta cu mare plăcere»¹³.

Această relatare oferă un tipar. Va fi nevoie, una câte una, de cele mai bune acțiuni ale noastre, ca persoane, pentru a corecta erorile care s-au strecurat de-a lungul anilor.¹⁴ Este posibil ca restul lumii să ne urmeze sau nu în a ne chema cu denumirea corectă. Însă, este incorect să ne simțim frustrați dacă cea mai mare parte a lumii cheamă Biserica și membrii ei cu denumiri incorecte dacă și noi facem același lucru.

Îndrumarul nostru de stil revizuit este util. În el, se afirmă: „În prima referință, se preferă folosirea întregii denumiri a Bisericii: «Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă». Când se impune [o a doua] referință prescurtată, se încurajează folosirea termenilor „Biserica” sau „Biserica lui Isus Hristos”. Denumirea «Biserica restaurată a lui Isus Hristos» este, de asemenea, corectă și recomandată”¹⁵.

Dacă cineva vă întreabă „Sunteți mormon?”, puteți să-i răspundeți: „Dacă mă întrebați dacă sunt membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, da, sunt!”.

Dacă vă întreabă cineva „Sunteți sfânt din zilele din urmă?”¹⁶, îi puteți răspunde: „Da, sunt. Cred în Isus Hristos și sunt membru al Bisericii Sale restaurate”.

Dragii mei frați și dragile mele surori, vă promit că, dacă vom face tot ce putem pentru a restaura denumirea corectă a Bisericii Domnului, Cel a Căruia Biserică este aceasta va revărsa puterea și binecuvântările Sale asupra capetelor sfinților din zilele din urmă¹⁷, în moduri pe care nu le-am văzut vreodată. Vom avea cunoașterea și puterea lui Dumnezeu care să ne ajute să ducem binecuvântările Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos la fiecare neam, seminție, limbă și popor și să pregătim lumea pentru a Doua Venire a Domnului.

Așadar, cât contează o denumire? Când este vorba despre denumirea Bisericii Domnului, răspunsul este: „Foarte mult!”. Isus Hristos ne-a îndrumat să chemăm Biserica folosind numele Său, deoarece este Biserica Sa, plină de puterea Sa.

Eu știu că Dumnezeu trăiește. Isus este Hristosul. El conduce Biserica Sa astăzi. Depun, astfel, mărturie în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Domnul a imprimat în mintea mea importanța denumirii pe care El a revelat-o pentru Biserica Sa, aceea de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Noi avem o lucrare de făcut, aceea de a ne armoniza cu voința Sa. În săptămânile recente, diverși conducători ai Bisericii și departamente ale ei au inițiat pașii necesari pentru a realiza acest lucru. În lunile următoare, se vor pune la dispoziție informații suplimentare cu privire la acest subiect important” (Russell M. Nelson, în „Denumirea Bisericii” [declarație oficială, 16 aug. 2018], mormonii-stiri.ro/articol/denumirea-bisericii).
2. Președinți anteriori ai Bisericii au cerut același lucru. De exemplu, președintele George Albert Smith a spus: „Nu-L dezamăgiți pe Domnul chemând aceasta Biserica Mormonă. El nu a denumit-o Biserica Mormonă” (în Conference Report, apr. 1948, p. 160).
3. Vedeți „Style Guide – The Name of the

- Church”, mormonnewsroom.org.
4. Doctrină și legăminte 115:4.
 5. 3 Nefi 27:7-8.
 6. Vedeți Moise 1:33.
 7. Vedeți Doctrină și legăminte 19:18.
 8. Vedeți Moroni 4:3; Doctrină și legăminte 20:37, 77.
 9. Mormon a fost unul dintre cei patru scriitori principali ai Cărții lui Mormon, ceilalți fiind Nefi, Iacov și Moroni. Toți au fost martori oculari ai Domnului, la fel ca și traducătorul ei inspirat, profetul Joseph Smith.
 10. Chiar și cuvântul *mormoniți* s-a numărat printre termenii folosiți pentru luarea în derâdere (vedeți *History of the Church*, 2:62-63, p. 126).
 11. Alte epitețe par să fi apărut în vremurile Noului Testament. În timpul procesului apostolului Pavel înaintea lui Felix, Pavel a fost numit „mai marele partidei nazarinenilor” (Faptele apostolilor 24:5). În legătură cu folosirea expresiei „nazarinenilor”, cineva a scris: „Aceasta era o denumire dată, de obicei, creștinilor ca formă de dispreț. Erau, de obicei, numiți așa, deoarece Isus a fost din Nazaret” (Albert Barnes, *Notes, Explanatory and Practical, on the Acts of the Apostles* [1937], p. 313).
- În mod asemănător, într-un alt comentariu se afirmă: „Așa cum Domnul a fost numit, în mod disprețuitor, «[nazarineanul]» (Mat. xxvi.71), tot așa iudeii i-au numit pe ucenicii Săi «nazarineni». Ei nu recunoșteau că aceștia erau creștini, *adică* ucenici ai lui Mesia” (*The Pulpit Commentary: The Acts of the Apostles*, redactată de H. D. M. Spence și Joseph S. Exell [1884], 2:231).
- În legătură cu același subiect, vârstnicul Neal A. Maxwell a remarcat: „De-a lungul istoriei scripturilor, observăm acțiuni periodice menite să înjosească profeții pentru a-i alunga – să-i categorisească pentru a-i împrăști. Cei mai mulți sunt, pur și simplu, ignorați de contemporanii lor și de istoria laică. La urma urmei, creștinii de la început erau numiți «partida nazarinenilor» (Faptele apostolilor 24:5)” („Out of Obscurity”, *Ensign*, nov. 1984, p. 10).
12. Vedeți 1 Nefi 18:1-2.
 13. Benjamin De Hoyos, „Chemați să fim sfinți”, *Liahona*, mai 2011, p. 106.
 14. Deși nu putem controla modul în care ne numesc oamenii, avem control total asupra modului în care ne referim la noi înșine. Cum ne putem aștepta ca alții să onoreze denumirea corectă a Bisericii dacă noi, membrii ei, eșuăm să facem acest lucru?
 15. „Style Guide – The Name of the Church (Îndrumar de stil – denumirea Bisericii)”, mormonnewsroom.org.
 16. Termenul *sfânt* este folosit adesea în Biblia sfântă. În epistola lui Pavel către efeseni, de exemplu, el a folosit cuvântul *sfânt* cel puțin o dată în fiecare capitol. Sfânt este cineva care crede în Isus Hristos și se străduiește să-L urmeze.
 17. Vedeți Doctrină și legăminte 121:33.

Președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

Încercați, încercați, încercați

Salvatorul Își pune numele în inimile dumneavoastră. Și simțiți dragostea pură a lui Hristos față de alții și față de dumneavoastră.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt recunoscător pentru ocazia de a vorbi. Această conferință a fost înălțătoare pentru mine și am fost edificat. Muzica interpretată și cuvintele rostite au fost purtate de Duhul Sfânt în inima noastră. Mă rog ca ceea ce vă voi spune să fie purtat în inima dumneavoastră de același Spirit.

Cu mulți ani în urmă, am fost primul consilier al unui președinte de district din partea de est a Statelor Unite. De

mai multe ori, în timp ce călătoream către micile noastre ramuri, dânsul îmi spunea: „Hal, când întâlnești o persoană, comportă-te cu ea de parcă ar avea probleme grave și vei proceda cores-punzător în mai bine de jumătate dintre situații”. Nu numai că avea dreptate, dar am și învățat de-a lungul anilor că procentajul estimat era prea mic. Astăzi doresc să vă încurajez să biruiți problemele pe care le aveți.

Viața noastră muritoare a fost concepută de un Dumnezeu iubitor pentru a fi un test și o sursă de progres pentru fiecare dintre noi. Vă amintiți cuvintele lui Dumnezeu cu privire la copiii Săi atunci când a creat lumea: „Și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor”¹.

Încă de la început, testele nu au fost ușoare. Ne confruntăm cu încercări datorită faptului că avem trupuri muritoare. Cu toții trăim într-o lume în care războiul lui Satana împotriva adevărului și a fericirii noastre personale devine din ce în ce mai intens. Lumea și viața dumneavoastră vi se pot părea din ce în ce mai agitate.

Aceasta este asigurarea mea: Dumnezeu iubitor care a permis să fiți supuși acestor teste a întocmit, de asemenea, o cale sigură pentru a le trece. Tatăl Ceresc a iubit atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Preaiubit pentru a ne ajuta.² Fiul Său, Isus Hristos, și-a dat viața pentru noi. Isus Hristos a purtat în Ghetsimani și pe cruce povara tuturor păcatelor noastre. El a îndurat toată suferința, durerea și efectele păcatelor noastre, astfel încât El să ne poată alina și întări în timpul fiecărei încercări din viață.³

Vă amintiți că Domnul le-a spus slujitorilor Săi:

„Tatăl și cu Mine suntem unul. Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; și, deoarece M-ați primit, voi sunteți în Mine și Eu sunt în voi.

De aceea, Eu sunt în mijlocul vostru și Eu sunt Păstorul cel bun și Piatra Israelului. Cine va zidi pe această stâncă nu va cădea niciodată”⁴.

Profetul nostru, președintele Russell M. Nelson, ne-a oferit cuvinte de asigurare similare. Mai mult, dânsul a descris o modalitate prin care putem zidi pe acea stâncă și pune numele Domnului în inima noastră pentru a ne îndruma în încercările noastre.

Dânsul a spus: „Dumneavoastră, cei care poate că vă simțiți pentru o clipă descurajați, amintiți-vă: viața nu este menită să fie ușoară. Trebuie să avem

parte de încercări și suferință în timpul vieții pe pământ. Pe măsură ce vă amintiți că «niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere» (Luca 1:37), să știți că El este Tatăl dumneavoastră. Sunteți un fiu sau o fiică creați după imaginea Sa, îndreptățiți, atunci când sunteți demni, să primiți revelație pentru a fi ajutați în eforturile dumneavoastră neprihănite. Puteți lua asupra dumneavoastră numele sfânt al Domnului. Puteți fi demni să vorbiți în numele sacru al lui Dumnezeu (vedeți D&L 1:20)”⁵.

Cuvintele președintelui Nelson ne amintesc de promisiunea din rugăciunea de împărtășanie, o promisiune pe care Tatăl nostru Ceresc o îndeplinește dacă facem ce am promis, în schimb, să facem.

Ascultați cuvintele: „O Dumnezeule, Tată Veșnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvânțezi și să sfințești această pâine pentru sufletele tuturor acelor care se împărtășesc din ea, pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău și să-Ți mărturisească Ție, o Dumnezeule, Tată Veșnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău, și să-și amintească totdeauna de El și, să țină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei. Amin”⁶.

De fiecare dată când spunem cuvântul *amin* după ce este rostită

rugăciunea în numele nostru, noi promitem că, prin luarea din pâine, suntem dornici să luăm asupra noastră numele sfânt al lui Isus Hristos, să ne amintim întotdeauna de El și să ținem poruncile Sale. În schimb, ni se promite că vom avea întotdeauna Spiritul Său cu noi. Datorită acestor promisiuni, Salvatorul este stâncă pe care putem sta în siguranță și fără frică în timpul fiecărei furtuni pe care o înfruntăm.

În timp ce am cugetat asupra cuvintelor legământului și binecuvântărilor corespondente promise, m-am întrebat ce înseamnă să ne dorim cu adevărat să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos.

Președintele Dallin H. Oaks a explicat: „Este important că, atunci când luăm din împărtășanie, nu depunem mărturie că *luăm asupra noastră* numele lui Isus Hristos. Depunem mărturie că ne *dorim cu adevărat* să facem aceasta. (Vedeți D&L 20:77.) Faptul că doar depunem mărturie despre dorința noastră adevărată sugerează că trebuie să se întâmple altceva înainte ca noi să luăm de fapt numele sacru asupra noastră în cel mai important sens”⁷.

Declarația că „[dorim] cu adevărat să [luăm] asupra [noastră]” numele Său ne sugerează că, deși am luat numele Salvatorului asupra noastră când am fost botezați, acest lucru nu se încheie la botez. Trebuie să lucrăm, în mod

continuu, să luăm numele Său asupra noastră de-a lungul vieții noastre, inclusiv când ne reînnoim legămintele la masa împărtășaniei și facem legăminte în templele sfinte ale Domnului.

Așa că apar două întrebări esențiale pentru fiecare dintre noi: „Ce trebuie să fac pentru a lua numele Său asupra mea?” și „Cum voi ști că progalez?”.

Declarația președintelui Nelson sugerează un răspuns util. Dânsul a spus că noi putem lua numele Salvatorului asupra noastră și putem vorbi în numele Său. Când vorbim în numele Său, noi Îi slujim. „Căci, cum poate un om să cunoască stăpânul pe care nu l-a slujit și care este un străin pentru el și departe de gândurile și intențiile sale?”⁸

Faptul de a vorbi în numele Lui necesită o rugăciune spusă cu credință. Este nevoie de rugăciune fierbinte adresată Tatălui Ceresc pentru a afla ce cuvinte am putea rosti pentru a-L ajuta pe Salvator în lucrarea Sa. Trebuie să fim demni de a primi promisiunea: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru”⁹.

Totuși, pentru a lua numele Său asupra noastră trebuie să facem mai mult decât să vorbim în numele Său. Trebuie să avem anumite sentimente în inima noastră pentru a fi demni să fim slujitorii Săi.

Profetul Mormon a descris sentimentele care ne fac demni și ne ajută să putem lua numele Domnului asupra noastră. Aceste sentimente includ credința, speranța și caritatea, care este dragostea pură a lui Hristos.

Mormon a explicat:

„Căci eu cred că voi aveți credință în Hristos datorită blândeții voastre; căci dacă voi nu aveți credință în El, atunci voi nu sunteți demni de a fi numărați printre oamenii Bisericii Lui.

Și iarăși, frații mei preaiubiți, eu aș dori să vorbesc către voi despre nădejde. Cum se poate ca voi să aveți credință dacă nu aveți nădejde?

Și ce este aceea pentru care voi aveți nădejde? Iată, vă spun eu vouă că voi trebuie să aveți nădejde prin ispășirea lui Hristos și prin puterea învierii Lui ca să fiți înălțați la viață veșnică și aceasta

datorită credinței voastre în El în acord cu făgăduința.

De aceea, dacă un om are credință, el trebuie să aibă nădejde, căci fără credință nicio nădejde nu poate să fie.

Și iarăși, iată vă spun eu vouă că nimeni nu poate să aibă credință și nădejde dacă nu are blândețe și inima smerită.

Dacă este așa, atunci credința și nădejdea lui sunt zadarnice, niciunul nu este primit înaintea lui Dumnezeu în afară de cel blând și cu inima smerită; și dacă un om este blând și cu inima smerită și mărturisește prin puterea Duhului Sfânt că Isus este Hristosul, atunci el trebuie să aibă caritate; căci dacă el nu are caritate, atunci el este un nimic; de aceea el trebuie să aibă caritate”.

După ce descrie caritatea, Mormon continuă spunând:

„Dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el.

De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelor care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos; pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum El este; pentru ca noi să putem să avem această nădejde; pentru ca noi să fim purificați tot așa cum El este pur. Amin”¹⁰.

Mărturia mea este că Salvatorul Își pune numele în inima dumneavoastră. Credința multora dintre dumneavoastră în El crește. Simțiți mai multă speranță și optimism. Și simțiți dragostea pură a lui Hristos față de alții și față de dumneavoastră.

Observ aceasta la misionarii care slujesc în întreaga lume. Observ aceasta la membrii care vorbesc prietenilor și membrilor familiei lor despre Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Bărbații, femeile, tinerii și chiar copiii slujesc din dragoste pentru Salvator și pentru aproapele lor.

La prima știre referitoare la dezastre din lume, membrii își fac planuri pentru a sări în ajutor, uneori traversând oceane, fără să li se ceară acest lucru. Uneori le este greu să aștepte până când pot fi primiți în zonele devastate.

Înțeleg că unii dintre dumneavoastră simțiți astăzi că speranța și credința dumneavoastră sunt biruite de problemele pe care le aveți. Și poate că vă doriți foarte mult să simțiți dragoste.

Dragi frați și surori, Domnul vă oferă ocazii să simțiți și să împărtășiți dragostea Sa. Vă puteți ruga cu încredere ca Domnul să vă îndrume să-i arătați cuiva dragoste în numele Său. El răspunde rugăciunilor voluntarilor blânzi precum dumneavoastră. Veți simți dragostea lui Dumnezeu față de dumneavoastră și față de persoana căreia îi sluiți pentru El. Când ajutați copiii lui Dumnezeu în problemelor lor, problemele dumneavoastră vor părea mai ușor de rezolvat. Credința și speranța dumneavoastră vor fi întărite.

Cunosc personal exemple care dovedesc acest adevăr. De-a lungul vieții ei, soția mea a vorbit pentru Domnul și a slujit oamenilor pentru El. Așa cum am mai menționat, unul dintre episcopii noștri mi-a spus la un moment dat: „Sunt uluit. De fiecare dată când aud că o persoană din episcopie are probleme, mă grăbesc să ajut. Dar, până ajung, se pare că, de fiecare dată, soția dumneavoastră a fost deja acolo”. Acest lucru s-a întâmplat în toate locurile în care am locuit în 56 de ani.

Acum, ea poate rosti doar câteva cuvinte într-o zi. Este vizitată de oameni

căroră le-a arătat dragoste în numele Domnului. În fiecare seară și dimineață, cânt imnuri alături de ea și ne rugăm. Eu trebuie să rostesc rugăciunile și să interpretez cântecele. Uneori o pot vedea mimând cuvintele imnurilor. Preferă cântecele pentru copii. Sentimentul care pare că îi place cel mai mult este rezumat în cântecul „Eu încerc să fiu ca Isus”¹¹.

Acum câteva zile, după ce am interpretat refrenul: „Cum vă iubește El, să vă iubiți. Prin tot ce faceți [încercați] mereu buni să fiți”, ea a spus încet, dar clar: „Încercați, încercați, încercați”. Cred că, atunci când Îl va vedea, își va da seama că Salvatorul nostru a pus numele Său în inima sa și că ea a devenit ca El. El o ajută în timpul greutăților ei acum așa cum vă va ajuta și pe dumneavoastră.

Vă depun mărturia mea că Salvatorul vă cunoaște și vă iubește. El vă cunoaște numele așa cum și dumneavoastră Îl știți pe al Lui. El vă cunoaște greutățile. El a avut parte de acestea. Prin ispășirea Sa, El a biruit lumea. Dacă vă doriți cu adevărat să luați numele Său asupra dumneavoastră, îi veți ajuta pe mulți alții cu poverile lor. Și, cu timpul, veți descoperi că Îl cunoașteți mai bine pe Salvator și că Îl iubiți mai mult. Numele Său va fi în inima dumneavoastră și va fi prezent constant în gândurile dumneavoastră. Este numele prin care veți fi chemați. Depun mărturie despre aceste lucruri, cu recunoștință pentru bunătatea Sa plină de dragoste față de mine, de cei dragi mie și față de dumneavoastră, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Avraam 3:25.
2. Vedeți Ioan 3:16-17.
3. Vedeți Alma 7:11-12.
4. Doctrină și legăminte 50:43-44.
5. Russell M. Nelson, „With God Nothing Shall Be Impossible”, *Ensign*, mai 1988, p. 35.
6. Doctrină și legăminte 20:77.
7. Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ”, *Ensign*, mai 1985, p. 81.
8. Mosia 5:13.
9. Doctrină și legăminte 1:38.
10. Moroni 7:39-44, 47-48.
11. Vedeți „Eu încerc să fiu ca Isus”, *Cântece pentru copii*, p. 40-41.

Brian K. Ashton

al doilea consilier în Președinția generală a Școlii de duminică

Tatăl

Fiecare dintre noi are potențialul să devină ca Tatăl. Pentru a face acest lucru, trebuie să-L preaslăvim pe Tatăl în numele Fiului.

Întreaga ei viață, soția mea, Melinda, a încercat din toată inima să fie o ucenică credincioasă a lui Isus Hristos. Totuși, începând din tinerețea ei, ea s-a simțit nedemnă de dragostea și binecuvântările Tatălui Ceresc, deoarece a înțeles greșit natura Sa. Din fericire, Melinda a continuat să țină poruncile, în pofida tristeții pe care o simțea. În urmă cu câțiva ani, ea a avut o serie de experiențe care a ajutat-o să înțeleagă mai bine natura lui Dumnezeu, inclusiv dragostea Sa pentru copiii Săi și recunoștința Sa pentru eforturile noastre imperfecte de a face lucrarea Sa.

Ea a explicat modul în care a influențat-o acest lucru: „Acum sunt sigură că planul Tatălui funcționează, că El Se implică personal în succesul nostru și că El ne oferă învățăturile și experiențele de care avem nevoie pentru a ne întoarce în prezența Sa. Mă văd pe mine și îi văd pe alții mai mult așa cum ne vede Dumnezeu. Pot să-mi cresc copiii, să predau și să slujesc cu mai multă dragoste și mai puțină frică. Simt pace și încredere, în loc de anxietate și nesiguranță. În loc să mă simt judecată, mă simt sprijinită. Credința mea este mai sigură. Simt

dragostea Tatălui meu mai des și mai profund”¹.

Faptul de a avea „o idee *corectă* despre caracterul, perfecțiunea și attributele [Tatălui Ceresc]” este esențial pentru a exercita suficientă credință pentru a dobândi exaltarea.² O înțelegere corectă a caracterului Tatălui Ceresc poate schimba modul în care ne privim pe noi și îi privim pe alții și ne ajută să înțelegem dragostea enormă a lui Dumnezeu pentru copiii Săi și marea Sa dorință de a ne ajuta să devenim ca El. O viziune incorectă privind natura Sa ne poate face să simțim că nu suntem capabili să ne întoarcem vreodată înapoi în prezența Sa.

Obiectivul meu astăzi este să propovăduiesc puncte doctrinare cheie despre Tatăl care vor permite fiecăruia dintre noi, dar mai ales celor care se întreabă dacă Dumnezeu îi iubește, să înțeleagă mai bine adevărul Său caracter și să exercite o credință mai mare în El, în Fiul Său și în planul Său pentru noi.

Viața premuritoare

În lumea premuritoare, ne-am născut ca spirite din Părinți Cerești și am trăit alături de Ei ca familie.³ Ei ne cunoșteau, ne-au învățat și ne-au iubit.⁴ Noi am dorit foarte mult să fim ca Tatăl nostru Ceresc. Însă, pentru a face acest lucru, am acceptat că trebuia:

1. să dobândim trupuri fizice glorificate, nemuritoare⁵;

2. să ne căsătorim și să formăm familii prin puterea de a pecetlui a preoților ei⁶ și
3. să dobândim toată cunoașterea, puterea și attributele divine⁷.

În consecință, Tatăl a creat un plan care avea să ne permită, potrivit unor anumite condiții⁸, să dobândim trupuri fizice care aveau să devină nemuritoare și glorificate la înviere; să ne căsătorim și să formăm familii în viața muritoare sau, pentru cei credincioși care nu aveau această ocazie, după viața muritoare⁹; să progresăm către perfecțiune și, în cele din urmă, să ne întoarcem la Părinții noștri Cerești și să locuim alături de Ei și de familiile noastre într-o stare de exaltare și fericire eternă.¹⁰

Scripturile numesc aceasta planul salvării.¹¹ Am fost atât de recunoscători pentru acest plan, încât, atunci când ne-a fost prezentat, am scos strigăte de bucurie.¹² Fiecare dintre noi a acceptat condițiile planului, inclusiv experiențele și încercările din viața muritoare care aveau să ne ajute să ne dezvoltăm attribute divine.¹³

Viața muritoare

În viața muritoare, Tatăl Ceresc ne oferă condițiile de care avem nevoie pentru a progresa în cadrul planului Său. Tatăl L-a zămislit pe Isus Hristos în trup¹⁴ și I-a oferit ajutor divin pentru a-Și îndeplini misiunea din viața muritoare. Tatăl Ceresc ne va ajuta și pe noi,

pe fiecare în parte, dacă ne vom strădui să ținem poruncile Sale.¹⁵ Tatăl ne dă libertatea de a alege.¹⁶ Viața noastră este în mâinile Sale și „zilele [noastre] sunt cunoscute” și „nu vor fi [numărate] mai [puține]”.¹⁷ Și El Se asigură că, în cele din urmă, toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc.¹⁸

Tatăl Ceresc este Cel care ne dă pâinea cea de toate zilele¹⁹, ceea ce include atât hrana pe care o mâncăm, cât și tăria de care avem nevoie pentru a ține poruncile Sale.²⁰ Tatăl ne dă daruri bune.²¹ El ne ascultă rugăciunile și le răspunde.²² Tatăl Ceresc ne izbăvește de rău, atunci când Îi permitem.²³ Plânge pentru noi atunci când suferim.²⁴ În cele din urmă, toate binecuvântările noastre vin de la Tatăl.²⁵

Tatăl Ceresc ne îndrumă și ne dă experiențe de care avem nevoie ținând cont de tăria noastră, de slăbiciunile noastre și de alegerile noastre, pentru ca noi să dăm roade bune.²⁶ Tatăl ne muștră când este nevoie, deoarece El ne iubește.²⁷ El este un „Om al Sfatului”²⁸, care ne va sfătui dacă Îl rugăm.²⁹

Tatăl Ceresc este Cel care trimite, atât influența, cât și darul Duhului Sfânt în viața noastră.³⁰ Prin darul Duhului Sfânt, gloria – sau inteligența, lumina și puterea – Tatălui poate sălășlui în noi.³¹ Dacă ne vom strădui să creștem în lumină și adevăr, până când ochii noștri vor fi îndreptați numai către slava lui Dumnezeu, Tatăl Ceresc va trimite Spiritul Sfânt al făgăduinței pentru a ne pecetlui pentru viața eternă și pentru a ne dezvoltă fața Sa – fie în această viață, fie în următoarea.³²

Viața de după moarte

În lumea spiritelor din viața de după moarte, Tatăl Ceresc continuă să reverse Duhul Sfânt și să trimită misionari celor care au nevoie de Evanghelie. El răspunde rugăciunilor și, celor cărora le lipsesc rânduilele necesare salvării, îi ajută să le primească prin intermediul celor vii care le înfăptuiesc pentru și în folosul lor.³³

Tatăl L-a înălțat pe Isus Hristos și I-a dat puterea de a face posibilă învierea³⁴, care este modul prin care putem

dobândi trupuri nemuritoare. Mântuirea și învierea Salvatorului ne pot aduce înapoi în prezența Tatălui, unde vom fi judecați de Isus Hristos.³⁵

Cei care se biziue pe „meritele și mila și harul lui Mesia cel Sfânt”³⁶ vor primi trupuri glorificate ca Tatăl³⁷ și vor trăi în prezența Sa „într-o stare de fericire fără de sfârșit”³⁸. Acolo, Tatăl ne va șterge toate lacrimile³⁹ și ne va ajuta să ne continuăm călătoria de a deveni ca El.

După cum vedeți, Tatăl Ceresc este mereu acolo pentru noi.⁴⁰

Caracterul Tatălui

Pentru a deveni ca Tatăl, trebuie să ne dezvoltăm trăsăturile Sale de caracter. Atributele și perfecțiunea Tatălui includ următoarele:

- Tatăl este „Fără de Sfârșit și Veșnic”⁴¹;
- El este drept, milos, bun, îndelung răbdător în mod perfect și dorește doar ce este cel mai bun pentru noi⁴²;
- Tatăl Ceresc este dragoste⁴³;
- El își respectă legămintele⁴⁴;
- El nu Se schimbă⁴⁵;
- El nu poate minți⁴⁶;
- Tatăl nu este părtinitor⁴⁷;
- El cunoaște toate lucrurile – trecutul, prezentul și viitorul – de la început⁴⁸;
- Tatăl Ceresc este mai inteligent⁴⁹ decât noi toți⁵⁰;
- Tatăl are toată puterea⁵¹ și face tot ceea ce Își propune în inimă să facă⁵²;

Dragi frați și surori, putem avea încredere în Tatăl și ne putem bizui pe El. Deoarece are o perspectivă eternă, Tatăl Ceresc poate vedea lucruri pe care noi nu putem să le vedem. Bucuria, lucrarea și gloria Sa sunt să realizeze nemurirea și exaltarea noastră.⁵³ Tot ceea ce El face este pentru beneficiul nostru. El „dorește ca noi să avem fericire eternă chiar mai mult decât ne dorim noi”⁵⁴. Și El „nu ne cere să trecem niciun moment în plus printr-o dificultate, decât doar cât este absolut nevoie pentru beneficiul nostru

sau al celor pe care îi iubim”⁵⁵. Drept urmare, El Se concentrează să ne ajute să progresăm, nu să ne judece sau să ne condamne.⁵⁶

Să devenim ca Tatăl nostru

Ca fii și fiice de spirit ai lui Dumnezeu, fiecare dintre noi are potențialul să devină ca Tatăl. Pentru a face acest lucru, trebuie să-L preaslăvim pe Tatăl în numele Fiului.⁵⁷ Facem acest lucru străduindu-ne să fim supuși voinței Tatălui, așa cum a fost Salvatorul⁵⁸ și pocăindu-ne în mod continuu⁵⁹. Pe măsură ce facem aceste lucruri, noi „[vom] primi har după har” până când primim plenitudinea Tatălui⁶⁰ și suntem înzestrați cu „caracterul, perfecțiunea și atributele Sale”⁶¹.

Având în vedere diferența dintre ce suntem noi ca muritori și ceea ce a devenit Tatăl Ceresc, nu ne surprinde că unii simt că faptul de a deveni ca Tatăl este un lucru irealizabil. Însă, scripturile sunt clare. Dacă ne vom ține cu credință de Hristos, ne vom pocăi și vom căuta harul lui Dumnezeu fiind supuși, în cele din urmă vom deveni ca Tatăl. Găsesc multă alinare în faptul că cei care se străduiesc să fie supuși vor „[primi] har după har” și, în cele din urmă, vor „[primi] plenitudinea Sa”⁶². Cu alte cuvinte, nu vom deveni ca Tatăl prin propriile forțe.⁶³ De fapt, se va întâmpla prin daruri ale harului, unele mari, dar majoritatea mici, care vor clădi unul pe celălalt, până când vom avea plenitudinea. Dar, frați și surori, se va întâmpla!

Vă invit să aveți încredere că Tatăl Ceresc știe cum să vă exalte; căutați ajutorul Său care ne sprijină zilnic și înaintați cu credință în Hristos chiar și atunci când nu puteți simți dragostea lui Dumnezeu.

Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem în ceea ce privește faptul de a deveni ca Tatăl.⁶⁴ Dar pot depune mărturie cu siguranță că faptul de a ne strădui să devenim ca Tatăl merită orice sacrificiu.⁶⁵ Sacrificiile pe care le facem aici, în viața muritoare, indiferent cât de mari, sunt pur și simplu de necomparat cu bucuria, fericirea și dragostea incomensurabile pe care le vom simți în prezența lui Dumnezeu.⁶⁶ Dacă vă este greu să credeți că merită să faceți sacrificiile care vi se cer, Salvatorul vă cheamă, spunând: „Voi nu ați înțeles încă ce mari sunt binecuvântările pe care Tatăl... le-a pregătit pentru voi... voi nu puteți suporta toate lucrurile acum; totuși, îndrăzniți, pentru că Eu vă voi conduce”⁶⁷.

Depun mărturie că Tatăl dumneavoastră Ceresc vă iubește și dorește ca *dumneavoastră* să trăiți din nou alături de El. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Note aflate în posesia autorului; vedeți, de asemenea, D. Melinda Ashton, „The Holy Ghost: Direction, Correction, and Warning” (Conferința femeilor de la Universitatea Brigham Young, 28 apr. 2016), byutv.org.
2. *Lectures on Faith* (1985), p. 38.
3. Vedeți „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145; „Mother in Heaven”, Gospel Topics, topics.lds.org.
4. Apostolul Pavel a indicat că noi îl cunoaștem pe Tatăl atât de bine, încât sufletele noastre încă tânjesc să îi spună *Abba*, care înseamnă „tati”, un cuvânt rezervat unui tată față de care suntem extrem de apropiați (vedeți Romani 8:15).
5. Vedeți Doctrină și legăminte 130:22.
6. Vedeți Doctrină și legăminte 132:19-20.
7. Matei 5:48; vedeți, de asemenea, 2 Petru 1:3-8.
8. Aceste condiții includeau faptul de a păstra prima noastră stare (vedeți Avraam 3:26) și, apoi, în viața muritoare, de a exercita credință în Isus Hristos și în ispășirea Sa pocăindu-ne, fiind botezați prin scufundare de către cineva care deține autoritatea preoției lui Dumnezeu, primind darul Duhului Sfânt și îndurând până la sfârșit (vedeți 3 Nefi 27:16-20).
9. Președintele Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Unii dintre cei care ascultă acest mesaj probabil se întreabă: «Dar cu mine cum

rămâne?». Știm că multor sfinți din zilele din urmă demni și minunați le lipsesc ocaziile ideale și cerințele esențiale pentru a progresa. Singurătatea, lipsa copiilor, moartea și divorțul împiedică idealurile și amână îndeplinirea binecuvântărilor promise... Dar aceste piedici sunt temporare. Domnul a promis că, în eternități, nicio binecuvântare nu va fi negată fiilor și fiicelor care țin poruncile, sunt fideli legămintelor pe care le-au făcut și doresc ceea ce este drept” („The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, nov. 1993, p. 75).

10. Vedeți Mosia 2:41.
11. Vedeți Alma 42:5; este numit, de asemenea, planul mântuirii (vedeți, de exemplu, Iacov 6:8) și planul fericirii (vedeți Alma 42:8, 16).
12. Vedeți Iov 38:4-7.
13. Vedeți, de exemplu, Evrei 5:8; 12:11; Eter 12:27. Cel puțin la început, unele dintre încercările cu care ne confruntăm în viața muritoare ne pot da impresia, din cauza înțelegerii noastre limitate, că ne vor împiedica să obținem unele dintre binecuvântările promise la care sperăm cel mai mult. În pofida acestor aparente contradicții, Dumnezeu ne va oferi fiecare binecuvântare promisă, dacă rămânem credincioși.
14. Vedeți Luca 1:31-35; Ioan 1:14; 1 Nefi 11:18-21; Ghid pentru scripturi, „Isus Hristos”, scriptures.lds.org.
15. Vedeți Doctrină și legăminte 93:4-5, 16-17, 19-20.
16. Vedeți Moise 7:32.
17. Doctrină și legăminte 122:9.
18. Vedeți Romani 8:28.
19. Vedeți Matei 6:11.
20. Vedeți N. Eldon Tanner, „The Importance of Prayer”, *Ensign*, mai 1974, p. 50-53.
21. Vedeți Luca 11:10-13; Iacov 1:17.
22. Vedeți Luca 11:5-10; 3 Nefi 13:6.
23. Vedeți Matei 6:13.
24. Vedeți Moise 7:31-40.
25. Vedeți Iacov 1:17.

26. Vedeți Ioan 15:1-2; Doctrină și legăminte 122:6-7.
27. Vedeți Evrei 12:5-11; Doctrină și legăminte 95:1.
28. Moise 7:35.
29. Vedeți Alma 37:12, 37.
30. Vedeți Ioan 14:26; 2 Nefi 31:12.
31. Vedeți Ioan 17:21-23, 26; Doctrină și legăminte 93:36.
32. Vedeți Doctrină și legăminte 76:53; 88:67-68.
33. Vedeți 1 Petru 4:6. Vârstnicul Melvin J. Ballard, vorbind despre de ce un bărbat pe care l-a botezat s-a alăturat Bisericii, a spus: „Mi s-a adus la cunoștință că strămoșii săi din lumea spiritelor au acceptat Evanghelia cu ani în urmă și s-au rugat ca cineva din familia lor de pe pământ să deschidă ușa pentru ei și că rugăciunile lor au avut succes, iar Domnul a îndrumat misionarii către ușa acestui bărbat” (în Melvin J. Ballard, *Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness* [1966], p. 250).
34. Vedeți Mormon 7:5-6; vedeți, de asemenea, Ioan 5:21, 26; 1 Corinteni 6:14; 2 Nefi 9:11-12; Alma 40:2-3; 3 Nefi 27:14.
35. Vedeți Ioan 5:22; Iacov 6:9; Alma 11:44; Helaman 14:15-18. Îspășirea lui Hristos învinge toate efectele căderii lui Adam, atât moartea fizică, cât și pe cea spirituală, fiind nevoie ca ambele să fie învinse pentru a putea să ne întoarcem în prezența Tatălui nostru Ceresc. Cei care s-au pocăit de păcatele lor vor trăi alături de Tatăl și de Fiul în eternitate. Însă, cei care nu s-au pocăit vor avea parte de a doua moarte, care se va întâmpla din cauza păcatelor lor (vedeți Helaman 14:15-18).
36. 2 Nefi 2:8
37. Vedeți Doctrină și legăminte 76:56; 88:28-29.
38. Mosia 2:41
39. Vedeți Apocalipsa 7:17.
40. Vedeți Moise 7:30. Tatăl Ceresc continuă chiar să vegheze asupra celor din împărăția terestrială și să le asigure cele necesare prin slujirea lui Isus Hristos și a altor ființe

celestiale (vedeți Doctrină și legăminte 76:77, 87) și asupra celor din împărăția teistială prin slujirea Duhului Sfânt și a îngerilor (vedeți Doctrină și legăminte 76:86, 88).

41. Moise 7:35; vedeți, de asemenea, Psalmii 90:2.
42. Vedeți Psalmii 103:6-8; Luca 6:36; Moise 7:30.
43. Vedeți 1 Ioan 4:16.
44. Vedeți Doctrină și legăminte 84:40.
45. Vedeți Iacov 1:17.
46. Vedeți Numeri 23:19.
47. Vedeți Faptele apostolilor 10:34-35.
48. Vedeți 1 Nefi 9:6; Doctrină și legăminte 130:7.
49. Dictionary.com definește *inteligenta* ca fiind „capacitatea de a învăța, a raționa, a înțelege și fiind alte forme de activitate mentală; aptitudinea de a înțelege adevăruri, relații, fapte, înțelesuri etc.” și „cunoaștere”.
50. Vedeți Avraam 3:19. Isus Hristos ca ființă glorificată și perfectă este, de asemenea, mai inteligent decât noi toți.
51. Vedeți Apocalipsa 21:22.
52. Vedeți Avraam 3:17.
53. Vedeți Moise 1:39.
54. Richard G. Scott, „Trust in the Lord”, *Ensign*, nov. 1995, p. 17.
55. Richard G. Scott, „Trust in the Lord”, p. 17.
56. Vedeți Ioan 5:22; Moise 1:39. Satana și propria persoană sunt cei care ne condamnă (vedeți Apocalipsa 12:10; Alma 12:14).
57. Vedeți Ioan 4:23; Doctrină și legăminte 18:40; 20:29.
58. Vedeți 3 Nefi 11:11; Doctrină și legăminte 93:11-19.
59. Pocăința este procesul prin care ne schimbăm firea pentru a deveni ca Dumnezeu. Astfel, noi trebuie să ne pocăim în mod continuu, nu doar când „am făcut ceva greșit”.
60. Vedeți Doctrină și legăminte 93:19-20.
61. *Lectures on Faith*, p. 38; vedeți, de asemenea, Moroni 7:48; 10:32-33; Doctrină și legăminte 76:56, 94-95; 84:33-38.
62. Doctrină și legăminte 93:20; subliniere adăugată.
63. Vedeți Moroni 10:32-33; Doctrină și legăminte 76:69, 94-95.
64. De ce nu poate sau nu dorește Dumnezeu să ne reveleze mai mult despre procesul de a deveni ca El? Sincer, nu știu toate motivele. Dar sunt cel puțin două pe care le înțeleg. Primul este că unele lucruri sunt pur și simplu incomprehensibile în starea noastră muritoare (vedeți Doctrină și legăminte 78:17). Ar putea fi similar cu faptul de a încercat să explici Internetul cuiva care a trăit în Evul Mediu. Contextul și perspectiva lipsesc. Al doilea motiv este acel dar al harului care ne este oferit tocmai pentru că trebuie să agonizăm și să întâmpinăm greutăți datorită faptului de a nu ști.
65. Sacrificiile care ni se cer să le facem pot fi esențiale în ceea ce privește atingerea perfecțiunii.
66. Vedeți Romani 8:18.
67. Doctrină și legăminte 78:17-18.

Vârstnicul Robert C. Gay
din Președinția celor Șaptezeci

Să luăm numele lui Isus Hristos asupra noastră

Mă rog ca noi să luăm cu credință numele lui Isus Hristos asupra noastră văzând așa cum vede El, slujind așa cum a slujit El și având încredere că harul Său este de ajuns.

Dragi frați și surori, de curând, în timp ce meditam la îndemnul președintelui Nelson de a numi Biserica folosind denumirea ei revelată, am citit paginile în care Salvatorul i-a instruit pe nefiți cu privire la denumirea Bisericii.¹ În timp ce citeam cuvintele Salvatorului, am fost impresionat de modul în care le-a spus oamenilor: „voi trebuie să luați asupra voastră numele lui Hristos”². Acest lucru m-a făcut să mă autoanalizez și să mă întreb: „Iau eu asupra mea numele Salvatorului așa cum ar dori El?”³. Astăzi, doresc să împărtășesc câteva dintre impresiile pe care le-am primit ca răspuns la întrebarea mea.

În primul rând, să luăm numele lui Hristos asupra noastră înseamnă să ne străduim să vedem așa cum vede Dumnezeu.⁴ Cum vede Dumnezeu? Joseph Smith a spus: „În timp ce o parte a rasei umane o judecă și o condamnă fără milă pe cealaltă, Marele Părinte al Universului veghează întreaga familie umană cu grijă de tată și sentiment patern” deoarece „dragostea Sa [este] imposibil de înțeles”⁵.

Cu câțiva ani în urmă, sora mea mai mare a decedat. Ea a avut o viață

dificilă. Se chinuia să trăiască potrivit Evangheliei și nu a fost niciodată cu adevărat activă în Biserică. Soțul ei a părăsit-o și a rămas singură cu patru copii mici de crescut. În seara în care a murit, într-o încăpere în care

erau și copiii ei prezenți, i-am dat o binecuvântare să părăsească liniștită această viață. În acel moment, mi-am dat seama că, de prea multe ori, am judecat viața surorii mele prin prisma încercărilor și inactivității ei. Când mi-am așezat mâinile pe capul ei în acea seară, am primit o muștrare gravă din partea Spiritului. Am fost făcut să-mi dau seama de bunătatea ei și mi s-a permis să o văd așa cum o vedea Dumnezeu – nu ca pe cineva care se chinuia să trăiască potrivit Evangheliei și să trăiască în general, ci ca pe cineva care a avut probleme dificile pe care eu nu le-am avut. Am văzut-o ca pe o mamă minunată care, în pofida obstacolelor, a crescut patru copii frumoși, extraordinari. Am văzut-o ca pe prietena mamei noastre care și-a făcut timp pentru a avea grijă de ea și i-a fost alături după ce tatăl nostru a decedat.

În timpul ultimei seri petrecute cu sora mea, cred că Dumnezeu mă întreba: „Nu vezi că toți cei din jurul tău sunt ființe sacre?”

Brigham Young ne-a învățat:

„Doresc să vă îndemn pe toți sfinții... să-i înțelegeți pe bărbați și pe femei așa cum sunt ei nu așa cum sunteți dumneavoastră”⁶.

Cât de des se spune – «Persoana aceea a greșit și nu poate fi sfântă»... Îi auzim pe unii că înjură și mint... [sau] încălcă ziua de sabbat... Nu judecați acele persoane pentru că nu cunoașteți planul pe care îl are Domnul pentru ele... [ci] aveți răbdare cu ele»⁷.

Vi-L puteți imagina pe Salvatorul nostru trecând pe lângă dumneavoastră și poverile dumneavoastră fără să vă observe? Salvatorul S-a uitat cu aceiași ochi la samaritean, la femeia prinsă în preacurvie, la strângătorul de taxe, la lepros, la bolnavul mintal și la păcătos. Toți erau copiii Tatălui Său. Toți puteau fi mântuiți.

Vi-L puteți imagina întorcându-și fața de la o persoană care are îndoieli cu privire la locul ei în împărăția lui Dumnezeu sau vreo persoană care suferă în vreun fel?⁸ Eu nu pot. În ochii lui Hristos, fiecare suflet are o valoare infinită. Nimeni nu este prerânduit să dea greș. Viața veșnică este posibilă tuturor.⁹

Am învățat o lecție importantă din mustrea Spiritului la căpătâiul surorii

mele: că, atunci când vedem așa cum vede El, vom îndeplini două țeluri – mântuirea celor pe care îi influențăm și mântuirea proprie.

În al doilea rând, ca să luăm asupra noastră numele lui Hristos, noi nu trebuie doar să vedem așa cum vede Dumnezeu, ci și să facem lucrarea Sa și să slujim așa cum a slujit El. Noi trăim potrivit celor două mari porunci, ne supunem voinței lui Dumnezeu, adunăm copiii lui Israel și lăsăm lumina noastră „să lumineze înaintea oamenilor”¹⁰. Noi primim și trăim potrivit legămintelor și rânduielilor Bisericii Sale restaurate.¹¹ Când facem aceasta, Dumnezeu ne înzestrează cu puterea de a ne binecuvânta pe noi înșine, familiile noastre și viețile altora.¹² Întrebați-vă: „Cunosc eu pe cineva care nu are nevoie de puterile cerului în viața sa?”.

Când ne sfințim, Dumnezeu va face minuni printre noi.¹³ Noi ne sfințim purificându-ne inima.¹⁴ Ne purificăm inima când Îl auzim¹⁵, ne pocăim de

păcatele noastre¹⁶, devenim convertiți¹⁷ și iubim așa cum a iubit și El.¹⁸ Salvatorul ne-a întrebat: „Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați?”¹⁹.

De curând, am aflat despre o experiență din viața vârstnicului James E. Talmage, care m-a făcut să mă opresc și să mă gândesc la modul în care îi iubesc și le slujesc celor din jurul meu. Când era profesor tânăr, înainte de a deveni apostol, în mijlocul epidemiei de difterie din anul 1892, vârstnicul Talmage a aflat despre o familie de străini, care nu erau membri ai Bisericii, care locuiau în apropiere și fuseseră atinși de boală. Nimeni nu a vrut să riște mergând în căminul contaminat. Cu toate acestea, vârstnicul Talmage a mers imediat la ei. Dânsul a găsit patru copii: unul de doi ani și jumătate decedat pe pat, unul de cinci ani, unul de zece ani în mare suferință și unul de treisprezece ani slăbit. Părinții sufereau de durere și oboseală.

Vârstnicul Talmage i-a îmbrăcat pe cel decedat și pe cei în viață, a măturat în camere, a dus hainele murdare afară și a ars toate cârpele îmbâcsite de boală. A muncit toată ziua și, apoi, s-a întors în dimineața următoare. Copilul de zece ani decedase în timpul nopții. El a ridicat copilul de cinci ani și l-a ținut în brațe. Fetița a tușit secreții cu sânge pe fața și hainele lui. El a scris: „Nu am putut să o pun jos” și a ținut-o până a murit în brațele lui. A ajutat la înmormântarea celor trei copii și a aranjat ca familia îndurerată să aibă hrană și haine curate. După ce s-a întors acasă, fratele Talmage și-a aruncat hainele, a făcut baie cu soluție de zinc, s-a izolat de membrii familiei lui și a suferit o formă mai ușoară a bolii.²⁰

Sunt atâtea vieți în pericol în jurul nostru. Sfinții iau numele Salvatorului asupra lor devenind puri și slujind tuturor indiferent cine sunt – astfel, salvăm vieți.²¹

În cele din urmă, eu cred că a lua numele Lui asupra noastră presupune ca noi să avem încredere în El. La o adunare la care am participat într-o duminică, o tânără a întrebat: „De curând, eu și prietenul meu ne-am

despărțit, iar el a hotărât să părăsească Biserica. Mi-a spus că nu a fost nicio dată mai fericit. Cum se poate acest lucru?”

Salvatorul a răspuns la această întrebare când le-a spus neftilor: „Dar dacă [viața voastră] nu va fi zidită pe Evanghelia Mea, ci va fi zidită pe lucrările omului sau pe lucrările diavolului, atunci adevărat vă spun Eu vouă cum că [voi veți] avea bucurie în lucrările [voastre] numai pentru un timp; și încetul cu încetul sfârșitul va veni”²². Pur și simplu, nu există bucurie de durată în afara Evangheliei lui Isus Hristos.

Totuși, la acea adunare, m-am gândit la numărul mare de oameni buni pe care îi cunosc și care se confruntă cu poveri și porunci grele pentru ei. M-am întrebat: „Ce le-ar mai putea spune Salvatorul?”²³. Cred că i-ar întreba: „Ai încredere în Mine?”²⁴. Femeii care avea scurgerea de sânge, i-a zis: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit, du-te în pace”²⁵.

Unul dintre versetele mele preferate este Ioan 4:4, în care se spune, „Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria”.

De ce îmi place acel verset? Deoarece Isus nu *era obligat* să meargă în Samaria. Iudeii din zilele Lui îi

disprețuiau pe samariteni și ocoleau Samaria. Însă Isus a ales să meargă acolo pentru a declara înaintea lumii întregi, pentru prima dată, că El era Mesia cel promis. Pentru acest mesaj, El nu numai că a ales un grup proscris, dar și o femeie – și nu orice femeie, ci o femeie care trăia în păcat – o femeie considerată în acea perioadă că făcea parte din cea mai rea categorie de oameni. Cred că Isus a făcut aceasta ca fiecare dintre noi să înțeleagă mereu că dragostea Lui este mai mare decât temerile, dependențele, îndoielile, ispitele și păcatele pe care le avem, familiile noastre destrămate, depresiile și anxietățile noastre, bolile noastre cronice, sărăcia noastră, abuzul suferit, disperarea și singurătatea noastră.²⁶ El vrea ca noi, toți, să știm că nu există nimic și nimeni pe care să nu-l poată vindeca și elibera ca să poată simți bucurie de durată.²⁷

Harul Său este de ajuns.²⁸ El e singurul care a coborât sub toate lucrurile. Puterea ispășirii Sale este puterea de a învinge orice povară din viața noastră.²⁹ Mesajul relatării despre femeia de la fântână este că El cunoaște situațiile din viața noastră³⁰ și că noi putem întotdeauna să mergem alături de El,

indiferent cine suntem. Ei și fiecăruia dintre noi, El ne spune: „Oricui va bea apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă [va avea] un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”³¹.

În oricare dintre călătoriile vieții, de ce ne-am îndepărta de unicul Salvator care are toată puterea să ne vindece și să ne elibereze? Oricare ar fi prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a avea încredere în El, acesta merită plătit! Dragii mei frați și dragile mele surori, fie ca noi să alegem să ne mărim credința în Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru, Isus Hristos!

Din adâncul sufletului, depun mărturie că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este Biserica Salvatorului, condusă de Hristos cel Viu printr-un profet adevărat. Este rugăciunea mea ca noi să luăm cu credință asupra noastră numele lui Isus Hristos văzând așa cum vede El, slujind așa cum a slujit El și având încredere că harul Său este de ajuns pentru a ne duce acasă și la o bucurie nesfârșită. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți 3 Nefi 27:3-8.
2. Vedeți 3 Nefi 27:5-6; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 20:77 și legământul împărtășaniei.
3. Vedeți Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998) pentru un studiu detaliat despre a lua numele lui Isus Hristos asupra noastră și a fi martori ai numelui lui Isus Hristos.
4. Vedeți Mosia 5:2-3. Una dintre marile schimbări ale inimii printre oamenii regelui Beniamin care au luat asupra lor numele lui Hristos a fost că ochii lor au fost deschși pentru a vedea „viziuni mari”. Cei care moștenesc împărăția celestială sunt cei care „văd așa cum sunt văzuți” (Doctrină și legăminte 76:94).
5. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 39.
6. Brigham Young, în *Journal of Discourses*, 8:37.
7. *Discourses of Brigham Young* selecție realizată de John A. Widtsoe (1954), p. 278.
8. Vedeți 3 Nefi 17:7.
9. Vedeți Ioan 3:14-17; Faptele apostolilor 10:34; 1 Nefi 17:35; 2 Nefi 26:33; Doctrină și legăminte 50:41-42; Moise 1:39. Vârșnicul D. Todd Christofferson ne-a mai învățat: „Depunem mărturie, cu încredere că, prin ispășirea Sa, Isus Hristos a anticipat și, în final, va compensa fiecare pierdere și lipsă pentru cei care se întorc la El. Nimeni nu este predestinat să primească mai puțin [decât] tot ceea ce are Tatăl pentru copiii Săi” („De ce căsătoria, de ce familia”, *Liahona*, mai 2015).

10. Vedeți Matei 5:14-16; 22:35-40; Mosia 3:19; Doctrină și legăminte 50:13-14; 133:5; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Adunarea Israelului risipit”, *Liahona*, nov. 2006, p. 79-81.
11. Vedeți Leviticul 18:4; 2 Nefi 31:5-12; Doctrină și legăminte 1:12-16; 136:4; Articolele de credință 1:3-4.
12. Vedeți Doctrină și legăminte 84:20-21; 110:9.
13. Vedeți Iosua 3:5; Doctrină și legăminte 43:16; vedeți, de asemenea, Ioan 17:19. Salvatorul S-a sfințit pe Sine pentru a avea puterea de a ne binecuvânta.
14. Vedeți Helaman 3:35; Doctrină și legăminte 12:6-9; 88:74.
15. Vedeți Joseph Smith – Istorie 1:17, prima poruncă pe care i-a dat-o Dumnezeu profetului Joseph Smith într-o viziune; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 9:29; 3 Nefi 28:34.
16. Vedeți Marcu 1:15; Faptele apostolilor 3:19; Alma 5:33; 42:22-23; Doctrină și legăminte 19:4-20. De asemenea, meditați la aceste două cugetări cu privire la păcat. În primul rând, Hugh Nibley scrie: „Păcatul este o pierdere de vreme. Înseamnă a face un lucru, când ar trebui să faci alte lucruri mai bune pe care ești capabil să le faci” (*Approaching Zion*, Don E. Norton [1989], p. 66). Susanna Wesley, mama lui John Wesley, i-a scris fiului său: „Gândește-te la aceasta ca la o regulă. Orice lucru care îți slăbește gândirea, îți slăbește sensibilitatea conștiinței, îți întuneacă simțul de Dumnezeu, îți înlătură gustul pentru lucrurile spirituale, orice face ca trupul să aibă autoritate asupra minții, pentru tine, acel lucru este păcat, oricât de inocent ar părea” (*Susanna Wesley: The Complete Writings*, redactată de Charles Wallace [1997], p. 109).

17. Vedeți Luca 22:32; 3 Nefi 9:11, 20.
18. Vedeți Ioan 13:2-15, 34. În ziua de dinainte de ispășirea Sa, Salvatorul i-a spălat picioarele unuia care L-a trădat, unuia care L-a negat și altora care au adormit în ceasul în care avea nevoie cel mai mult de ei. Apoi, El a propovăduit: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu”.
19. Matei 5:46.
20. Vedeți John R. Talmage, *The Talmage Story: Life of James E. Talmage – Educator, Scientist, Apostle* (1972), p. 112-114.
21. Vedeți Alma 10:22-23; 62:40.
22. 3 Nefi 27:11.
23. În Matei 11:28, 30, Domnul spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă... Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară”. Puteți citi, de asemenea, 2 Corinteni 12:7-9. Pavel descrie că suferea de un „tepuș în carne” foarte puternic și s-a rugat să-i fie luat. Și El i-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. Vedeți, de asemenea, Eter 12:27.
24. Vedeți Mosia 7:33; 29:20; Helaman 12:1; Doctrină și legăminte 124:87.
25. Vedeți Luca 8:43-48; Marcu 5:25-34. Femeia cu scurgerea de sânge era disperată și rămăsese fără opțiuni. Suferise timp de 12 ani, își cheltuise toți banii pe doctori și starea ei se agrava. Alungată din mijlocul poporului și familiei ei, ea și-a croit drum, cu un scop precis, printr-o mare mulțime și s-a mișcat cât de repede a putut spre Salvator. Avea încredere totală și credință în Salvator și El a simțit atingerea ei pe marginea veșmântului Său. Datorită credinței pe care o avea femeia, El a vindecat-o imediat și în totalitate. Apoi, El a numit-o „flică”. Nu mai era o exilată,

- ci o membră a familiei lui Dumnezeu. Vindecarea ei a fost fizică, socială, emoțională și spirituală. Greutățile pot dura ani întregi sau o viață, dar promisiunea Lui de a ne vindeca este sigură și absolută.
26. Vedeți Luca 4:21; Ioan 4:6-26. Nu Ioan, ci Luca, consemnează că, la începutul slujirii Sale, Isus a mers la sinagoga Lui în Nazaret, a citit un fragment din Isaia care profetea despre Mesia și, apoi, a declarat: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din scriptură, pe care le-ați auzit”. Aceasta este prima dată consemnată în care Salvatorul vorbește despre El însuși ca fiind Mesia. Totuși, la fântâna lui Iacov, Ioan consemnează prima oară când Isus declară într-un spațiu public că este Mesia. În această împrejurare, ținând cont că samaritenii nu erau considerați iudei, Isus a mai propovăduit că Evanghelia Sa era pentru toți, iudei și neamuri. Această declarație a fost făcută în ceasul „al șaselea” sau la amiază, când pământul primește cea mai mare lumină de la soare. Fântâna lui Iacov este, de asemenea, în valea de lângă locul exact în care vechiul popor Israel a făcut legământ cu Domnul după ce a intrat în țara făgăduinței. Interesant este faptul că, de-o parte a văii este un munte fără vegetație și de partea cealaltă este un munte plin de izvoare cu apă dătătoare de viață.
 27. Vărstnicul Neal A. Maxwell ne-a învățat: „Când ne aflăm în situații de stres și ne întrebăm dacă mai există ceva în noi înșine de dat, putem primi alinare să știm că Dumnezeu, care știe cât putem, ne-a pus aici să avem succes. Nimeni nu a fost prerânduit să dea greș sau să fie rău... Când ne simțim copleșiți, haideți să ne amintim de asigurarea că Dumnezeu nu ne va da mai mult decât putem duce” („Meeting the Challenges of Today” [adunare de devoțiune din cadrul Universității Brigham Young, 10 oct. 1978], p. 9, speeches.byu.edu).
 28. Președintele Russell M. Nelson ne-a învățat: „Într-o zi viitoare, vă veți prezenta înaintea Salvatorului. Veți fi copleșiți până la lacrimi pentru că vă veți afla în prezența Sa sfântă. Vă veți strădui să găsiți cuvinte de mulțumire pentru că a plătit prețul păcatelor dumneavoastră, v-a iertat pentru fiecare faptă rea față de alții și v-a vindecat de rănilile și nedreptățile din această viață. Îi veți mulțumi pentru că v-a întărit să faceți lucruri ce păreau imposibile, v-a transformat slăbiciunile în puncte forte și pentru că a făcut posibil să trăiți în prezența Sa și a familiei dumneavoastră pentru totdeauna. Identitatea Sa, ispășirea Sa și însușirile Sale vor deveni personale și reale pentru dumneavoastră” („Profeții, conducerea și legea divină” [adunare de devoțiune pentru tinerii adulți din întreaga lume, 8 ian. 2017], broadcasts.lds.org).
 29. Vedeți Isaia 53:3-5; Alma 7:11-13; Doctrină și legăminte 122:5-9.
 30. Vedeți Joseph Smith – Istorie 1:17; Elaine S. Dalton, „El vă cunoaște pe nume”, *Liahona*, mai 2005, p. 109-111.
 31. Ioan 4:14.

Vârstnicul Matthew L. Carpenter
din Cei Șaptezeci

Vreți să vă faceți sănătoși?

Datorită ispășirii lui Isus Hristos, dacă alegem să ne pocăim și ne îndreptăm pe deplin inima către Salvator, El ne va vindeca din punct de vedere spiritual.

După câteva luni în misiune, fiul nostru cel mai mic și colegul său misionar își terminau studiul, moment în care fiul nostru a simțit o durere surdă de cap. S-a simțit foarte ciudat; la început a pierdut controlul asupra brațului stâng, apoi i-a amorțit limba. Partea stângă a feței a început să i se lase în jos. Întâmpina dificultăți în a vorbi. Știa că ceva nu era în regulă. Ceea ce nu știa era că tocmai suferea un accident vascular cerebral masiv în trei zone ale creierului. A fost cuprins de teamă când a paralizat parțial. Rapiditatea cu care victima primește îngrijire în urma unui accident vascular cerebral poate avea un efect semnificativ asupra vindecării. Colegul său credincios a acționat prompt. După ce a sunat la ambulanță, i-a dat o binecuvântare. În mod miraculos, ambulanța era la doar 5 minute distanță.

După ce fiul nostru a fost dus de urgență la spital, personalul medical a evaluat repede situația și a hotărât că trebuie să-i dea fiului nostru un medicament care putea să neutralizeze, în timp, efectele de paralizie ale

accidentului vascular cerebral.¹ Însă, dacă fiul nostru nu avea un accident vascular cerebral, medicamentul putea să aibă consecințe severe, cum ar fi sângerarea în creier. Fiul nostru a trebuit să aleagă. El a ales să accepte medicamentul. Deși pentru însănătoșirea completă a fost nevoie de mai multe operații și de multe luni, în cele din urmă, fiul nostru s-a întors și și-a

încheiat slujirea în misiune după ce efectele accidentului vascular cerebral au fost neutralizate semnificativ.

Tatăl nostru Ceresc este atotputernic și atotcunoscător. El ne cunoaște încercările fizice. El este conștient de durerile noastre fizice cauzate de boli, îmbătrânire, accidente sau afecțiuni de la naștere. El este conștient de problemele emoționale asociate anxietății, singurătății, depresiei sau bolii mintale. El cunoaște fiecare persoană care a avut parte de nedreptate sau a fost abuzată. El ne cunoaște slăbiciunile și înclinațiile și ispitele cu care ne luptăm.

În timpul vieții muritoare, suntem testați pentru a vedea dacă vom alege binele în locul răului. Cei care țin poruncile Sale, vor trăi alături de El „într-o stare de fericire fără de sfârșit”². Pentru a ne ajuta în progresul nostru de a deveni ca El, Tatăl Ceresc a dat toată puterea și cunoașterea Fiului Său, Isus Hristos. Nu există nicio suferință din punct de vedere fizic, emoțional sau spiritual pe care Hristos să nu o poată vindeca.³

Despre slujirea Salvatorului în viața muritoare, scripturile relatează multe evenimente miraculoase în care Isus Hristos Și-a folosit puterea divină pentru a-i vindeca pe cei care sufereau din punct de vedere fizic.

Evangelhia după Ioan relatează povestirea despre un om care suferea de 38 de ani de o boală istovitoare.

„Isus, când l-a văzut zăcând, și, fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: «Vrei să te faci sănătos?».”

Omul neputincios a răspuns că nimeni nu era în jur pentru a-l ajuta când avea cea mai mare nevoie.

„Scoală-te», i-a zis Isus, «ridică-ți patul și umblă».

Îndată omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul, și umblă”⁴.

Vă rog să observați juxtapunerea dintre timpul cât a suferit acest om singur – 38 de ani – și cât de repede a avut loc vindecarea îndată ce S-a implicat Salvatorul. Vindecarea a avut loc „*îndată*”.

Cu o altă ocazie, o femeie care avea de 12 ani o scurgere de sânge, „care își cheltuisese toată averea cu doctorii... s-a apropiat pe dinapoi și s-a atins de poala hainei lui Isus. *Îndată* scurgerea de sânge *s-a oprit*...”

Dar Isus a răspuns: «S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere».

Femeia, când s-a văzut dată de gol... a spus în fața întregului norod... cum fusese vindecată *numaidecât*”⁵.

Prin slujirea Sa, Hristos a propovăduit că El are putere asupra trupului fizic. Nu putem să controlăm când are loc vindecarea de către Hristos a suferințelor noastre fizice. Vindecarea are loc potrivit voinței și înțelepciunii Sale. În scripturi, unii au suferit decenii la rând; alții, toată viața lor muritoare. Infirmitățile vieții muritoare ne pot șlefui și pot întări bizuirea noastră pe

Dumnezeu. Însă, când Îi permitem lui Hristos să Se implice, El ne va întări întotdeauna spiritual, astfel încât să avem o capacitate sporită de a ne îndura poverile.

În cele din urmă, știm că toate suferințele, bolile sau imperfecțiunile fizice vor fi vindecate la înviere. Acesta este un dar oferit întregii omeniri prin ispășirea lui Isus Hristos.⁶

Isus Hristos poate să vindecă mai mult decât doar trupurile noastre fizice. El poate să ne vindecă și spiritele. În scripturi, învățăm despre modul în care Isus i-a ajutat pe cei ale căror spirite erau slabe și i-a vindecat.⁷ Când cugețăm asupra acestor experiențe, speranța și credința noastră în puterea Salvatorului de a ne binecuvânta viața cresc. Isus Hristos ne poate schimba inima, ne poate vindeca de efectele nedreptății sau abuzului de care este posibil să avem parte și ne poate întări capacitatea de a îndura pierderile și tristețile aducându-ne pace pentru a ne ajuta să ne îndurăm încercările vieții, vindecându-ne din punct de vedere emoțional.

Hristos ne poate vindeca și când păcătuim. Noi păcătuim când încălcăm, de bunăvoie, vreuna dintre legile lui Dumnezeu.⁸ Când păcătuim, sufletul nostru devine necurat. Niciun lucru necurat nu poate trăi în prezența lui Dumnezeu.⁹ „A fi curățit de păcat înseamnă a fi vindecat spiritual.”¹⁰

Dumnezeu Tatăl știe că vom păcătui, însă ne-a pregătit o cale prin care să fim mântuiți. Vârstnicul Lynn G.

Robbins ne-a învățat: „Pocăința nu este planul [lui Dumnezeu] de rezervă în cazul în care am putea să nu reușim. Pocăința *este* planul Său, știind că vom reuși”¹¹. Când păcătuim, avem ocazia să alegem binele și nu răul. Alegem binele când ne pocăim după ce am păcătuit. Prin Isus Hristos și sacrificiul Său ispășitor, putem fi mântuiți de păcatele noastre și aduși înapoi în prezența lui Dumnezeu Tatăl, dacă ne pocăim. Vindecarea spirituală nu este realizată doar de Salvator – ea implică puterea mântuitoare a Salvatorului și pocăință sinceră din partea păcătosului. Cei care aleg să nu se pocăiască, refuză vindecarea oferită de Hristos. Pentru ei este ca și cum nu ar fi nicio mântuire.”¹²

Când i-am sfătuit pe alții care căutau să se pocăiască, am fost surprins de faptul că oamenii care trăiau în păcat aveau dificultăți în a lua hotărâri corecte. Duhul Sfânt îi părăsea și, adesea, întâmpinau dificultăți în a face alegeri care să-i aducă mai aproape de Dumnezeu. Se chinuiau luni sau chiar ani de zile, rușinați sau înfricoșați de consecințele păcatelor lor. Simțeau adesea că nu ar fi putut niciodată să se schimbe sau să fie iertați. I-am auzit adesea împărtășindu-și teama că, dacă cei dragi ar ști ce au făcut, ar înceta să-i iubească sau i-ar părăsi. Când au avut această mentalitate, au hotărât, pur și simplu, să tacă și să-și amâne pocăința. Au simțit, în mod greșit, că era mai bine să nu se pocăiască atunci, pentru a nu răni și mai rău pe cei dragi. În mintea lor, era mai bine să sufere după această viață, decât să treacă acum prin procesul pocăinței. Dragi frați și surori, *niciodată* nu este o idee bună să vă amânați pocăința. Dușmanul folosește adesea teama pentru a ne împiedica să acționăm imediat potrivit credinței noastre în Isus Hristos.

Când cei dragi află adevărul despre comportamentul păcătos, deși se pot simți foarte răniți, ei doresc adesea să ajute păcătosul care se pocăiește în mod sincer să se schimbe și să se împace cu Dumnezeu. Într-adevăr, vindecarea spirituală este accelerată când păcătosul mărturisește și este înconjurat de cei care îl iubesc și îl ajută

să-și abandoneze păcatele. Vă rog să vă aduceți aminte că Isus Hristos este măreț pentru că vindecă, de asemenea, victimele inocente ale păcatului care se întorc către El.¹⁵

Președintele Boyd K. Packer a spus: „Spiritele noastre sunt deteriorate când facem greșeli și comitem păcate. Dar, spre deosebire de trupurile noastre fizice, când procesul pocăinței este complet, datorită ispășirii lui Isus Hristos, nicio cicatrice nu rămâne. Promisiunea este următoarea: «Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele» [Doctrină și legăminte 58:42]”¹⁴.

Când ne pocăim „cu toată inima”¹⁵, „*imediat* marele plan al mântuirii va fi împlinit” în viața dumneavoastră¹⁶. Salvatorul ne va vindeca.

Colegul misionar și medicii specialiști care l-au ajutat pe fiul nostru care a suferit un accident vascular cerebral în câmpul misiunii au acționat rapid. Fiul nostru a ales să primească medicamentul de neutralizare a efectelor accidentului vascular cerebral. Efectele de paralizie ale accidentului său vascular cerebral care ar fi putut să-l afecteze pentru tot restul vieții sale muritoare au fost neutralizate. În același mod, cu cât mai repede ne pocăim și aducem ispășirea lui Isus Hristos în viața noastră, cu atât mai repede putem fi vindecați de efectele păcatului.

Președintele Russell M. Nelson a făcut următoarea invitație: „Dacă v-ați îndepărtat de cărare, vă invit... să vă întoarceți. Indiferent de preocupările și provocările dumneavoastră, există un loc pentru dumneavoastră în această Biserică, Biserica Domnului. Dumneavoastră și generațiile încă nenăscute veți fi binecuvântați de acțiunile dumneavoastră de a vă întoarce acum pe cărarea legămintelor”¹⁷.

Vindecarea noastră spirituală ne cere să ne supunem condițiilor explicate de Salvator. Nu trebuie să amânăm! Trebuie să acționăm astăzi! Acționați acum, pentru ca paralizia spirituală să nu vă împiedice progresul etern. Dacă ați simțit, în timp ce am vorbit, că trebuie să cereți iertare cuiva față de care ați greșit, vă invit să acționați! Spuneți-i ce

ați făcut. Rugați-l să vă ierte. Dacă ați comis un păcat care vă afectează demnitatea de a intra la templu, vă invit să vă sfătuiți cu episcopul dumneavoastră – astăzi! Nu amânați!

Dragii mei frați și dragile mele surori, Dumnezeu este Tatăl nostru iubitor din Cer. El a dat toată puterea și cunoașterea Fiului Său Preaiubit, Isus Hristos. Datorită Lui, toată omenirea va fi vindecată într-o bună zi, pentru totdeauna, de toate suferințele fizice. Datorită ispășirii lui Isus Hristos, dacă alegem să ne pocăim și ne îndreptăm pe deplin inima către Salvator, El ne va vindeca din punct de vedere spiritual. Acea vindecare poate începe imediat. Alegerea ne aparține. *Vrem să ne facem sănătoși?*

Depun mărturie că Isus Hristos a plătit prețul pentru ca noi să ne putem face sănătoși. Însă, trebuie să alegem să luăm medicamentul vindecător pe care El ni-l oferă. Luați-l astăzi! Nu amânați! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Medicamentul este numit tPA (activator tisular de plasminogen)
2. Mosia 2:41.
3. Vedeți Matei 4:24. Hristos mergea și îi vindeca pe toți oamenii bolnavi, chiar și pe cei cu „felurite [boli] și chinuri”, „pe cei îndrăciți” și „pe cei lunatici”.
4. Vedeți Ioan 5:5-9; subliniere adăugată.
5. Vedeți Luca 8:43-47; subliniere adăugată.
6. Vedeți Alma 40:23; Helaman 14:17.

7. Vedeți Luca 5:20, 23-25; vedeți, de asemenea, Joseph Smith Translation, Luke 5:23: „Este nevoie de mai multă putere pentru a ierta păcate decât pentru a face bolnavii să se ridice și să umble?”.

8. Vedeți 1 Ioan 3:4.

9. Vedeți 3 Nefi 27:19.

10. „Evanghelia lui Isus Hristos”, *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*, ediție revăzută (2018), lds.org/manual/missionary.

11. Lynn G. Robbins, „Până la șaptezeci de ori câte șapte”, *Liahona*, mai 2018, p. 22.

12. Vedeți Mosia 16:5.

13. De multe ori am văzut accelerarea vindecării persoanelor când membrii familiei au oferit ajutorul și sprijinul cuiva care și-a încălcat jurămintele de fidelitate și a înșelat încrederea, ajutându-i să se îndrepte spre Salvator mai pe deplin pentru puterea Sa vindecătoare în viața lor. Dacă sufletul care se pocăiește cu adevărat caută cu sinceritate să se schimbe, membrii familiei care îl ajută în ceea ce privește studiul Evangheliei, rugăciunea sinceră și slujirea asemănătoare celei a lui Hristos, nu numai că îl vor ajuta pe păcătos să se schimbe, dar vor deschide, de asemenea, calea pentru vindecarea mai deplină a Salvatorului în viața lor. Când este potrivit, victimele inocente pot ajuta pe cel care a comis păcatul, căutând îndrumare cerească în legătură cu ceea ce să studieze împreună, cu modul în care să slujească și cu modul în care să implice membrii familiei pentru a sprijini și a întări sufletul care se pocăiește pentru a se schimba și a beneficia de puterea mântuitoare a lui Isus Hristos.

14. Boyd K. Packer, „Planul fericirii”, *Liahona*, mai 2015, p. 28.

15. 3 Nefi 18:32.

16. Alma 34:31; subliniere adăugată.

17. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Alegeți astăzi

Amploarea fericirii noastre eterne depinde de faptul de a-L alege pe Dumnezeu cel Viu și de a ne alătura Lui în lucrarea Sa.

Personajul fictiv Mary Poppins este o bonă tipică din Anglia – care se întâmplă să aibă puteri magice.¹ Ea călătorește cu ajutorul vântului din est și ajunge pentru a ajuta încercata familie Banks de pe Cherry Tree Lane nr. 17, din Londra perioadei regelui Edward. Îi este dată responsabilitatea de a avea grijă de copii, Jane și Michael. În mod ferm, dar blând, începe să-i învețe lucruri valoroase într-un mod unic și magic.

Jane și Michael fac progrese remarcabile, însă Mary hotărăște că a sosit timpul să plece. În cadrul spectacolului de teatru, Bert, prietenul coșar al lui Mary, încearcă s-o convingă să nu plece. El afirmă: „Dar ei sunt copii buni, Mary”.

Mary răspunde: „M-aș fi ostenit dacă nu ar fi fost? Însă nu-i pot ajuta dacă nu-mi permit; și nimeni nu este mai greu de învățat decât copilul care crede că le știe pe toate”.

Bert întreabă: „Așadar?”.

Mary răspunde: „Așadar, ei trebuie să facă singuri următoarea parte”².

Dragi frați și surori, asemenea lui Jane și Michael Banks, noi suntem „copii buni” care merităm osteneala. Tatăl nostru Ceresc dorește să ne ajute și să ne binecuvânteze, însă nu-I permitem întotdeauna. Uneori, ne comportăm de parcă le-am ști pe toate. Și noi,

de asemenea, trebuie să facem singuri „următoarea parte”. De aceea am venit pe pământ de la căminul nostru ceresc, din viața premuritoare. „Partea” noastră include faptul de a face alegeri.

Obiectivul Tatălui nostru Ceresc în ceea ce privește creșterea și educarea copiilor Săi nu este ca ei să *facă* ceea ce este drept, ci să *aleagă* să facă ceea ce este drept și, în cele din urmă, să devină ca El. Dacă El Și-ar fi dorit doar să fim supuși, ar fi folosit recompense

și pedepse imediate pentru a ne influența comportamentul.

Însă, Dumnezeu nu dorește ca Propriii copii să devină „animale de companie” supuse și bine dresate care nu-I vor roade papucii în sufrageria celestială.³ Nu, Dumnezeu dorește ca Propriii copii să crească din punct de vedere spiritual și să I se alăture în lucrarea familiei.

Dumnezeu a stabilit un plan prin care putem deveni moștenitori în împărăția Sa, o cale a legămintelor care ne ajută să devenim ca El, să ducem viața pe care o duce El și să trăim pentru totdeauna ca familii în prezența Sa.⁴ Alegerea personală a fost – și este – vitală în cadrul acestui plan, despre care am aflat în existența noastră premuritoare. Am acceptat planul și am ales să venim pe pământ.

Pentru a Se asigura că aveam să ne exercităm credința și să învățăm să ne folosim, în mod adecvat, libertatea de a alege, un vâl al uitării a fost pus peste mintea noastră, astfel încât să nu ne aducem aminte de planul lui Dumnezeu. Fără acel vâl, scopurile lui Dumnezeu nu ar putea fi îndeplinite, pentru că nu am putea să progresăm și să devenim moștenitorii de încredere care dorește să fim.

Profetul Lehi a spus: „Prin urmare, Domnul Dumnezeu i-a dat posibilitatea omului să acționeze pentru el însuși. Prin urmare, omul nu poate acționa pentru el însuși, decât dacă este ademenit fie de un lucru, fie de altul”⁵. Simplu spus, o opțiune este reprezentată de Isus Hristos, Primul Născut al Tatălui. Cealaltă opțiune este reprezentată de Satana, Lucifer, care dorește să distrugă libertatea de a alege și să uzurpe puterea.⁶

În Isus Hristos, „avem la Tatăl un [Avocat]”⁷. După ce a dus la bun sfârșit sacrificiul Său ispășitor, Isus, „S-a înălțat la ceruri... ca să-I ceară Tatălui dreptul Lui la îndurare pe care El a arătat-o copiilor oamenilor”. Și, cerând dreptul la îndurare, „El apără cauza copiilor oamenilor”⁸.

Apărarea cauzei noastre de către Hristos în fața Tatălui nu este contrară planului Tatălui. Isus Hristos, care a

permis ca voia Sa să fie înghițită în voia Tatălui⁹, nu ar sprijini nimic altceva decât ceea ce Tatăl a dorit din totdeauna. Fără îndoială, Tatăl Ceresc Se bucură și aplaudă pentru succesele noastre.

Apărarea cauzei noastre de către Hristos este, cel puțin parțial, pentru a ne aduce aminte că El a plătit pentru păcatele noastre și că nimeni nu este exclus din raza de acțiune a milei lui Dumnezeu.¹⁰ Pe cei care cred în Isus Hristos, se pocăiesc, sunt botezați și îndură până la sfârșit – un proces care duce la împăcare¹¹ – Salvatorul îi iartă, îi vindecă și le apără cauza. El este Ajutorul, Alinătorul și Mijlocitorul nostru – atestând și garantând împăcarea noastră cu Dumnezeu.¹²

În totală opoziție, Lucifer este un pârâș sau acuzator. Ioan Revelatorul a descris înfrângerea finală a lui Lucifer: „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mântuirea, și puterea, și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui». De ce? Pentru că, „pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor”¹³.

Lucifer este acest pârâș. El a vorbit împotriva noastră în existența premuritoare și continuă să ne condamne

în această viață. El caută să ne târască în jos. El dorește să avem parte de nenorocire nesfârșită. El este cel care ne spune că nu suntem persoana potrivită, cel care ne spune că nu suntem suficient de buni, cel care ne spune că nu ne putem repara greșelile. El este bătăușul suprem, cel care ne lovește când suntem la pământ.

Dacă Lucifer ar învăța un copil să meargă și copilul s-ar împiedica, el ar urla la copil, l-ar pedepsi și i-ar spune să nu mai încerce. Căile lui Lucifer duc la descurajare și disperare – în final și întotdeauna. Acest tată al minciunilor este furnizorul suprem de minciuni¹⁴ și lucrează cu viclenie pentru a ne înșela și a ne distra atenția, „căci el caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el”¹⁵.

Dacă Hristos ar învăța un copil să meargă și copilul s-ar împiedica, El l-ar ajuta să se ridice și l-ar încuraja să facă următorii pași.¹⁶ Hristos este Ajutorul și Alinătorul. Căile Sale duc la bucurie și speranță – în final și întotdeauna.

Planul lui Dumnezeu include îndrumări pentru noi, numite, în scripturi, porunci. Aceste porunci nu sunt o listă bizară și nici o colecție arbitrară de reguli impuse menite doar să ne instruiască să fim supuși. Acestea sunt în strânsă legătură cu eforturile noastre

de a ne dezvolta atributele pe care le are Divinitatea, cu întoarcerea la Tatăl nostru Ceresc și primirea bucuriei terrene. Supunerea față de poruncile Sale nu este oarbă; Îl alegem pe Dumnezeu și alegem calea Sa către acasă cu bună știință. Tiparul pentru noi este același care a fost pentru Adam și Eva, și anume: „Dumnezeu le-a dat porunci, după ce le-a făcut cunoscut planul mântuirii”¹⁷. Deși Dumnezeu dorește să fim pe calea legămintelor, El ne oferă privilegiul de a alege.

Într-adevăr, Dumnezeu dorește, are așteptări și oferă îndrumări, astfel încât fiecare dintre copiii Săi să aleagă pentru el însuși. El nu ne va forța. Prin darul libertății de a alege, Dumnezeu permite copiilor Săi „[să acționeze] pentru ei înșiși și [să nu se acționeze] asupra lor”¹⁸. Libertatea de a alege ne permite să alegem să ajungem sau nu pe cale. Ne permite să o părăsim sau nu. Așa cum nu putem fi forțați să ne supunem, tot așa nu putem fi forțați să nu ne supunem. Nimeni nu poate, fără cooperarea noastră, să ne scoată de pe cale. (Aceasta nu trebuie confundată cu aceia cărora libertatea de a alege le este încălcată. Ei nu au părăsit calea; ei sunt victime. Ei primesc înțelegera, dragostea și compasiunea lui Dumnezeu.

Însă, când părăsim calea, Dumnezeu Se întristează, pentru că El știe că aceasta, în cele din urmă, însă inevitabil, duce la mai puțină fericire și la binecuvântări pierdute. În scripturi, părăsirea căii este numită păcat, iar scăderea fericirii și binecuvântările pierdute care sunt rezultatul acesteia sunt numite pedeapsă. În acest sens, Dumnezeu nu ne pedepsește; pedeapsa este consecința alegerilor noastre, nu ale Sale.

Când ne dăm seama că nu suntem pe cale, putem să rămânem acolo sau, datorită ispășirii lui Isus Hristos, putem să alegem să ne întoarcem și să revenim pe cale. În scripturi, procesul prin care hotărâm să ne schimbăm și să ne întoarcem pe cale este numit pocăință. Eșecul de a ne pocăi înseamnă că alegem să nu fim demni să primim binecuvântările pe care Dumnezeu dorește să ni le ofere. Dacă „[n-am] fost doritori [să ne bucurăm] de ceea ce [am] fi putut primi”, ne vom „întoarce... la locul [nostru], să [ne bucurăm] de ceea ce [suntem] doritori să [primim]”¹⁹ – alegerea noastră, nu a lui Dumnezeu.

Indiferent de cât timp nu am fost pe cale sau cât de mult ne-am îndepărtat, în momentul în care hotărâm să ne

schimbăm, Dumnezeu ne ajută să ne întoarcem.²⁰ Din perspectiva lui Dumnezeu, prin pocăință sinceră și înaintând cu fermitate în Hristos, odată ce suntem înapoi pe cale, va fi ca și cum nu am fi părăsit-o niciodată.²¹ Salvatorul plătește pentru păcatele noastre și ne eliberează de scăderea iminentă a fericirii și a binecuvântărilor. În scripturi, aceasta este numită iertare. După botez, toți membrii alunecă de pe cale – unii chiar sar. Prin urmare, exercitarea credinței în Isus Hristos, pocăirea, primirea ajutorului de la El și a faptului de a fi iertați nu sunt evenimente care se întâmplă o singură dată, ci sunt procese care durează toată viața, procese care sunt repetitive și iterative. Acesta este modul în care „[îndurăm] până la sfârșit”²².

Trebuie să alegem cui îi vom sluji.²³ Amploarea fericirii noastre eterne depinde de faptul de a-L alege pe Dumnezeul cel Viu și de a ne alătura Lui în lucrarea Sa. Când ne străduim să facem singuri „următoarea parte”, exersăm folosirea corectă a libertății noastre de a alege. Precum au spus două foste președinte generale ale Societății de Alinare, nu trebuie să fim „copilași care au nevoie tot timpul de alinare și de corectare”²⁴. Nu, Domnul dorește să devenim adulți care își poartă singuri de grijă.

Faptul de a alege să urmărim planul Tatălui este singura cale prin care putem deveni moștenitori ai împărăției Sale; numai atunci El poate să aibă încredere în noi că nici măcar nu vom cere ceea ce este împotriva voinței Sale.²⁵ Însă, trebuie să ne aducem aminte că „nimeni nu este mai greu de învățat decât copilul care crede că le știe pe toate”. Așadar, trebuie să fim dornici să fim învățați, în felul Domnului, de Domnul și de slujitorii Săi. Putem să avem încredere că suntem copii preaiubiți ai unor Părinți Cerești²⁶ și că merităm „osteneala” și să fim siguri că „pe cont propriu” nu va însemna niciodată „singuri”.

Precum a spus Iacov, profetul din Cartea lui Mormon, vă spun:

„De aceea, înveseliți-vă inimile și aduceți-vă aminte că voi sunteți liberi să acționați pentru voi înșivă – să alegeți calea morții nepieritoare sau calea vieții veșnice.

Prin urmare, [surorile mele și] frații mei preaiubiți, împăcați-vă cu voința lui Dumnezeu și nu cu voința diavolului... și aduceți-vă aminte, după ce v-ați împăcat cu Dumnezeu, că numai în și prin harul lui Dumnezeu puteți să fiți salvați”²⁷.

Așadar, alegeți credința în Hristos; alegeți pocăința; alegeți să fiți botezați și să-L primiți pe Duhul Sfânt; alegeți să vă pregătiți, în mod conștiincios, să luați din împărtășanie și să luați din ea fiind demni; alegeți să faceți legăminte în templu; și alegeți să slujiți Dumnezeului cel Viu și copiilor Săi. Alegerile noastre determină cine suntem și cine vom deveni.

Închei folosind restul binecuvântării lui Iacov: „Prin urmare, fie ca Dumnezeu să vă scoale din... moartea nepieritoare prin puterea ispășirii, pentru ca voi să puteți fi primiți în împărăția veșnică a lui Dumnezeu”²⁸. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Personajul fictiv Mary Poppins a fost creat de P. L. Travers. Cărțile ei au stat la baza unui film de gen muzical-fantezie din anul 1964, produs de Walt Disney, și, ulterior, a unei adaptări a filmului sub forma unei piese de teatru.
2. Piesa de teatru include scena descrisă. Vedeți *Libretto to Mary Poppins: The Broadway Musical*, p. 70.

3. Vedeți Spencer W. Kimball, în Conferința Zonei Brisbane, 1976, p. 19. Președintele Kimball a presupus: „Înainte să ne începem viața aici, primul lucru spus de Domnul a fost: «Vă voi da libertatea de a alege. Doresc ca femeile și bărbații să fie puternici, pentru că este bine să fii puternic. Nu doresc oameni plâpânzi care sunt neprihăniți doar pentru că trebuie să fie neprihăniți»”.
4. Vedeți, de exemplu, Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7. Calea legămintelor este, de asemenea, numită planul fericirii (vedeți Alma 42:8, 16) și planul mântuirii (vedeți Alma 12:25-35).
5. 2 Nefi 2:16.
6. Vedeți Moise 4:3.
7. 1 Ioan 2:1; vedeți, de asemenea, Traducerea lui Joseph Smith, 1 Ioan 2:1 (în Ghid pentru scripturi).
8. Moroni 7:27, 28.
9. Vedeți Mosia 15:7.
10. Vedeți 1 Ioan 2:2.
11. Vedeți 2 Corinteni 5:16-21; Coloseni 1:19-23; 2 Nefi 10:24.
12. Cuvântul grecesc pentru avocat (*paraklētos*) înseamnă mijlocitor, ajutor, mângâietor sau alinător (vedeți *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [1984], secțiunea de dicționar pentru limba greacă, p. 55; 2 Nefi 10:23-25; Doctrină și legăminte 45:3-5).
13. Apocalipsa 12:10-11.
14. Vedeți Eter 8:25.
15. 2 Nefi 2:27; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 2:6-8, 16, 26.
16. Vedeți Fiona și Terry Givens, *The Christ Who Heals* (2017), p. 29, 124. Pentru citate originale, vedeți Anthony Zimmerman *Evolution and the Sin in Eden* (1998), p. 160, citând din Denis Minns, *Irenaeus* (2010), p. 61.
17. Alma 12:32.
18. 2 Nefi 2:26; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 2:16.
19. Doctrină și legăminte 88:32.
20. Vedeți Alma 34:31.
21. Vedeți 2 Nefi 31:20; Mosia 26:29-30; Doctrină și legăminte 58:42-43; Boyd K. Packer, „Planul fericirii”, *Liahona*, mai 2015, p. 28. Președintele Packer a spus: „Când procesul pocăinței este complet, datorită ispășirii lui Isus Hristos, nicio cicatrice nu rămâne”.
22. 2 Nefi 31:20.
23. Vedeți Iosua 24:15.
24. Julie B. Beck, „Și peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea”, *Liahona*, mai 2010, p. 12; sora Beck o cita pe Eliza R. Snow, cuvântare adresată în cadrul Societății de Alinare din Episcopia Lehi, 27 octombrie 1869, Episcopia Lehi, Țărușul Alpine (Utah), în Relief Society Minute Book, 1868-1879, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake, p. 26-27.
25. Vedeți 2 Nefi 4:35; Helaman 10:5.
26. Vedeți „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
27. 2 Nefi 10:23-24.
28. 2 Nefi 10:25.

Vârstnicul Jack N. Gerard
din Cei Șaptezeci

Acum este momentul

Dacă există vreun lucru în viața dumneavoastră pe care trebuie să-l faceți, acum este momentul.

Cu mulți ani în urmă, în timp ce mă pregăteam pentru o călătorie de afaceri, am început să simt dureri în piept. Pentru că era îngrijorată, soția mea a hotărât să mă însoțească. Pe parcursul primului nostru zbor, durerea s-a intensificat atât de tare, încât mi-a fost greu să respir. Când avionul a aterizat, ne-am dus din aeroport la spitalul local, unde, după mai multe teste, medicul ne-a asigurat că puteam să ne continuăm călătoria.

Ne-am întors la aeroport și ne-am imbarcat în avionul către destinația

noastră finală. În timp ce avionul a început să coboare, pilotul a vorbit prin intercom și mi-a cerut să mă prezint. Însoțitoarea de zbor s-a apropiat, mi-a spus că tocmai au primit un apel de urgență și că mă așteaptă o ambulanță la aeroport pentru a mă duce la spital.

Ne-am urcat în ambulanță și am fost duși, în grabă, la departamentul de urgențe al spitalului local. Acolo, ne-au așteptat doi medici îngrijorați care ne-au explicat că am fost diagnosticat greșit și că, de fapt, aveam o embolie pulmonară gravă, sau un cheag de

sânge în plămân, care necesita îngrijire medicală urgentă. Medicii ne-au informat că mulți pacienți nu supraviețuiesc acestei boli. Știind că eram departe de casă și nefiind siguri că eram pregătiți pentru astfel de evenimente care îți pot schimba viața, medicii ne-au spus că, dacă exista vreun lucru în viața noastră pe care trebuia să-l facem, acum era momentul.

Îmi aduc aminte foarte bine modul în care, în acel moment de neliniște, aproape instantaneu, mi s-a schimbat întreaga perspectivă. Ceea ce păru-se atât de important cu doar câteva momente înainte, acum nu mai era important deloc. Gândurile mele au trecut de la confortul și grijile acestei lumi la o perspectivă eternă – gânduri despre familie, copii, soția mea și, în cele din urmă, la o evaluare a propriei vieți.

Cum ne descurcam ca familie și în mod individual? Ne trăiam viața potrivit legămintelor pe care le-am făcut și potrivit așteptărilor Domnului sau permisesem, neintenționat, grijilor lumești să ne distragă atenția de la lucrurile care contează cel mai mult?

Doresc să vă invit să vă gândiți la o învățătură importantă pe care v-o puteți însuși din această experiență: îndepărtați-vă puțin de lume și evaluați-vă viața. Sau, folosind cuvintele medicului, dacă există vreun lucru în viața dumneavoastră pe care trebuie să-l faceți, acum este momentul.

Să ne evaluăm viața

Trăim într-o lume saturată de informații, dominată de un număr tot mai mare de distrageri care fac să ne fie din ce în ce mai greu să alegem între tumultul acestei vieți și concentrarea asupra lucrurilor cu valoare eternă. În viața noastră de zi cu zi, suntem bombardați cu știri menite să ne capteze atenția, accesibile prin tehnologii care se schimbă rapid.

Dacă nu ne alocăm timp să reflectăm, am putea să nu ne dăm seama de impactul pe care acest mediu, mereu în schimbare și în mișcare, îl are asupra vieții noastre de zi cu zi și a alegerilor pe care le facem. Am putea să constatăm că ne irosim viața cu fluxuri de informații prezentate sub formă de meme-uri, prezentări video și știri

captivante. Deși interesante și distractive, cele mai multe dintre acestea au prea puțin de-a face cu progresul nostru etern, totuși, ele influențează modul în care ne percepem viața muritoare.

Aceste distrageri lumești pot fi asemănate cu cele din visul lui Lehi. Pe măsură ce înaintăm pe cărarea legămintelor ținându-ne ferm de bara de fier, îi auzim și îi vedem pe cei care au o „[atitudine] batjocoritoare și [arată] cu degetul” din clădirea mare și spațioasă (1 Nefi 8:27). Poate că nu intenționăm să facem astfel, însă, uneori, ne oprim și ne îndreptăm atenția spre ceea ce se întâmplă în lume. Este posibil ca unii dintre noi să dea drumul barei de fier și să se apropie pentru a vedea mai bine. Este posibil ca alții să se piardă în totalitate, „din cauza celor care își băteau joc de ei” (1 Nefi 8:28).

Salvatorul ne-a avertizat să „[luăm] seama... ca nu cumva să [ni] se îngreuneze inimile cu... îngrijorările vieții acesteia” (Luca 21:34). Revelația din zilele noastre ne aduce aminte că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Ei nu sunt aleși „pentru că inimile lor sunt îndreptate... spre lucrurile acestei lumi și aspiră la onorurile oamenilor” (Doctrină și legăminte 121:35; vedeți, de asemenea, versetul 34). Faptul de a ne evalua viața ne oferă ocazia de a ne îndepărta puțin de lume, de a reflecta la poziția noastră pe cărarea legămintelor și, dacă este necesar, de a face schimbări care să ne asigure că ne ținem bine de bara de fier și nu suntem influențați de distragerile lumești.

De curând, în cadrul unei adunări de devoțiune pentru tineri din întreaga lume, președintele Russell M. Nelson i-a invitat pe tineri să se îndepărteze puțin de lume nefolosind rețelele de socializare sub forma unui post de șapte zile de la ele. Și, chiar seara trecută, în timpul sesiunii femeilor a conferinței, a făcut o invitație asemănătoare surorilor. Apoi, le-a cerut tinerilor să remarce diferențele legate de modul în care se simt, de ceea ce gândesc sau chiar modul în care gândesc. Apoi, i-a invitat „[să facă] o evaluare riguroasă a vieții [lor] împreună cu Domnul... pentru a [se] asigura că picioarele [lor] sunt

ferm fixate pe cărarea legămintelor”. I-a încurajat că, dacă existau lucruri în viața lor care trebuiau schimbate, „astăzi este momentul perfect pentru a [le] schimba”.¹

Când evaluăm lucrurile din viața noastră pe care trebuie să le schimbăm, putem să ne adresăm o întrebare practică: Cum putem să depășim distragerile lumești și să ne concentrăm asupra viziunii eternității care este în fața noastră?

Într-o cuvântare din cadrul Conferinței din anul 2007, intitulată „Bun, mai bun, cel mai bun”, președintele Dallin H. Oaks ne-a învățat cum să stabilim prioritățile atunci când alegem între multe cerințe lumești contradictorii. Dânsul ne-a sfătuit: „Trebuie să precedăm unele lucruri bune pentru a putea alege altele mai bune sau pe cele mai bune, deoarece ele ne măresc credința în Domnul Isus Hristos și ne întăresc familiile”².

Permiteți-mi să vă sugerez că cele mai bune lucruri din această viață sunt axate pe Isus Hristos și pe înțelegerea adevărilor eterne despre cine este El și cine suntem noi în relația noastră cu El.

Să căutăm adevărul

Când căutăm să-L cunoaștem pe Salvator, nu trebuie să trecem cu vederea adevărul fundamental privind cine suntem și de ce suntem aici. Amulec ne aduce aminte că „această viață este... timpul în care să [ne pregătim] să-L [întâlnim] pe Dumnezeu”, timpul „care ne este [dat] nouă ca să ne pregătim pentru veșnicie” (Alma 34:32-33). La fel și axioma binecunoscută: „Nu suntem ființe omenești care au o experiență spirituală. Suntem ființe spirituale care au o experiență omenească”³.

Faptul de a ne înțelege originile divine este esențial pentru progresul nostru etern și ne poate elibera de distragerile acestei vieți. Salvatorul ne-a învățat:

„Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei;

veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:31-32).

Președintele Joseph F. Smith a declarat: „Cea mai măreață realizare pe care

omenirea o poate avea în această lume este de a se familiariza cu adevărul divin, atât de profund, atât de perfect, încât exemplul sau comportamentul niciunei făpturi vii din lume să nu poată vreodată s-o îndepărteze de cunoașterea pe care a dobândit-o”⁴.

În lumea de astăzi, polemicile privind adevărul au atins punctul culminant, toate părțile pretinzând că dețin adevărul ca și cum acesta ar fi un concept relativ, supus interpretării individuale. Tânărul Joseph Smith și-a dat seama că „așa de mare era confuzia și cearta” în viața sa „încât era imposibil... să ajungă la o concluzie certă referitoare la cine avea dreptate și cine nu” (Joseph Smith – Istorie 1:8). El era „în mijlocul acestui război de cuvinte și al tumultului de opinii” când a căutat îndrumare divină dorind să afle adevărul (Joseph Smith – Istorie 1:10).

În cadrul conferinței din aprilie, președintele Nelson ne-a învățat:

„Dacă dorim să avem vreo speranță să discernem dintre nenumăratele glasuri și filosofii ale oamenilor care atacă adevărul, trebuie să învățăm să primim revelație”⁵. Trebuie să învățăm să ne bazuim pe Duhul adevărului „pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște” (Ioan 14:17).

În timp ce această lume se îndreaptă rapid spre realități distorsionate, noi

trebuie să ne aducem aminte de cuvintele lui Iacov: „Căci Spiritul vorbește adevărul și nu minte. Prin urmare, el vorbește despre lucruri așa cum sunt ele într-adevăr și despre lucruri așa cum ele într-adevăr vor fi; prin urmare, aceste lucruri ne sunt arătate limpede pentru salvarea sufletelor noastre” (Iacov 4:13).

Când ne îndepărtăm puțin de lume și ne evaluăm viața, atunci este momentul să ne gândim la ce schimbări trebuie să facem. Putem avea multă speranță știind că Exemplul nostru, Isus Hristos, ne-a arătat, din nou, calea. Înainte de moartea și învierea Sa, când le slujea celor din jur dorind să-i ajute să înțeleagă rolul Său divin, El le-a adus aminte: „Să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Despre El depun mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), HopeofIsrael.Ilds.org.
2. Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, nov. 2007, p. 107.
3. Atribuit adesea lui Pierre Teilhard de Chardin.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 42.
5. Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 96.

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Suflete care păstoresc

Întindem cu dragoste o mână de ajutor, deoarece Salvatorul ne-a poruncit acest lucru.

Într-o conversație recentă cu un prieten, acesta mi-a spus că, atunci când a fost tânăr, dintr-o dată, la scurt timp după botezul său în Biserică, nu-și mai găsea locul în episcopia sa. Misionarii care i-au predat lecțiile au fost transferați și se simțea singur. Fără prieteni în episcopie, a luat legătura cu vechii săi prieteni și, împreună cu ei, a participat la activități care l-au ținut deoparte de adunările Bisericii, într-atât încât a început să se depărteze de turmă. A descris cu lacrimi în ochi cât de recunoscător a fost când un membru din episcopie i-a întins o mână de ajutor și, într-o manieră plăcută și primitoare, l-a invitat să revină. Câteva luni mai târziu, a revenit în siguranța turmei, întărindu-i pe alții, dar și pe el însuși. Nu suntem recunoscători pentru păstorul din Brazilia care l-a căutat pe tânărul băiat Carlos A. Godoy, care acum stă în spatele meu ca membru al Președinției celor Șaptezeci?

Nu este remarcabil felul în care astfel de eforturi mici pot avea consecințe eterne? Acest adevăr este esența eforturilor de slujire din Biserică. Tatăl Ceresc poate transforma eforturile noastre simple de zi cu zi în ceva miraculos.

Au trecut doar șase luni de zile de când președintele Russell M. Nelson a anunțat că „Domnul a făcut modificări importante în legătură cu modul în care ne îngrijim unii de alții”¹, explicând: „Vom implementa un mod mai nou și mai sfânt de a ne îngriji de ceilalți și de a le sluji. Vom numi aceste acțiuni, pur și simplu, «slujire»”².

De asemenea, președintele Nelson a explicat: „O caracteristică a Bisericii adevărate și vii a Domnului va fi mereu efortul organizat și îndrumat de a sluji fiecărui copil în parte al lui Dumnezeu

și familiei sale. Deoarece este Biserica Sa, noi, în calitate de slujitori ai Săi, vom sluji fiecăruia în mod individual, la fel cum a făcut El. Vom sluji în numele Său, cu puterea și autoritatea Sa și cu dragostea Sa blândă”³.

După anunț, reacția dumneavoastră a fost extraordinară! Am primit rapoarte despre cum aceste schimbări au fost implementate cu foarte mare succes în aproape fiecare țarăș din lume, așa cum am fost îndrumați de profetul nostru în viață. De exemplu, frați și surori au fost desemnați familiilor, au fost organizate echipe – inclusiv tineri băieți și tinere fete – iar interviurile de slujire au loc.

Nu cred că este o coincidență că, cu șase luni înainte de anunțul revelator de ieri, anume „un nou echilibru și o nouă conexiune între predarea Evangheliei acasă și la Biserică”⁴, a fost oferit anunțul revelator despre „slujire”. Începând cu luna ianuarie, când vom petrece cu o oră mai puțin în preaslăvirea noastră la biserică, tot ceea ce vom fi învățat din slujire ne va ajuta să umplem acel gol printr-o experiență mai bună și mai sfântă acasă, alături de familie și de cei dragi în ziua de sâmbătă.

Având structurile organizatorice puse la punct, ne putem întreba cum știm că slujim în felul Domnului? Îl sprijinim pe Păstorul cel Bun în felul în care El intenționează?

Într-o discuție recentă, președintele Henry B. Eyring a vorbit despre modul de adaptare al sfinților la aceste schimbări notabile, dar și-a exprimat și speranța sinceră că membrii își dau seama că slujirea înseamnă mai mult „decât faptul de a fi drăguți”. Asta nu înseamnă că nu contează dacă suntem drăguți, dar cei care înțeleg adevăratul spirit al slujirii își dau seama că aceasta presupune mult mai mult decât faptul de a fi drăguți. Dacă este făcută în felul Domnului, slujirea poate avea o influență de durată, cu consecințe eterne, așa cum a avut pentru vârstnicul Godoy.

„Salvatorul a arătat prin exemplu ce înseamnă să slujim când El a slujit din dragoste față de Tatăl Său și față de fiecare persoană... El... i-a învățat, S-a

rugat pentru cei din jurul Său, i-a alinat și i-a binecuvântat, invitându-i pe toți să-L urmeze. Când membrii Bisericii slujesc [într-un mod mai bun și sfânt], ei caută, rugându-se, să slujească așa cum ar sluji El – «să vegheze întotdeauna asupra membrilor Bisericii și să fie cu ei și să-i întărească», «să viziteze casa fiecărui membru» și să-i ajute, pe fiecare în parte, să devină adevărați ucenici ai lui Isus Hristos»⁵.

Înțelegem că un adevărat păstor își iubește oile, le cunoaște pe fiecare după nume și „se interesează de fiecare în parte”⁶.

Un vechi prieten și-a petrecut viața ca fermier, având sarcina dificilă de a crește vite și oi în arizii Munți Stâncoși. Odată, mi-a împărtășit dificultățile și pericolele cu care se confruntă păstorii. El a descris că, la începutul primăverii, când zăpada de pe munte se topise aproape în întregime, a dus turma de aproximativ 2000 de oi la munte, pentru perioada verii. Acolo, a vegheat asupra oilor până toamna târziu, când au fost mutate de pe o pășune de vară pe o pășune de iarnă în deșert. A descris felul în care îngrijirea unei turme mari de oi era dificilă, solicitându-l de dimineața devreme până noaptea târziu – trezindu-se cu mult timp înainte de răsăritul soarelui și terminând la mult timp după lăsarea întinericului. Era imposibil să o facă de unul singur.

Alte persoane îl ajutau să se îngrijească de turmă, inclusiv un grup de fermieri cu experiență, sprijiniți de mâini mai tinere care beneficiau de pe urma înțelepciunii colegilor lor. De asemenea, se baza pe ajutorul a doi cai cu experiență, doi mânji, doi câini ciobănești și alți doi sau trei ciobănești tineri. În timpul verii, prietenul meu și echipa lui au avut de înfruntat vânturi puternice, furtuni, boli, răni, secetă și cam orice alte dificultăți pe care vi le puteți imagina. În unii ani, au trebuit să care apă întreaga vară ca oile să nu moară de sete. Apoi, în fiecare sfârșit de toamnă, când vremea de iarnă se apropia amenințător iar oile erau coborâte de pe munte și numărate, de obicei, mai mult de 200 se pierdeau.

Turma de 2000 de oi dusă pe munte primăvara devreme era redusă la mai puțin de 1800. Majoritatea oilor nu se pierdeau din cauza bolilor sau a morții naturale, ci din cauza animalelor de pradă, precum pumele sau coioții. De obicei, aceste animale de pradă găseau mieii care se rătăceau de siguranța turmei, depărtându-se de protecția păstorului lor. Gândiți-vă câteva clipe la ceea ce tocmai am descris, într-un context spiritual. Cine este păstorul? Cine este turma? Cine sunt cei care ajută păstorul?

Chiar Domnul Isus Hristos a spus: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele... Eu Îmi dau viața pentru oile Mele”⁷.

Profetul Nefi ne-a învățat, de asemenea, că Isus „Își va hrăni oile, iar ele vor găsi hrană în El”⁸. Am un sentiment de pace puternic când mă gândesc că „Domnul este păstorul meu”⁹ și că El ne cunoaște pe fiecare dintre noi și ne poartă de grijă. Când ne vom confrunta cu vânturile și furtunile vieții, cu boală, răni și secetă, Domnul – Păstorul nostru – ne va sluji. El ne va vindeca sufletele.

În același mod în care prietenul meu s-a îngrijit de oile sale cu ajutorul fermierilor tineri și bătrâni, al cailor și câinilor ciobănești, Domnul are nevoie de sprijin în lucrarea dificilă de a Se îngriji de oile din turma *Sa*.

În calitate de copii ai iubitorului Tată Ceresc și oi ale turmei Sale, ne bucurăm de binecuvântarea de a ni se sluji individual de către Isus Hristos. În același timp, avem responsabilitatea de a oferi sprijin altora din jurul nostru în calitate de păstori. Dăm ascultare cuvintelor Domnului: „Mă vei sluji pe Mine și vei merge înainte în numele Meu și vei aduna laolaltă oile Mele”¹⁰.

Cine este păstor? Fiecare bărbat, femeie și copil din împărăția lui Dumnezeu este păstor. Nu este nevoie de nicio chemare. Din clipa în care ieșim din apele botezului, primim această însărcinare în această lucrare. Întindem cu dragoste o mână de ajutor, deoarece Salvatorul ne-a poruncit acest lucru. Alma a subliniat: „Deoarece, care păstor... având multe oi, nu le păzește pentru ca lupii să nu intre și să-i devoreze turma?... Nu-l alungă el

Un câine ciobănesc hotărât duce oile pierdute înapoi la siguranța oferită de păstor și turmă.

pe acesta?”¹¹. Ori de câte ori aproapele nostru se află în suferință temporală sau spirituală, îi venim în ajutor. Purtăm greutățile unii altora, ca ele să fie ușoare. Plângem cu cei care plâng. Îi mângâiem pe aceia care au nevoie să fie mângâiați.¹² Plin de dragoste, Domnul Se așteaptă ca noi să facem acest lucru. Iar ziua în care vom fi făcuți răspunzători pentru grija de care am dat dovadă în slujirea turmei Sale va veni.¹³

Prietenul meu păstor a împărtășit un alt factor important în grija purtată oilor pe pășune. El a explicat că oile pierdute erau cele cu precădere vulnerabile la pericolul animalelor de pradă. De fapt, cam 15 procente din timpul total petrecut de el și echipa sa erau dedicate găsirii oilor pierdute. Cu cât găseau mai repede oaia pierdută, înainte ca aceasta să se depărteze prea mult de turmă, cu atât mai mică era probabilitatea ca oaia să fie rănită. Recuperarea oii rătăcite presupunea multă răbdare și disciplină.

Acum câțiva ani, am citit un articol într-un ziar local și am fost atât de fascinat de el, încât l-am păstrat. Titlul de pe prima pagină era: „Câine hotărât

nu abandonează oile pierdute”¹⁴. Acel articol descria cum un număr mic de oi, aparținând unei ferme aflate nu departe de proprietatea prietenului meu, rămăsese în urmă pe pășunea de vară. Două sau trei luni mai târziu, acele oi s-au rătăcit și au fost prinse de iarnă în munți. Când oile au rămas în urmă, câinele ciobănesc a rămas cu ele, căci era dator lui să le poarte de grijă și să le protejeze. Nu a încetat să aibă grijă de ele! A rămas acolo – învârtindu-se în jurul oilor pierdute luni întregi în vremea rece de iarnă, servind drept scut împotriva coioșilor, a pumelor sau a altor animale de pradă care le puteau face rău oilor. A rămas acolo până când a putut să conducă oile înapoi la siguranța oferită de păstor și turmă. Imaginea de pe pagina principală a acestui articol ne ajută să vedem calități bune în ochii și înfățișarea acestui câine ciobănesc.

În Noul Testament, găsim o pildă și o lecție a Salvatorului care ne oferă o perspectivă și mai largă cu privire la responsabilitatea noastră ca păstori – frați și surori care slujesc – de oi pierdute:

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește?

După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri;

și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută»¹⁵.

Când rezumăm lecția predată în pildă, găsim aceste sfaturi valoroase:

1. trebuie să ne identificăm oile rătăcite;
2. le căutăm până le găsim;
3. când le găsim, este posibil să fie nevoie să le punem pe umerii noștri pentru a le aduce acasă;
4. la întoarcerea lor, le înconjurăm cu prieteni.

Frați și surori, probabil că cele mai mari încercări și răsplăți le vom avea în timp ce le slujim oilor pierdute. În Cartea lui Mormon, membrii Bisericii „au vegheat asupra poporului lor și l-au hrănit cu lucruri care țin de dreptate”¹⁶. Le putem urma exemplele și ne putem aminti că „slujirea este condusă de Spirit, este flexibilă și este personalizată în funcție de nevoile fiecărui membru”. De asemenea, este vital să căutăm „să [ajutăm] persoanele și familiile să se pregătească pentru următoarea lor rânduială, să țină legămintele... și să... se bazeze pe forțele proprii”¹⁷.

Fiecare suflet este prețios pentru Tatăl Ceresc. Invitația Sa personală de a sluji are o valoare și importanță inestimabile pentru El, căci este lucrarea și slava Sa. Este literalmente o lucrare eternă. Fiecare dintre copiii Săi are un potențial inestimabil în ochii Lui. El *vă* iubește cu o dragoste peste puterea dumneavoastră de a înțelege. Asemenea credinciosului câine ciobănesc, Domnul va rămâne pe munte pentru a vă proteja de vânt, furtună, zăpadă și *de mult mai multe lucruri*.

La ultima conferință generală, președintele Russell M. Nelson ne-a învățat: „Mesajul nostru către lume [și, dacă îmi permiteți să adaug, către «turma care slujește»] este simplu și sincer: îi invităm

pe toți copiii lui Dumnezeu *aflați de ambele părți ale vălului* să vină la Salvatorul lor, să primească binecuvântările templului sfânt, să aibă parte de bucurie de durată și să devină demni pentru viața eternă”¹⁸.

Mă rog ca noi să ne ridicăm privirea spre această viziune profetică, pentru a păstori suflete spre templu și, în cele din urmă, către Salvatorul nostru, Isus Hristos. El nu Se așteaptă să înfăptuim miracole. Ci doar ne roagă să ne aducem frații și surorile la El, căci *El* are puterea de a mântui suflete. Făcând acest lucru, noi putem și vom vedea îndeplinirea promisiunii: „Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei”¹⁹. Mărturisesc despre aceasta – și despre Isus Hristos, ca Salvator și Mântuitor al nostru – în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „Cu toți-n munca Domnului să înaintăm”, *Liahona*, mai 2018, p. 118.
2. Russell M. Nelson, „Slujire”, *Liahona*, mai 2018, p. 100.
3. Russell M. Nelson, „Să slujim cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu”, *Liahona*, mai 2018, p. 69.
4. Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Liahona*, nov. 2018, p. 8.
5. „Slujirea în cadrul cvorumurilor Preoției lui Melhisedec și structurilor Societății de Alinare întărite”, Anexă la scrisoarea Primei Președinții, datată 2 aprilie 2018, ministering.lds.org; Mosia 18:9; Doctrină și legăminte 20:51, 53; vedeți, de asemenea, Ioan 13:35.
6. Vedeți James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), p. 417.
7. Ioan 10:14-15.
8. 1 Nefi 22:25.
9. Psalmii 23:1; subliniere adăugată.
10. Mosia 26:20.
11. Alma 5:59.
12. Vedeți Mosia 18:8-9.
13. Vedeți Matei 25:31-46.
14. Vedeți John Wright, „Safe or Stranded? Determined Dog Won't Abandon Lost Sheep”, *Logan Herald Journal*, 10 ian. 2004, hjnews.com.
15. Luca 15:4-6.
16. Mosia 23:18.
17. „Slujirea în cadrul cvorumurilor Preoției lui Melhisedec și structurilor Societății de Alinare întărite”, p. 4, 5, ministering.lds.org.
18. Russell M. Nelson, „Cu toți-n munca Domnului să înaintăm”, *Liahona*, p. 118-119; subliniere adăugată.
19. 1 Petru 5:4.

Președintele Russell M. Nelson

Să devenim sfinți din zilele din urmă exemplari

Vă las dragostea și binecuvântarea mea, să vă puteți ospăta din cuvântul Domnului și să puteți pune în practică învățăturile Sale în viața dumneavoastră.

Această conferință a fost una istorică și reprezintă o sursă de inspirație. Noi privim spre viitor cu entuziasm. Am fost motivați să *facem* lucrurile mai bine și să *fim* mai buni. Mesajele minunate transmise de la acest pupitru de către autoritățile noastre generale și oficanții noștri generali și muzica au fost sublime! Vă recomand cu putere ca, începând din această săptămână, să studiați aceste

mesaje.¹ Ele exprimă gândul și voința Domnului pentru poporul Său care trăiește în acest timp.

Noua programă de învățământ integrată, concentrată asupra căminului, sprijinită de Biserică are potențialul de a elibera puterea familiilor, pe măsură ce fiecare familie o urmează cu conștiinciozitate și grijă pentru a-și transforma căminul într-un sanctuar al credinței. Vă promit că, dacă veți lucra

cu sânguință pentru a vă transforma căminul într-un centru de învățare a Evangheliei, cu timpul, zilele *dumneavoastră* de sabbat vor deveni, cu adevărat, o desfătare. Copiii *dumneavoastră* vor fi entuziasmați să-și însușească învățăturile Salvatorului și să trăiască în conformitate cu acestea și influența dușmanului în viața și căminul *dumneavoastră* va scădea. Schimbările din familia dumneavoastră vor fi semnificative și continue.

Pe parcursul acestei conferințe, ne-am întărit hotărârea de a depune efortul esențial de a-L onora pe Domnul Isus Hristos *de fiecare* dată când ne referim la Biserica Sa. Vă promit că atenția noastră riguroasă de a folosi denumirea corectă a Bisericii Salvatorului și a membrilor acesteia va aduce credință sporită și acces la o mai mare putere spirituală pentru membrii Bisericii Sale.

Acum, voi vorbi despre temple. Știu că timpul pe care îl petrecem în templu este important pentru salvarea și exaltarea noastră și a familiilor noastre.

După ce ne primim rânduielile din templu și facem legăminte sacre cu Dumnezeu, fiecare dintre noi are nevoie de întărirea spirituală și instruirea continuă care sunt posibile *doar*

în casa Domnului. Strămoșii noștri au nevoie ca noi să slujim drept înlocuitori pentru ei.

Gândiți-vă la îndurarea și nepărținirea mărețe ale lui Dumnezeu care, înainte de crearea lumii, a asigurat o cale pentru a le oferi binecuvântările din templu celor care au murit fără să cunoască Evanghelia. Aceste rânduieli sacre din templu sunt străvechi. Pentru mine faptul că sunt străvechi este emoționant și încă o dovadă a autenticității acestora.²

Dragii mei frați și dragile mele surori, atacurile dușmanului cresc exponențial în intensitate și diversitate.³ Nevoia ca noi să fim în templu des și cu regularitate nu a fost niciodată mai mare. Vă rog să vă gândiți, rugându-vă, la modul în care vă petreceți timpul. Investiți timp în viitorul dumneavoastră și al familiei dumneavoastră. Dacă aveți un templu care nu este prea departe de dumneavoastră, vă îndemn să găsiți o cale de a programa cu regularitate timpul pe care să-l petreceți cu Domnul – să fiți în casa Lui sfântă – apoi, urmați acel program cu rigurozitate și bucurie. Vă promit că, dacă veți face sacrificii de a sluji și preaslăvi în templele Sale, Domnul va asigura miracolele de care știe că aveți nevoie.

În prezent, avem 159 de temple dedicate. Este foarte important pentru noi să întreținem și să menținem corespunzător aceste temple. Cu trecerea timpului, templele au nevoie, inevitabil, de refacere și renovare. În acest scop, se fac acum planuri pentru a renova și moderniza Templul Salt Lake și alte temple din generația pionierilor. Detalii despre aceste proiecte vor fi împărtășite pe măsură ce vor fi elaborate.

Astăzi, suntem bucuroși să anunțăm planurile de construire a încă 12 temple. Aceste temple vor fi construite în următoarele locuri: Mendoza, Argentina; Salvador, Brazilia; Yuba City, California, S.U.A.; Phnom Penh, Cambodgia; Praia, Capul Verde; Yigo, Guam; Puebla, Mexic; Auckland, Noua Zeelandă; Lagos, Nigeria; Davao, Filipine; San Juan, Porto Rico; și Washington County, Utah, S.U.A.

Construirea și întreținerea templelor poate că nu vă va schimba viața, dar faptul că vă petreceți timp în templu o va face cu siguranță. Pe aceia care nu au vizitat templul de mult timp, vă încurajez să vă pregătiți și să vă întoarceți cât mai curând posibil. Apoi, vă invit să preaslăviți în templu și să vă rugați pentru a simți adânc în inimă dragostea infinită a Salvatorului pentru dumneavoastră, pentru ca fiecare dintre dumneavoastră să poată dobândi propria mărturie despre faptul că El continuă să îndrume această lucrare sacră și eternă.⁴

Dragi frați și surori, vă mulțumesc pentru credința și eforturile dumneavoastră continue. Vă las dragostea și binecuvântarea mea, să vă puteți ospăta din cuvântul Domnului și să puteți pune în practică învățăturile Sale în viața dumneavoastră. Vă asigur că revelația continuă în Biserică și va continua până când „scopurile lui Dumnezeu vor fi realizate și Marele Iehova va spune că lucrarea este terminată”⁵.

Vă binecuvântează cu mai multă credință în El și în lucrarea Sa sfântă, cu credință și răbdare pentru a îndura încercările personale pe care le aveți în această viață. Vă binecuvântează să deveniți sfinți din zilele din urmă exemplari. Vă binecuvântează astfel și îmi depun mărturia că Dumnezeu trăiește! Isus este Hristosul! Aceasta este Biserica Sa. Noi suntem poporul Său, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți online mesajele de la conferința generală pe LDS.org și aplicația Biblioteca Evangheliei. Acestea vor fi publicate în *Ensign* și *Liahona*. Revistele Bisericii, inclusiv *New Era* și *Friend*, distribuite prin poștă sau descărcate online, reprezintă o parte importantă a programei dumneavoastră de învățare a Evangheliei, programă concentrată asupra căminului.
2. Vedeți, de exemplu, Exodul 28; 29; Leviticul 8.
3. Vedeți Mosia 4:29.
4. Vedeți Wilford Woodruff, „The Law of Adoption”, discurs oferit la conferința generală a Bisericii, 8 apr. 1894. Președintele Woodruff a spus: „Nu am terminat [cu] revelația. Nu am terminat [cu] lucrarea lui Dumnezeu... Nu va fi un sfârșit al acestei lucrări decât atunci când va fi perfectă” (*Deseret Evening News*, 14 apr. 1894, p. 9).
5. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 150.

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Vorbitor	Relatare
Neil L. Andersen	(83) Înțelegând faptul că Salvatorul cunoaște suferința sa, un misionar credincios depășește dezamăgirea în timp ce i se vindecă rănilor suferite în urma unui atac terorist cu bombe. După decesul fiicei sale, Russell M. Nelson are încrederea că Isus Hristos va folosi cheile învierii pentru toți cei care mor. Russell M. Nelson depune mărturie membrilor din Porto Rico despre faptul că „putem găsi bucurie chiar și în mijlocul celor mai rele circumstanțe în care ne-am putea afla”.
Brian K. Ashton	(93) Soția lui Brian K. Ashton ajunge să înțeleagă mai bine natura lui Dumnezeu și dragostea și recunoștința Sa față de copiii Săi.
M. Russell Ballard	(71) După ce a avut parte de tristețe intensă ca urmare a decesului membrilor familiei și a milioane de oameni care au murit din cauza războiului și bolii, Joseph F. Smith primește „viziunea mântuirii celor morți”.
Steven R. Bangerter	(15) Nepoții lui Steven R. Bangerter îngroapă pietre care îl reprezintă pe Isus Hristos ca temelia vieții fericite. Președintele Russell M. Nelson le aduce aminte părinților de responsabilitatea lor de a-și învăța copiii. Fiul lui Steven R. Bangerter se oferă să-și ajute părinții să se pregătească pentru a sluji în misiune. Duhul Sfânt îndrumă un bărbat mai în vârstă să revină la Biserică și la siguranța spirituală din copilăria sa.
Shayne M. Bowen	(80) Convertirea unui bărbat la Biserică prin puterea Cărții lui Mormon are o influență mare asupra lui Shayne M. Bowen.
M. Joseph Brough	(12) Într-o călătorie în Alaska, S.U.A., M. Joseph Brough află că, alături de Dumnezeu, nimic nu este imposibil. Un președinte de țară învață despre faptul că pacea vine odată cu iertarea prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos. Datorită dorinței ei de a sluji în misiune, fiica lui M. Joseph Brough îl învață să facă lucruri grele.
Matthew L. Carpenter	(101) Fiul lui Matthew L. Carpenter își încheie misiunea cu timp deplin după ce se vindecă de accidentul vascular cerebral pe care l-a suferit.
D. Todd Christofferson	(30) În pofida greutăților, patru membri ai Bisericii rămân fermi în credința lor în Hristos și primesc susținerea Sa și sprijinul Său.
Quentin L. Cook	(8) Manualul <i>Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii</i> întărește credința, mărturia și înțelegerea Evangheliei a unei familii din Brazilia.
Bonnie H. Cordon	(74) O tânără fată și o soră mai în vârstă clădesc o relație de prietenie care le binecuvântează viața. Bonnie H. Cordon împreună cu colega sa alături de care slujește stabilesc instantaneu o legătură de dragoste cu sora pe care o vizitează. Un frate care slujește devine mai apropiat de un frate a cărui soție a încercat să se sinucidă și câștigă încrederea acestuia.
Michelle D. Craig	(52) Camilla Kimball învață o membră a episcopiei să „nu [suprime] niciodată un gând care te îndeamnă să fii generoasă”.
Dean M. Davies	(34) Președintele Gordon B. Hinckley vede, cu ajutorul revelației, unde trebuia să fie construit Templul Vancouver, Columbia Britanică.
Henry B. Eyring	(58) Henry B. Eyring se minunează de modul în care mama dănsului și-a găsit timp și energie pentru a face o hartă a călătoriilor apostolului Pavel. (90) Henry B. Eyring învață să se comporte cu oamenii de parcă ar „avea probleme grave”. Salvatorul o ajută pe soția lui Henry B. Eyring în timpul greutăților dănsiei.
Cristina B. Franco	(55) Cristina B. Franco află că dragostea și sacrificiul sunt ingredientele secrete ale prăjiturii cu ciocolată a învățătoarei ei de la Societatea Primară.
Robert C. Gay	(97) Duhul Sfânt îl ajută pe Robert C. Gay să-și vadă sora mai mare așa cum o vede Dumnezeu. James E. Talmage slujește unei familii care suferă de difterie.
Jack N. Gerard	(107) După ce Jack N. Gerard este diagnosticat că are o problemă medicală gravă, el vede viața printr-o perspectivă eternă.
Gerrit W. Gong	(40) Vârșnicul Richard G. Scott și Gerrit W. Gong vorbesc despre credință în timp ce pictează cu acuarele un foc de tabără. Un deținător al preoției ajută un cuplu mai puțin activ să se întoarcă la Biserică.
Jeffrey R. Holland	(77) Rugămintea din cadrul slujirii copiilor săi îl ajută pe un tată să ierte și să se întoarcă la Biserică, aducând binecuvântări familiei sale.
Joy D. Jones	(50) Joy D. Jones împreună cu soțul dănsiei clădesc o relație de prietenie de lungă durată cu o familie mai puțin activă în Biserică după ce învață să slujească din dragoste față de Domnul.
Russell M. Nelson	(6) Unei mame îi place ca adunările Bisericii să se desfășoare în casa ei, deoarece binecuvântarea împărtășaniei în căminul ei, în fiecare duminică, îl face pe soțul ei să folosească un limbaj mai adecvat. (68) Russell M. Nelson se referă, din greșeală, la dânsul ca fiind mamă. Un fiu îi mulțumește mamei sale după ce ea a fost îndrumată de Duhul Sfânt să-i schimbe telefonul inteligent cu unul simplu. (87) Benjamin De Hoyos explică directorului unui program de radio că denumirea lungă a Bisericii a fost aleasă de Salvator.
Dallin H. Oaks	(61) Un tânăr refugiat merge la închisoare după ce a ripostat față de tineri care l-au provocat.
Paul B. Pieper	(43) O tânără care se pregătește să fie botezată spune că luarea asupra ei a numelui lui Isus Hristos înseamnă „că-L pot avea pe Duhul Sfânt”.
Ronald A. Rasband	(18) Fiica și ginerele lui Ronald A. Rasband își biruiesc frica de a aduce copii pe lume.
Gary E. Stevenson	(110) Un membru al episcopiei întinde o mână de ajutor, prin intermediul slujirii, unui Carlos A. Godoy răătăcit. Un fermier pierde 200 de oi din cauza animalelor de pradă. Un câine ciobănesc conduce oile spre siguranță.

Președintele Nelson ne arată calea

Președintele Russell M. Nelson ne-a sfătuit pe fiecare dintre noi să fim mai buni, mai asemănători lui Hristos și mai spirituali în timp ce le slujim altora și ne-a dat un exemplu a ceea ce înseamnă aceasta prin modul în care dânsul a slujit de la ultima conferință generală.

La scurt timp după Conferința Generală din luna aprilie a anului 2018, președintele Nelson a plecat într-un tur, prin care el și soția dânsului, Wendy, și vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și soția dânsului, Patricia, au ajuns în Anglia, Israel, Kenya, Zimbabwe, India, Thailanda, China și Hawaii, S.U.A.

Apoi, în timpul unei alte călătorii care a urmat, președintele Nelson s-a întâlnit cu membri, misionari, conducători și prieteni ai Bisericii din partea vestică, centrală și estică a Canadei; în Seattle, Washington, S.U.A.; și în Republica Dominicană – unde a vorbit o perioadă lungă în limba spaniolă, prima dată când un președinte al Bisericii a rostit o cuvântare lungă într-o altă limbă, în afară de limba engleză.

În cadrul adunărilor și serilor la gura sobei, președintele Nelson a propovăduit despre denumirea corectă a Bisericii; despre faptul de a împărtăși altora Evanghelia; despre faptul de a prețui Cartea lui Mormon; despre modul în care faptul de a

trăi potrivit Evangheliei face ca viața să fie mai bună; despre modul în care calea lui Hristos este calea bucuriei și fericirii, acum și în eternități; despre rugăciune; despre faptul de a face din cămine un adăpost pentru copii; despre folosirea libertății de a alege pentru a birui ispitele și pentru a-L urma pe Salvator; despre faptul de a avea grijă de alții; și despre faptul de a ne pregăti pentru binecuvântările care rezultă datorită templului și de a le primi.

Președintele și sora Nelson au vorbit, de asemenea, în cadrul unei adunări de devoțiune pentru tineri, în data de 3 iunie 2018, în cadrul căreia președintele Nelson le-a spus tinerilor că cei care se înrolează „în batalionul Domnului” și ajută la adunarea lui Israel au ocazia să fie o „parte importantă din ceva important – ceva grandios – ceva măreț!”. Dânsul i-a încurajat pe tineri să se elibereze de dependența de rețelele de socializare, să sacrifice timp pentru Domnul, să facă o evaluare riguroasă a vieții lor împreună cu Domnul, să se roage zilnic ca toți copiii lui Dumnezeu să poată primi Evanghelia și să fie o lumină pentru lume. ■

*Pentru a afla mai multe despre slujirea președintelui Russell M. Nelson, accesați **prophets.lds.org**. Vizionați întreaga transmisiune pentru tineri pe **HopeofIsrael.lds.org**.*

Știri despre temple

Biserica planifică să construiască 12 temple noi, a anunțat președintele Russell M. Nelson în cuvintele sale de încheiere din cadrul conferinței generale (vedeți pagina 113). Dânsul a anunțat, de asemenea, că se planifică renovarea Templului Salt Lake și a altor temple de „generația pionierilor”, adăugând că detalii vor fi oferite ulterior.

Temple vor fi construite în Mendoza, Argentina; Salvador, Brazilia; Yuba City, California, S.U.A.; Phnom Penh, Cambodgia; Praia, Capul Verde; Yigo, Guam; Puebla, Mexic; Auckland, Noua Zeelandă; Lagos, Nigeria; Davao, Filipine; San Juan, Porto Rico; și Washington County, Utah, S.U.A.

În curând, vor fi dedicate patru temple: Templul Concepción, Chile, în data de 28 octombrie; Templul Barranquilla, Columbia, în data de 9 decembrie; Templul Roma, Italia, săptămâna 10-17 martie 2019; și Templul Kinshasa, Republica Democrată Congo, în data de 14 aprilie 2019.

Și, de curând, au fost rededicate două temple: Templul Houston, Texas, a fost rededicat în data de 22 aprilie 2018 și Templul Jordan River, Utah, a fost rededicat în data de 20 mai 2018. ■

*Aflați mai multe pe **temples.lds.org**.*

Modificările ajută la crearea unui echilibru între predarea Evangheliei acasă și la Biserică

Ca parte a eforturilor continue de a ajuta sfinții din zilele din urmă să „învețe doctrina, să-și întărească credința și să încurajeze praslăvirea personală mai puternică”, președintele Russell M. Nelson a anunțat modificări care vor ajuta la crearea unui echilibru și a unei legături privind modurile unice și esențiale în care membrii preaslăvesc și învață Evanghelia Salvatorului și trăiesc potrivit ei la Biserică și acasă.

Conducătorii Bisericii au anunțat modificările programului adunărilor de duminică, urmând să intre în vigoare începând din luna ianuarie a anului 2019, alături de lansarea unei noi programe de învățământ care se concentrează asupra căminului și este susținută de Biserică. Aceste modificări și altele se bazează pe multe alte inițiative anterioare pe care Biserica le-a adoptat în ultimii ani, menite

să-i ajute pe membri să-și concentreze viața mai din plin asupra Tatălui Ceresc și asupra lui Isus Hristos și să-și întărească credința în Ei. Aceste inițiative includ faptul de a ne concentra asupra unui studiu mai însemnat al Evangheliei acasă, de a-L cinsti pe Domnul ținând sfântă ziua de sabat și de a ne îngriji unul pe altul așa cum ar face Salvatorul și așa cum suntem îndrumați de Spirit.

Menite să pregătească poporul Domnului pentru întoarcerea Sa, aceste modificări au scopul de a face convertirea individuală din ce în ce mai puternică, ne-a explicat vârstnicul Quentin L. Cook, din Cvorumul Celor Doisprezece Apostoli, în timp ce a prezentat modificările în cadrul sesiunii de sâmbătă dimineață a conferinței generale.

„Cunoaștem impactul spiritual și convertirea puternică și trainică ce pot

fi realizate în cadrul căminului”, a spus dânsul. „Scopul nostru este să punem în echilibru experiența trăită la Biserică și experiența trăită acasă într-un mod care va crește mult credința și spiritualitatea și va face convertirea la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos mai puternică.”

Modificări privind căminul

Conducătorii Bisericii ne invită să ne concentrăm mai mult, în cadrul căminului, asupra implicării mai mari în ceea ce privește respectarea crezurilor religioase personale și ale familiei, inclusiv studiul Evangheliei, acasă, duminică și în timpul săptămânii și modificările privind seriile în cadrul căminului.

Căminul este centrul esențial al învățării Evangheliei și trăirii potrivit ei, fiind atât locul în care învățăm, cât și cel în care punem în practică. Studiul Evangheliei acasă, individual și ca familie, duminică și în timpul săptămânii, asigură ocazii de a găsi zilnic tărie spirituală și permite o flexibilitate mai mare în ceea ce privește studiul personalizat și revelația. Faptul de a ne bizui numai pe timpul limitat de la Biserică pentru a studia din Evanghelie creează un dezechilibru prin care este puțin probabil să ajungem să dobândim convertirea puternică și trainică necesară.

„Fiecare dintre noi suntem responsabili de creșterea noastră spirituală individuală”, a spus președintele Nelson. „Și scripturile precizează clar că părinții au responsabilitatea primară de a preda doctrina copiilor lor.”

Modificările includ începerea folosirii unei noi resurse pentru studiul Evangheliei acasă pentru persoane și familii. Persoanele și familiile pot folosi noua resursă *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*, dacă doresc, care să le îndrume experiența privind studiul Evangheliei în afara Bisericii. Noua resursă se folosește împreună cu resursele pentru învățătorii de la Școala de

duminica și Societatea Primară pentru a corela lecțiile de duminică împreună cu studiul scripturilor de acasă și sugestiile pentru seriile în cadrul căminului.

Pe lângă faptul de a încuraja studiul Evangheliei, conducătorii Bisericii au reiterat invitația ca toată lumea să participe în ziua de sabat – și în cursul săptămânii – la consilii de familie, să petreacă seara în cadrul căminului, să realizeze munca de întocmire a istoriei familiei și munca din templu, să slujească, să preaslăvească în mod personal și să petreacă un timp fericit ca familie.

Materialele trimise membrilor și conducătorilor explică faptul că respectivii conducători ai Bisericii încurajează membrii să desfășoare seri în cadrul căminului și să studieze Evanghelia acasă duminică – sau în alte momente alese de persoane și familii. Seara în familie poate fi desfășurată luna sau în alte momente. În acest scop, conducătorii trebuie să continue să nu programeze în seriile de luni adunări sau activități ale Bisericii. Însă, timpul petrecut pentru studiul Evangheliei în cadrul căminului și pentru activități pentru familii și persoane este programat potrivit circumstanțelor personale.

Faptul de a-L preaslăvi pe Dumnezeu la Biserică, de a participa acolo la rânduieli sacre și de a ne aduna împreună pentru a ne învăța unul pe altul și de a ne întări unul pe altul și de a ne sluji unul pe altul sunt elemente esențiale pentru a ne face credința și convertirea personală mai puternice. Reducerea timpului petrecut la Biserică poate fi contraproductivă dacă persoanele și familiile nu fac nimic pentru a-și întări căminul.

Președintele Nelson ne-a învățat: „Ca sfinți din zilele din urmă, ne-am obișnuit să ne gândim că «biserică» este ceva ce se întâmplă în casele de întruniri, susținut de ceea ce se întâmplă acasă. Avem nevoie de o ajustare a acestui tipar. Este

timpul pentru o biserică concentrată asupra căminului, susținută de ceea ce se întâmplă în clădirile ramurilor, episcopilor și țărșurilor noștri”.

Modificări privind Biserica

Modificările privind experiența avută la Biserică au scopul de a susține procesul sporit de învățare a Evangheliei și a faptului de a trăi potrivit ei care se desfășoară acasă. Printre aceste modificări se numără modificarea programului de duminică, astfel încât să includă:

- adunarea de împărtășanie, cu durata de 60 de minute;
- o pauză de 10 minute în care fiecare se duce la clasa sa;
- o clasă, cu durata de 50 de minute, așa cum este prezentat în programul model de mai jos.

PROGRAMUL DE DUMINICA ÎNCEPÂND DIN LUNA IANUARIE A ANULUI 2019	
60 de minute	Adunarea de împărtășanie
10 minute	Pauză în care fiecare se duce la clasa sa.
50 de minute	Clase pentru adulți; clase pentru tineri; Societatea Primară

Clasele cu durata de 50 de minute vor include Societatea Primară pentru copii în fiecare săptămână și vor alterna în fiecare săptămână pentru tineri și pentru adulți așa cum se menționează mai jos.

- Prima și a treia duminică ale lunii: Școala de duminică.
- A doua și a patra duminică ale lunii: cvorumurile preoției, clasele Societății de Alinare și ale Tinerelor Fete.
- A cincea duminică a lunii: adunări pentru tineri și pentru adulți sub îndrumarea episcopului.

Dacă o Societate Primară este suficient de mare pentru a fi împărțită în Societatea Primară junior și Societatea Primară senior, conducătorii pot să înceapă programul de mai jos cu partea finală pentru jumătate dintre copii și să ajusteze timpul alocat după caz.

PROGRAMUL DE DUMINICA PENTRU SOCIETATEA PRIMARĂ ÎNCEPÂND DIN LUNA IANUARIE A ANULUI 2019	
25 de minute	Rugăciune, scriptură sau articol de credință, cuvântare (5 minute). Timp pentru cântat: cântece care vin în sprijinul scripturilor studiate la clasă (20 de minute)
5 minute	Pauză în care fiecare se duce la clasa sa.
20 de minute	Clase: lecție din <i>Vino și urmează-Mă</i> – pentru Societatea Primară.

Modificări privind programa de învățământ

Această modificare privind programul adunărilor merge mână în mână cu cea mai nouă resursă din programa de învățământ a Bisericii, *Vino și urmează-Mă*. Începând din luna ianuarie, această programă de învățământ concentrată asupra căminului și susținută de Biserică va corela ceea ce vor studia adulții, tinerii și copiii în cadrul Școlii de duminică și clasele Societății Primare, ceea ce va face ca membrilor familiilor să le fie mai ușor să studieze împreună acasă în timpul săptămânii.

Instrucțiuni, rezumate pentru lecții și resurse pot fi găsite în:

- *Vino și urmează-Mă* – pentru cvorumul vârstnicilor și Societatea

de Alinare (în numărul din luna noiembrie a anului 2018 al revistelor *Ensign* și *Liahona*);

- *Come, Follow Me – For Aaronic Priesthood Quorums* (Vino și urmează-Mă – pentru cvorumurile Preoției aaronice);
- *Come, Follow Me – For Young Women* (Vino și urmează-Mă – pentru Tineri Fete);
- *Vino și urmează-Mă – pentru Școala de duminică*;
- *Vino și urmează-Mă – pentru Societatea Primară*.

Pentru mai multe informații, accesați **comefollowme.lds.org**.

Printre alte modificări cheie, se numără cele de mai jos.

- Adunările consiliului învățătorilor vor fi desfășurate trimestrial, nu lunar.
- Programul lecțiilor pentru cvorumul vârstnicilor și Societatea de Alinare nu vor mai include o adunare sub formă de consiliu în prima duminică sau o temă specială pentru a patra duminică. Lecțiile se vor concentra asupra mesajelor din cadrul celei mai recente conferințe generale.
- Timpul pentru cântat va înlocui timpul petrecut împreună. *Planul pentru timpul petrecut împreună* nu va mai exista.
- Cursul Principiile Evangheliei se va desființa. Toți membrii și prietenii interesați vor fi invitați să participe la clasele corespunzătoare ale Școlii de duminică pentru adulți sau pentru tineri.
- Cursuri opționale – precum cele pentru întărirea căsniciei și familiei, pregătirea pentru templu, pregătirea pentru munca misionară și istoria familiei – nu vor fi ținute în timpul clasei de duminică. Aceste cursuri pot fi predate, cu alte ocazii,

persoanelor, familiilor și grupurilor, în funcție de nevoile locale și sub îndrumarea episcopului.

Scopul acestor modificări

Conducătorii Bisericii caută să creeze un nou echilibru și o legătură mai puternică între punctele forte unice ale experiențelor trăite acasă și cele trăite la Biserică având la bază scopuri concrete.

„Această modificare înseamnă mult mai mult decât scurtarea programului de duminică a caselor de întruniri...”, a spus vârstnicul Cook. „Printre scopurile și binecuvântările asociate acestei modificări și altor schimbări recente se numără următoarele:

- convertirea din ce în ce mai puternică la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos și întărirea credinței în Ei;
- întărirea persoanelor și familiilor prin intermediul programei de învățământ, susținută de Biserică, concentrată asupra căminului, care

încurajează viața trăită, cu bucurie, potrivit Evangheliei;

- cinstirea zilei de sabbat, concentrându-ne asupra rânduielii împărtășaniei;
- ajutorarea tuturor copiilor Tatălui Ceresc, de ambele părți ale vălului, prin munca misionară și primirea rânduielilor, legămintelor și binecuvântărilor din templu.”

Pentru a citi anunțul despre aceste modificări, vedeți Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, la pagina 6 a acestei reviste; Quentin L. Cook, „Convertirea puternică și traică la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos”, la pagina 8. Pentru mai multe informații despre aceste modificări, accesați **sabbath.lds.org** pentru a găsi o scrisoare din partea Primei Președinții, răspunsuri la întrebări adresate frecvent, precum și alte resurse care pot ajuta persoanele și familiile să cinstească ziua de sabbat. ■

Aduceți-vă contribuția la noua carte de imnuri și la noua carte de cântece

Biserica pregătește noi ediții ale cărților *Imnuri* și *Cântece pentru copii* și solicită sugestii și propuneri trimise de membrii Bisericii de pretutindeni.

Pe **MuzicaNoua.Ids.org**, puteți să:

oferiți sugestii – imnurile sau cântecele pentru copii actuale preferate, imnurile și cântecele pentru copii ale sfinților din zilele din urmă sau care nu sunt ale sfinților din zilele din urmă care să fie incluse, imnuri și cântece actuale care să nu fie incluse, problemele pe care le întâmpinați cu actualele cărți de cântece, precum și alte sugestii;

trimiteți materiale originale – imnuri, texte pentru imnuri, cântece pentru copii sau versuri pentru cântece pentru copii. Muzica trebuie să fie adecvată pentru adunări de preaslăvire. Toate limbile și toate stilurile culturale vor fi luate în considerare. Persoanele care au mai puțin de 18 ani pot trimite imnuri sau cântece dacă au aprobarea unui părinte sau tutore. Propunerile trebuie să fie trimise până în data de 1 iulie 2019. ■

Vârstnicul Brook P. Hales

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Când vârstnicul Brook P. Hales avea vârsta de opt sau nouă ani, a fost prezent la o adunare de post și mărturii pe care tatăl său o prezida, în calitatea sa de episcop. Tatăl său i-a invitat pe membrii congregației să-și depună mărturia și aproape toți cei prezenți și-au depus mărturia. „A fost, probabil, prima dată când am simțit Spiritul depunându-mi mărturie despre veridicitatea Evangheliei”, a spus vârstnicul Hales.

Dânsul a simțit acea mărturie de multe ori de atunci, mai ales când a slujit în calitate de secretar al Primei Președinții, începând din anul 2008. Când președintele Thomas S. Monson a fost susținut în calitate de profet și președinte al Bisericii și, din nou, când președintele Russell M. Nelson a fost susținut, dânsul a fost martor al faptului că „mantaua profetului a căzut pe fiecare dintre acești bărbați și eu am știut, fără îndoială, că ei au fost aleși și chemați să fie președintele Bisericii la timpul respectiv”.

Vârstnicul Hales a fost chemat ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 17 mai 2018 și a fost susținut în data de 6 octombrie 2018. Dânsul va continua să slujească în calitate de secretar al Primei Președinții.

Născut în Ogden, Utah, S.U.A., în data de 7 aprilie 1956, în familia lui Klea și Glenn Phillip Hales, vârstnicul Hales a absolvit specializarea Finanțe-Bănci a Facultății Weber State (acum Universitatea Weber State) în anul 1980. După absolvire, a lucrat în domeniul operațiunilor bancare comerciale și în Departamentul de Finanțe și Registre al Bisericii. S-a căsătorit cu Denise Imlay Hales în anul 1981 și dânsii sunt părinții a patru copii. Vârstnicul Hales a slujit în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Paris, Franța, consilier în cadrul unui episcopat, conducător al Grupul Înălților Preoți, episcop, președinte de țară, organist în cadrul preoției, învățător la Școala de duminică și pecetluit în templu.

În acea zi în care era un băiețel, vârstnicul Hales nu și-a depus mărturia. Însă, de atunci, mărturia sa a devenit din ce în ce mai puternică. „Evanghelia lui Isus Hristos a fost restaurată prin profetul Joseph Smith, Cartea lui Mormon este adevărată, Dumnezeu ne iubește în mod perfect și este dornic să ne binecuvânteze, Isus este Salvatorul nostru și noi suntem binecuvântați să avem însoțirea permanentă a Duhului Sfânt pe măsură ce suntem demni de aceasta”, spune dânsul. ■

VINO ȘI URMEĂZĂ-MĂ

pentru cvorumul
vârstnicilor și
Societatea de Alinare

octombrie 2018

*Găsiți aceste resurse în aplicația Biblioteca
Evangeliei și pe comefollowme.lds.org.*

De ce avem adunări ale cvorumului și ale Societății de Alinare?

*În aceste zile din urmă,
Dumnezeu a restaurat
preoția și a organizat
cvorumuri ale preoției și
Societatea de Alinare pen-
tru a ajuta la îndeplinirea
lucrării Sale de salvare.
Datorită acestui lucru, în
fiecare duminică, atunci
când ne întâlnim în
adunări ale cvorumului
vârstnicilor și ale Socie-
tății de Alinare, discutăm
și planificăm ce vom face
pentru a ajuta la îndepli-
nirea lucrării lui Dumne-
zeu. Pentru a fi eficiente,
aceste adunări trebuie să
fie mai mult decât clase.
Ele reprezintă ocazii de
a ne sfătui despre lucra-
rea de salvare, a studia
împreună din învățăturile
conducătorilor Bisericii
despre acea lucrare și a
planifica și a ne organiza
pentru a o îndeplini.*

Program pentru octombrie – decembrie 2018

În anul 2018, adunările de duminică ale cvorumului vârstnicilor și Societății de Alinare se vor desfășura după programul lunar de mai jos.

Prima duminică Ne sfătuim împreună cu privire la responsabilitățile, ocaziile și problemele locale și stabilim planuri pentru a acționa.

A doua și a treia duminică Studiem mesaje de la ultima conferință generală alese de membrii președinției sau, din când în când, de episcop sau președintele de țarăș.

A patra duminică Discutăm un subiect special ales de Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Din octombrie până în decembrie 2018, subiectul este studiul din scripturi personal și ca familie.

A cincea duminică Sub îndrumarea episcopatului.

*„Avem încredere
că vă veți sfătui
împreună și veți
căuta revelație în
vederea implemen-
tării acestor modifi-
cări... [Noul program
al adunărilor de
duminică va] duce
la binecuvântări
mărețe pentru cei
care [îl] acceptă cu
entuziasm... și caută
îndrumarea Duhului
Sfânt. Ne vom apro-
pria mai mult de
Tatăl nostru Ceresc
și de Domnul și Sal-
vatorul nostru, Isus
Hristos.”*

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece
Apostoli

Program nou pentru anul 2019

Începând din luna ianuarie a anului 2019, adunările cvorumului vârstnicilor și ale Societății de Alinare se vor desfășura doar în a doua și a patra duminică ale lunii. Aceste adunări se vor concentra asupra mesajelor de la cea mai recentă conferință generală. Sugestii pentru predarea în timpul acestor adunări pot fi găsite în numerele din lunile mai și noiembrie ale revistelor *Liahona* și în aplicația Biblioteca Evangheliei.

Mai jos sunt câteva schimbări ce vor avea loc începând cu anul 2019.

- Adunările sub formă de consiliu din prima duminică a lunii nu vor mai avea loc. Însă, dacă este cazul, cvorumurile vârstnicilor și structurile Societății de Alinare pot folosi o perioadă dintr-o adunare de duminică din a doua sau a patra săptămână pentru a se sfătui în legătură cu un subiect anume.
- Nu vor mai avea loc exercițiile de deschidere în cadrul cărora se întâlnesc cvorumurile Preoției aaronice și Preoției lui Melhisedec sau surorile de la Societatea de Alinare și tinerele fete.
- Adunările cvorumului vârstnicilor și cele ale Societății de Alinare nu vor începe cu un imn sau o rugăciune de deschidere, dar se vor încheia cu o rugăciune de încheiere.

Să învățăm din mesaje de la conferința generală (2018 și 2019)

Învățăturile profeților, văzătorilor și revelatorilor în viață ne pot oferi îndrumări inspirate privind lucrarea cvorumurilor vârstnicilor și structurilor Societății de Alinare. În săptămânile în care vor fi studiate mesajele de la conferință, președinția cvorumului vârstnicilor sau Societății de Alinare va alege un mesaj de la conferință care să fie folosit, în funcție de nevoile membrilor. Uneori, episcopul sau președintele de țară poate sugera, de asemenea, un mesaj. Conducătorii trebuie să pună accent pe mesajele membrilor Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Cu toate acestea, membrii președinției pot alege orice mesaj de la cea mai recentă conferință, în funcție de nevoile sfinților locali și de cum sunt inspirați de Spirit.

Conducătorii și învățătorii trebuie să găsească modalități de a îndemna membrii să citească din timp mesajul ales. Ei trebuie să încurajeze membrii să vină la adunări pregătiți să împărtășească adevăruri ale Evangheliei pe care le-au învățat și ideile lor despre cum să acționeze potrivit acelor adevăruri. Activitățile de învățare de mai jos, care se bazează pe principiile din manualul *Să predăm în modul Salvatorului*, pot ajuta membrii să învețe din mesajele de la conferința generală.

Quentin L. Cook, „*Convertirea puternică și trinitară la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos*”

Membrilor li s-ar putea părea interesant să afle unii de la alții care a fost prima lor reacție când au aflat de modificările descrise în mesajul vârstnicului Cook. Dacă un prieten de altă credință i-ar întreba de ce face Biserica aceste modificări, ce ar spune? Încurajați-i să caute posibile răspunsuri în mesajul vârstnicului Cook. Ce putem face, în calitate de persoane și familii și ca Societate de Alinare sau cvorum, pentru a ne asigura că aceste modificări duc la îndeplinirea intențiilor Domnului? Ca parte a acestei discuții, puteți împărtăși, de asemenea, cunoștințe din cuvântul de deschidere al președintelui

Nelson care îndeamnă membrii să „[accepte] cu entuziasm” aceste modificări.

Ronald A. Rasband, „*Nu fiți tulburați*”

Mesajul vârstnicului Rasband evidențiază mai multe scripturi care ne pot ajuta să risipim orice fel de frică pe care am putea-o avea cu privire la vremurile grele în care trăim. Rugați membrii să caute în aceste scripturi sfaturile pe care le-ar putea împărtăși unei persoane căreia îi este frică de viitor. Ce altceva ar mai putea împărtăși din mesajul vârstnicului Rasband? Cum poate teama să „[limiteze] perspectiva copiilor lui Dumnezeu”? Invitați membrii să împărtășească ce au învățat despre faptul de a birui temerile și a trăi dând dovadă de credință.

David A. Bednar, „*Să unim într-unul în Hristos toate lucrurile*”

Puteți aduce o sfoară și o listă cu lucruri de făcut. Invitați membrii să discute despre diferențele dintre faptul de a vedea adevărurile Evangheliei și programele Bisericii ca pe o sfoară și a le vedea ca pe o listă cu subiecte și însărcinări personale de făcut. Încurajați membrii să dobândească o înțelegere mai profundă pe măsură ce vor studia exemplele din mesajul vârstnicului Bednar. Ce înseamnă să „[unim]... într-unul în Hristos, toate lucrurile”? (Vedeți Efeseni 1:10.) Ce putem face pentru a primi promisiunea de la sfârșitul mesajului vârstnicului Bednar?

Dallin H. Oaks, „*Adevărul și planul*”

Cum ne poate ajuta înțelegerea „[adevărurilor] restaurate ale Evangheliei” când ne confruntăm cu opoziție în ceea ce privește crezurile și practicile noastre? Pentru a răspunde la această întrebare, membrii pot recapitula exemplele de adevăruri fundamentale din secțiunea a II-a a mesajului președintelui Oaks. Pot recapitula, de asemenea, exemplele privind modul de punere în practică a acestor adevăruri (vedeți secțiunea a III-a). Ar putea fi util ca membrii să interpreteze pe roluri cum ar folosi unele dintre aceste adevăruri fundamentale pentru a răspunde criticilor împotriva unei învățături sau unei practici a Bisericii.

D. Todd Christofferson, „Fermi și statornici în credința în Hristos”

Puteți începe o discuție despre acest mesaj desenând o linie pe tablă și scriind *Motivat de considerente sociale* la un capăt și *Dedicarea deplină, asemănătoare celei a lui Hristos* la celălalt capăt. Invitați membrii să citească paragraful care începe cu: „Cei mai mulți dintre noi ne aflăm întrucâtva, în acest moment, într-un continuum...” și să cugete pentru a vedea unde consideră că se află în acest continuum. Ce învățăm din exemplele din mesajul vârstnicului Christofferson care ne inspiră să fim fermi și statornici în suferințe? (Vedeți, de asemenea, Alma 36:27-28.) Încurajați membrii să împărtășească exemple de persoane pe care le cunosc care au arătat dedicarea deplină, asemănătoare celei a lui Hristos, față de Evanghelie, chiar și când au avut suferințe.

Ulisses Soares, „Una în Hristos”

Potrivit celor relatate de vârstnicul Soares, în ce mod se aseamănă fluviul Amazon cu membrii Bisericii restaurate a lui Isus Hristos? Ce ne învață această comparație despre influența pe care o pot avea membrii noi în Biserică? Cum putem noi, în calitate de cvorum sau Societate de Alinare, să urmăm sfatul vârstnicului Soares de a încuraja, sprijini și iubi noii convertiți? (Vedeți Moroni 6:4-5.) Câțiva membri ar putea împărtăși încercările pe care le-au avut în calitate de membri noi ai Bisericii și cum i-au ajutat alți membri. Puteți discuta și despre modalități

în care membrii noi au întărit episcopia sau ramura dumneavoastră.

Gerrit W. Gong, „Flacăra credinței noastre”

Puteți să arătați o imagine cu un foc de tabără și să invitați o persoană să împărtășească o experiență în care a fost recunoscătoare pentru că a avut un foc de tabără, o flăcără. Rugați membrii să discute despre ce a vrut să transmită vârstnicul Gong când a vorbit despre un foc de tabără, o „flăcără a credinței”. Apoi, puteți să împărțiți membrii în grupuri și să invitați fiecare grup să recapituleze și să împărtășească una dintre cele cinci modalități în care vârstnicul Gong a sugerat că putem fi încurajați de o „flăcără a credinței”. Oferiți membrilor timp să cugete cum și-ar putea întări propria credință sau credința unei persoane pe care o cunosc.

Dieter F. Uchtdorf, „Credeți, iubiți, acționați”

Puteți începe o discuție despre acest mesaj scriind, pe tablă, *Descurajare* și *Fericire*. Invitați membrii să caute în mesaj atitudini și crezuri care conduc la descurajare și la fericire și scrieți-le pe tablă. Invitați membrii să împărtășească modalități în care au simțit fericirea de care avem parte când credem, iubim și acționăm, așa cum ne-a învățat vârstnicul Uchtdorf. Îndemnați membrii să găsească un citat încurajator din acest mesaj și să-l expună în casa lor sau să-l împărtășească unui prieten.

Joy D. Jones, „Pentru El”

Puteți împărtăși povestirea de la începutul mesajului surorii Jones și ruga membrii să se gândească la momente în care eforturile lor de slujire au părut a fi „neobservate sau... neapreciate sau... chiar nedorite”. După ce discutați despre povestire, puteți scrie, pe tablă: *De ce ar trebui să slujim?* Invitați membrii să răspundă la această întrebare recapitulând restul mesajului surorii Jones și căutând să dobândească o înțelegere mai profundă (vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 59:5). Cum poate schimba sfatul surorii Jones modul în care avem grijă unul de altul și ne slujim unii altora?

Michelle D. Craig, „Nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre”

Sora Craig vorbește despre „un gol între unde ne aflăm și cine suntem și unde dorim să fim și cine dorim să devenim”. Ce dorește Dumnezeu să simțim cu privire la acest gol? Ce dorește Satana să simțim cu privire la acest lucru? Fiecare membru poate studia una dintre cele trei secțiuni ale mesajului surorii Craig pentru a găsi răspunsuri la aceste trei întrebări. Ce putem face pentru a ne asigura că „nemulțumirea de nivelul spiritualității noastre” nu devine „descurajare care ne blochează”?

Cristina B. Franco, „Bucuria slujirii altruiste”

Pentru a ne învăța că „dragostea este sfințită prin sacrificiu”, sora Franco a împărtășit două povestiri – una despre Victoria și una despre o văduvă. Puteți invita doi membri să vină pregătiți pentru a împărtăși ce au învățat despre dragoste și sacrificiu din aceste povestiri. Ce alte experiențe putem împărtăși care ne învață același principiu? Vizionarea unei prezentări video care îl înfățișează pe Salvator slujind altora (precum „Luminează lumea” de pe LDS.org) ar putea conduce la o discuție despre cum putem urma exemplul Său în „[slujirea combinată] cu dragoste și sacrificiu”.

Henry B. Eyring, „Femeile și învățarea Evangheliei în cadrul căminului”

Fragmentele din scripturi și citatele din „Familia: o declarație oficială către lume” pe care

președintele Eyring le folosește în mesajul său oferă o înțelegere mai profundă despre importanța influenței femeilor în cămin. Membrii pot lucra împreună pentru a găsi aceste fragmente și citate și a discuta despre ce au învățat. Ce invitație ne oferă președintele Eyring? Ce promisiuni face? Cum ar putea fi îmbunătățită discuția de intonarea sau citirea versurilor unui imn despre cămin, precum „Un cămin de pe pământ ca raiul poate fi” (*Imnuri*, nr. 189).

Dallin H. Oaks, „Părinți și copii”

Pe măsură ce vă pregătiți să predați, gândiți-vă ce secțiune din mesajul președintelui Oaks este cea mai relevantă pentru persoanele din cvorumul sau Societatea de Alinare din care faceți parte. În continuare, vă prezentăm posibile întrebări pe care le puteți adresa pentru a încuraja discuția despre mesajul său. Cum lucrează tendințele moderne menționate în secțiunea I a mesajului președintelui Oaks împotriva planului Tatălui Ceresc? Ce exemple de femei credincioase putem împărtăși care exemplifică declarațiile despre femei din secțiunea a II-a? Cum putem încuraja tinerele fete pe care le știm să urmeze sfatul președintelui Oaks special pentru ele din secțiunea a III-a?

Russell M. Nelson, „Participarea surorilor la adunarea lui Israel”

Dacă predați la Societatea de Alinare, puteți

să împărtășiți surorile în patru grupuri și să rugați fiecare grup să citească despre una dintre cele patru invitații din mesajul președintelui Nelson. Membrele grupurilor pot discuta despre ce le-a impresionat cu privire la invitație, ce experiențe au avut când au urmat invitația și idei despre cum să o urmeze în viitor. Apoi, fiecare grup poate împărtăși celorlalte ce s-a discutat în cadrul grupului. Dacă le predați deținătorilor preoției, îi puteți ruga să găsească, în mesajul președintelui Nelson, declarații care indică ce simte Tatăl Ceresc cu privire la fiicele Sale. Ce putem face pentru a susține și a încuraja participarea surorilor la adunarea lui Israel?

M. Russell Ballard, „Viziunea mântuirii celor morți”

Puteți invita membrii să accepte invitația președintelui Ballard de a citi Doctrină și legăminte 138 înainte de discuția dumneavoastră. Rugați membrii să împărtășească ce experiențe au avut și ce cunoștințe au dobândit din această secțiune în timpul adunării. Întrebări precum cele care urmează ar putea ajuta membrii să înțeleagă importanța acestei revelații. În ce mod ne aduce această revelație alinare? Ce adevăruri conține această revelație care ar putea influența „modul în care ne trăim viața în fiecare zi”?

Bonnie H. Cordon, „Să devenim păstori”

Pentru a ajuta membrii să se gândească la

modalități de a-și îmbunătăți eforturile de slujire, puteți să-i împărtășiți în trei grupuri și să rugați fiecare grup să citească una dintre cele trei secțiuni cu titlu din mesajul surorii Cordon. Invitați-i să împărtășească principiul slujirii pe care l-au învățat. În ce mod ne poate ajuta faptul de a ne strădui să urmăm aceste principii să „devenim păstori care Domnul are nevoie ca noi să devenim”? Invitați membrii să împărtășească experiențe în care slujirea altei persoane i-a ajutat să simtă că sunt cunoscuți și iubiți de Salvator.

Jeffrey R. Holland, „Slujba împăcării”

Puteți începe o discuție despre mesajul vârstnicului Holland invitând membrii să se gândească la o relație din viața lor care necesită vindecare sau împăcare. Apoi, pot să studieze mesajul vârstnicului Holland și să afle cum au putut Brad și Pam Bowen să îl ajute pe tatăl lor să se vindece. Ce binecuvântări au apărut datorită acestui efort? Ce cunoștințe dobândesc membrii, care îi pot ajuta să-și vindece propriile relații?

Neil L. Andersen, „Răniți”

Pentru a prezenta mesajul vârstnicului Andersen, puteți citi împreună Luca 10:30-35 sau viziona prezentarea video „Parable of the Good Samaritan (Pilda bunului samaritean)” (LDS.org). În ce mod ne asemănăm noi cu bărbatul care a căzut între tâlhari? Potrivit celor relatate de vârstnicul Andersen, în ce mod este Isus Hristos „bunul nostru samaritean”? Cum putem accepta vindecarea Sa? Ați putea invita membrii să împărtășească modalități în care Salvatorul a vindecat rănile lor sau ale celor dragi. Ei ar putea căuta în cele relatate de vârstnicul Andersen un mesaj de încurajare pe care l-ar putea împărtăși unei persoane rănite.

Russell M. Nelson, „Denumirea corectă a Bisericii”

Isus Hristos a poruncit ca Biserica să fie chemată după numele Său. Puteți ajuta membrii să-și mărească dorința de a urma aceste îndrumări invitându-i să caute în mesajul președintelui Nelson motive pentru care „denumirea Bisericii nu este negociabilă”.

Apoi, invitați-i să caute la sfârșitul mesajului președintelui Nelson promisiunile care se vor îndeplini dacă lucrăm pentru a „restaurea denumirea corectă a Bisericii Domnului”. Ce putem face pentru a ajuta în acest efort?

Henry B. Eyring, „Încercați, încercați, încercați”

Președintele Eyring a adresat „două întrebări esențiale”: „Ce trebuie să fac pentru a lua numele [Salvatorului] asupra mea?” și „Cum voi ști că progrez?” Puteți să scrieți, pe tablă, aceste întrebări și să invitați membrii să împărtășească cunoștințele dobândite despre aceste întrebări din mesajul președintelui Eyring și exemplul surorii Eyring. Președintele Eyring a făcut referire și la cântecul „Eu încerc să fiu ca Isus” (*Cântece pentru copii*, p. 78-79). Cum pot cuvintele acestui cântec să îmbogățească această discuție?

Dale G. Renlund, „Alegeți astăzi”

Membrii se pot gândi la persoane pe care ar dori să le încurajeze să urmeze planul Tatălui Ceresc, precum un membru al familiei sau o persoană căreia îi slujesc. Apoi, pot recapitula mesajul vârstnicului Renlund pentru a afla ce simt Tatăl Ceresc și Isus Hristos pentru noi. Cum ne ajută Ei să alegem supunerea? Ce sugerează exemplul Lor despre cum ne putem îmbunătăți eforturile în familia și slujirea noastră?

Gary E. Stevenson, „Suflete care păstoresc”

Este posibil ca cei cărora le predați să fi adresat o întrebare precum aceasta din mesajul vârstnicului Stevenson: „Cum știm că slujim în felul Domnului?”. Le-ar putea fi util să discute despre posibile răspunsuri la această întrebare pe care le găsesc în acest mesaj. O alternativă este să aduceți o imagine cu Salvatorul în calitate de păstor (vedeți *Carte cu picturi inspirate din Evanghelie* [2009], nr. 64) și să invitați membrii să împărtășească un adevăr din mesajul vârstnicului Stevenson care este reprezentat în imagine. Apoi, membrii pot împărtăși lucruri pe care au fost inspirați să le facă drept urmare a discuției.

Adunările din a patra duminică (octombrie – decembrie 2018)

STUDIUL DIN SCRIPTURI PERSONAL ȘI CA FAMILIE

În anul 2018, în cea de-a patra duminică, cvorumurile vârstnicilor și structurile Societății de Alinare vor discuta despre studiul din scripturi personal și ca familie. Conducătorii sau învățătorii pot alege să conducă discuții despre oricare dintre principiile de mai jos.

Studiul din scripturi personal

Pentru a inspira membrii să studieze din scripturi cu regularitate, puteți invita fiecare membru să aleagă unul dintre următoarele fragmente pe care să le citească: Iosua 1:8; 2 Timotei 3:15-17; 1 Nefi 15:23-25; 2 Nefi 32:3; Doctrină și legăminte 11:22-23; 33:16-18. După ce au avut suficient timp să citească și să cugete, pot împărtăși altei persoane din sală ce învață din fragmentul lor despre studiul din scripturi.

Puteți invita, de asemenea, membrii să-și împărtășească mărturiile despre binecuvântările pe care le primesc când studiază din scripturi. Membriilor le-ar putea fi util, de asemenea, să se asculte

unii pe ceilalți împărtășind ce fac pentru ca studiul din scripturi personal să aibă însemnătate (vedeți mai multe exemple în „Idei pentru a vă îmbunătăți studiul din scripturi personal” în *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*). Le puteți împărtăși membrilor ce ne-a învățat vârstnicul Quentin L. Cook despre „scopurile și binecuvântările asociate [modificărilor din cadrul programului de duminică] și altor schimbări recente” (vedeți „Convertirea puternică și trainică la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos”, *Liahona*, nov. 2018). Membrii pot discuta despre modul în care eforturile noastre de a ne îmbunătăți studiul din scripturi ne pot ajuta să îndeplinim aceste scopuri. Următoarele

prezentări video de pe LDS.org pot, de asemenea, să-i inspire pe membri: „Words with Friends (Discuții cu prietenii)”, „The Blessings of Scripture (Binecuvântările scripturilor)”, „Daily Bread: Pattern (Pâinea de toate zilele: tipar)” și „What Scriptures Mean to Me (Ce înseamnă scripturile pentru mine)”.

Consecvența în studiul Evangheliei

Vârșnicul David A. Bednar a comparat studiul consecvent din scripturi ca familie și alte obiceiuri neprihănite cu mișcări făcute cu o pensulă mică, prin care se realizează un tablou frumos. Pentru a ajuta membrii să înțeleagă ce ne-a învățat vârșnicul Bednar, puteți arăta un tablou în care mișcările făcute cu pensula de artist sunt vizibile. Apoi, membrii pot citi analogia vârșnicului Bednar din „Mai sânguincioși și preocupați acasă” (*Liahona*, nov. 2009, p. 19-20) și discuta despre modul în care mișcările făcute cu pensula din acest tablou se aseamănă cu studiul din scripturi. Ce ne-a ajutat să biruim obstacolele care stau în calea studiului consecvent din scripturi, fie că studiem individual sau cu familia noastră? Ce le-a promis președintele Russell M. Nelson celor care „[vor] lucra cu sânguință pentru [a-și] transforma căminul... într-un centru de învățare a Evangheliei” (vedeți „Să devenim sfinți din zilele din urmă exemplari”, *Liahona*, nov. 2018)? Oferiți membrilor timp să cugete și să împărtășească ce sunt inspirați să facă datorită lucrurilor pe care le-au învățat astăzi.

Discuțiile despre Evanghelie de acasă și de la Biserică

O modalitate de a ajuta membrii să înțeleagă importanța discuțiilor despre Evanghelie de acasă și de la Biserică este de a invita un copil și un părinte să cânte „Învăță-mă să merg în lumină” (*Imnuri*, nr. 194). Ce ne învață interacțiunile dintre părinte și copil din versurile acestui cântec despre învățarea Evangheliei? Poate unii membri sunt dornici să-și împărtășească gândurile despre cum să facă astfel încât discuțiile despre Evanghelie să fie o parte mai naturală și consecventă a vieții lor de familie. Următoarele scripturi v-ar putea inspira: Deuteronom 11:18-20; 1 Petru 3:15; Mosia 18:9; Moroni 6:4-5, 9; Doctrină și legăminte 88:122. În ce mod ne pot ajuta discuțiile de acasă și cele de la Biserică să ne apropiem mai mult de Tatăl Ceresc și de Isus Hristos?

IDEI PENTRU SPRIJINIREA STUDIULUI DIN SCRIPTURI ACASĂ ÎN ANUL 2019

În timpul anului 2019, toți membrii episcopiei vor studia Noul Testament acasă și la Școala de duminică și Societatea Primară. În adunările cvorumului și ale Societății de Alinare, conducătorii și învățătorii trebuie să le aducă aminte membrilor de scripturile planificate pentru săptămâna viitoare din Vîno și urmează-Mă – pentru persoane și familii pe care le pot studia acasă. Acest memento simplu poate fi împărtășit în scris, oral sau în ambele moduri.

Conducătorii și învățătorii cvorumului vârșnicilor și cele ale Societății de Alinare pot încuraja acest studiu din scripturi căutând ocazii de a aduce în discuție învățături din Noul Testament în timpul adunărilor cvorumului vârșnicilor și ale Societății de Alinare. De exemplu, conducătorii și învățătorii cvorumului vârșnicilor și cele ale Societății de Alinare pot:

- să observe cum povestirile sau principiile doctrinare din studiul lor din scripturi pot fi puse în practică în lecțiile cvorumului vârșnicilor sau ale Societății de Alinare. Conducătorii și învățătorii pot împărtăși aceste cunoștințe într-o adunare de duminică;
- să împărtășească membrilor modul în care povestirile sau principiile doctrinare din Noul Testament pot fi puse în practică în cadrul responsabilităților pe care le au în cadrul cvorumului vârșnicilor sau Societății de Alinare;
- să împărtășească membrilor experiențe pozitive pe care le-au avut când au studiat din Noul Testament acasă și pot încuraja membrii să împărtășească și ei astfel de experiențe.

„Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, prin darul nemărginit al ispășirii Sale, nu doar ne salvează de moarte și ne oferă, prin pocăință, iertare pentru păcatele noastre, ci este pregătit să ne salveze de durerile și necazurile sufletelor noastre rănite.

Salvatorul este Bunul nostru Samaritean, trimis «să [tămăduiască] pe cei cu inima zdrobită» [Luca 4:18]. El ne ajută când alții nu o fac. Plin de compasiune, el pune leacul Său tămăduitor pe rănilor noastre și le bandajează. El ne alină. Îi pasă de noi. El ne spune: «Veniți la mine... și Eu vă voi vindeca» [3 Nefi 18:32].”

Vârșnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Răniți”, p. 84-85.

Bunul samaritean,
de Annie Henrie Nader

„Noua programă de învățământ integrată, concentrată asupra căminului, susținută de Biserică are potențialul de a elibera puterea familiilor, pe măsură ce fiecare familie o urmează cu conștiinciozitate și atenție pentru a-și transforma căminul într-un sanctuar al credinței”, a spus președintele Russell M. Nelson în cadrul sesiunii de încheiere a celei de-a 188-a Conferințe Generale a Bisericii. „Vă promit că, dacă veți lucra cu sârguință pentru a vă transforma căminul într-un centru de învățare a Evangheliei, cu timpul, zilele *dumneavoastră* de sabat vor deveni o desfătare. Copiii *dumneavoastră* vor fi entuziasmați să-și însușească învățăturile Salvatorului și să trăiască în conformitate cu acestea și influența dușmanului în viața și căminul *dumneavoastră* va scădea. Schimbările din familia *dumneavoastră* vor fi semnificative și continue.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN